

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

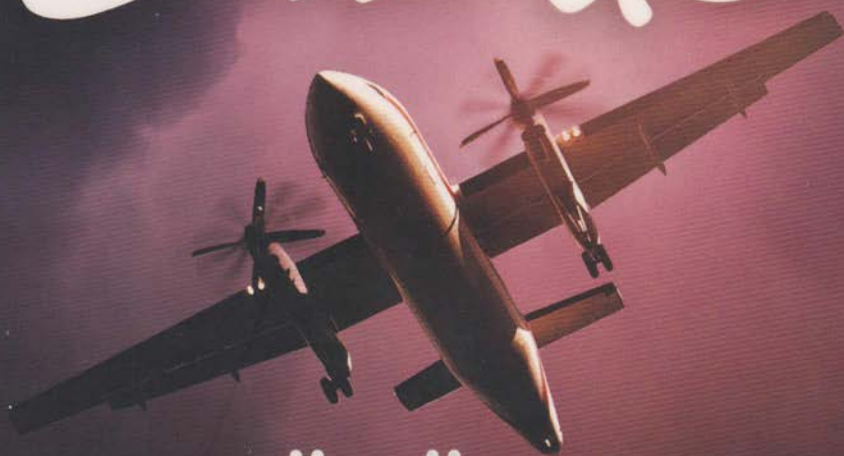
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Agatha
Christie®

ÖLÜM
DİKEN ÜSTÜNDE

La Bourget'den Croydon'a giden uçağın iki numaralı koltuğunda oturan kadını talihsiz bir son beklemektedir. Zavallı kadını ansızın bir eşekarısı sokar ve kadın ölür.

Aynı uçakta yolculuk eden Hercule Poirot, kadının arı sokmasından öldüğüne inanmaz. Scotland Yard ve Sûreté ile çalışan Poirot, kendi yöntemleriyle bu esrarengiz ölümü çözmeye çalışır.

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-405-324-1

9 789754 053241

www.agathachristie.com

KDV'den MUAFTIR

KİTABIN ORJİNAL ADI

DEATH IN THE CLOUDS

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK TASARIMI

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

8. BASIM/NİSAN 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 405 - 324 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha
Christie

ÖLÜM
DİKEN ÜSTÜNDE

Türkçesi
Gönül Suveren

Yazarın Yayınlarımızdan Çıkan Kitapları

İskelede Beş Ceset	Ölüm Büyüsü
Cinayet Alfabeti	Cenazeden Sonra
Dersimiz Cinayet	Ölüm Saatleri
Ve Perde İndi	Kader Kapısı
Porsuk Ağacı Cinayeti	Ölümle Randevu
Sıfıra Doğru	Cinayet İlanı
Beş Küçük Domuz	Lord Edgware'i Kim Öldürdü
Hercule Poirot İz Üzerinde	Uyuyan Ölüm
Doğu Ekspresi'nde Cinayet	N veya M?
Briç Masasında Cinayet	Miss Marple'in Son Maceraları
On Küçük Zenci	Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Çığılığı	Ölüm Sessiz Geldi
Cinayetler Otel	Hercule'un On İki Görevi
Ölüm Diken Üstünde	Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Noel'de Cinayet	Bayan McGinty'nin Ölümü
Zehir Kim Verdi	Kahverengi Elbiseli Adam
Fare Kapanı	Noel Kekiinin Gizemi
Filler de Hatırlar	Ölüm Adası
Cesetler Merdiveni	Sessiz Tanık
Ölümün Tam Zamanı	Suç Ortakları
Ölüm Oyunu	Esrarengiz Sanık
Işıklar Sönünce	Hallow Malikânesi Cinayeti
Acı Kahve	Arka Sokaktaki Cinayet
Elmayı Yılan Isırdı	Neden Evans'a Sormadılar
Beklenmeyen Misafir	Ölüm Dalgaları
Nil'de Ölüm	Sensiz Bir İlkbahar
Üç Perdelik Cinayet	Ve Ayna Kırıldı
Roger Ackroyd Cinayeti	Gül ve Porsukağacı
Ölüm Meleği	Güvercinler Arasında Bir Kedi
Üç Yanlış Üç Ceset	Bitmemiş Portre
Kanatların Çağırısı	Şahidin Gözleri
16.50 Treni	Parker Pyne İz Üzerinde
Şampanyadaki Zehir	Annem ve Ben
Büyük Dörtler	Son Evdeki Tehlike
Köşkteki Esrar	Sonunda Ölüm Geldi
Bağdat'a Geldiler	Mezopotamya'da Cinayet
Sonuncu Kurban	Zarif Bir Cinayet Gecesi
Üçüncü Kız	Poirot'nun İlk Davaları
Mavi Trenin Esrarı	Poirot Araştırıyor
Frankfurt Yolcusu	Noel'de Cinayet
Bilinmeyen Hedef	

Uçaktaki Ölümle İlgisi Olanlar

Janet Grey	: Güzel bir kız. Ona piyangodan para çıkmıştı.
Norman Gale	: Yakışıklı bir genç. Janet'i ilk gördüğü an beğenmişti.
Cicely Horbury	: Kontes. Kaba ve açgözlü bir kadındı.
Lady Venetia Kerr	: Soylu bir kadın. Kont Horbury'nin yanlış bir evlilik yaptığını düşünüyordu.
Roger Bryant	: Tanınmış bir doktor. Müziğe ilgisi vardı.
Armand Dupont	: Ünlü bir arkeolog. Çevresinde yaşanan olaylardan çok geçmişle ilgileniyordu.
Charles Dupont	: Armand Dupont'un oğlu. Sevimli, çocuksu bir gençti.
Daniel Clancy	: Dedektif romanları yazarı. Polise çok sinirleniyordu.
James Ryder	: İş adamı. Kendini ilgilendiren birtakım sorunları vardı.
Madam Giselle	: Yaşlı bir kadın. Birçok kişinin sırrını biliyordu.
Elise Grandier	: Giselle'in hizmetçisi. Hanımına çok bağlıydı.
Henry Mitchell	: Garson. Cinayet onu çok sarsmıştı.
Albert Davis	: Garson. Olayı çok heyecanlı buluyordu.
Madeleine	: Kontes Horbury'nin oda hizmetçisi. Biraz nankördü.
Alexander Thibault	: Gisele'in avukatı. Kadının özel hayatı hakkında fazla bir şey bilmiyordu.
Anne Morisot	: Genç bir kız. Herkes ona merak duyuyordu.
Japp	: Scotland Yard Müfettişi. Katilin cesareti onu şaşırtıyordu.
Fournier	: <i>Surete</i> 'dendi. (Fransız Ulusal Polis Teşk.) Katilin psikolojisine önem vermekteydi.

ve

HERCULE POİROT

Hercule Poirot'nun Elinde Şu İpuçları Vardı:

- Bir flüt
- Süslü çubuklar
- Bir boru
- Mavi bir şişe
- Beyaz bir toz
- Bir diken
- Bir defter
- Bir kutu
- Bir eşekarısı
- İki kaşık.

Cinayeti Çözebilmek İçin Poirot Şu Soruları Yanıtlamalıydı:

- Yılan zehirini kimler ele geçirebilirdi?
- Katil boruyu niçin vantilatör deliğinden atmamıştı?
- Anne Morisot neden ortaya çıkmıyordu?
- Amerikalı turist kimdi?
- Siyah defterde yazılı olanlar kimlerdi?
- Cinayet kimlerin işine yaramıştı?
- Cicely Horbury neden korkuyordu?
- Eşekarısının uçakta ne işi vardı?
- Dikenin ucundaki renkli ipek neden değiştirilmişti?
- Gerçek ipucu neden yanlış birini gösteriyordu?

1

Sıcak eylül güneşi La Bourget Havaalanı'nı kavuruyordu. Yolcular ağır ağır ilerleyerek birkaç dakika sonra Londra'ya hareket edecek olan büyük uçağa binmekteydiler.

Uçağa son girenler arasında bulunan Janet Grey ilerleyerek on altı numaralı koltuğa oturdu. Yolcuların çoğu yerlerini almışlardı bile.

Yan tarafta iki kadın konuşuyor daha doğrusu ince, tiz bir kadın sesi çevrede yankılanıyordu. Janet'in dudakları hafif, alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Bu tip seslerin sahiplerini öyle iyi tanırırdı ki...

"A, öyle mi, hayatım?... Hayret... Hiç bilmiyordum... Nerede demiştin?... Juan les Pins'de mi?... A, evet... Ya, Le Pinet'de mi?... Evet, hep aynı kişiler... Tabii, beraber oturalım... A, olmuyor mu? Kim?... Ya, anlıyorum."

Sonra bir erkeğin sesi duyuldu. İngiliz olmadığı konuşmasından anlaşılan nazik bir yolcunun sesi. "Bana şeref verirsiniz, madam..."

Janet gözücuyla baktı. Kafası yumurta biçimi, pos bıyıklı, ufak tefek, yaşlıca bir adam Janet'in sırasındaki koltuktan kalkmış, kibar bir tavırla eşyalarını topluyordu.

Genç kız başını çevirerek, ufak tefek yabancının yerini bıraktığı iki kadını süzdü. Birini çok iyi anımsıyordu. Kadını son kez bakara

masasının başında görmüştü. Yumruklarını heyecanla sıkıp sıkıp açıyor, ustalıkla boyadığı porselen bibloları benzeyen yüzü kâh sararıyor, kâh kızarıyordu. Janet, biraz uğraşsam, kadının ismini de çıkarabilirim, diye düşündü. Bir arkadaşı söz etmişti ondan.

“Kadın, kontes,” demişti. “Ama onun doğuştan asil olduğunu sanma. Aslında müzikli revülerde dans edermiş...” Bunu ona birinci sınıf masöz olan arkadaşı Maisie söylemişti. Üstelik alay dolu bir sesle.

Janet dalgın dalgın, oysa diğer kadın gerçekten soylu bir aileden. Ata binmeye meraklı, kırlar arasında malikânesi olanlardan... diye düşündü.

Genç kız ondan sonra iki kadını unuttu. Çünkü tam karşısına düşen koltuğa bakmamaya çalışıyordu. Parlak mavi kravatlı genç bir adam oturuyordu orada. Janet gözlerinin kravattan daha yukarıya kaymaması için kendini tutuyordu...

Sonunda uçak havalandı. Londra’daki Croydon Havaalanı’na yapılan öğle seferiydi bu. Uçakta öndeki salonda on, arkadakinde on bir olmak üzere yirmi bir yolcu vardı.

Uçak Fransa’nın üzerinden geçerek Manş’a doğru ilerlerken, yolcular kendi düşüncelerine dalmışlardı bile.

Janet Grey kendi kendine, ona bakmayacağım, diyordu. Bakmamalıyım... En iyisi pencereden dışarısını seyretmek... Veya belirli bir şey düşünmek... Evet, en iyisi olanları düşünebilirim...

Janet bir kuaförde çalışıyordu. Bir gün içinden gelen sese uyup bir piyango bileti almıştı. Aslında bu onun için pahalı bir şeydi. Kendine büyük ikramiye çıkmamışsa da bin sterlin kazanmıştı. Genç kız bu parayla ne yapacağını düşünmüş ve sonunda Fransa’nın güneyinde Le Pinet’de bir hafta kalmaya karar vermişti. Çalıştığı kuafördeki müşterilerin çoğu tatillerini orada geçiriyordu. Güzel bir yer olmalıydı Le Pinet.

Elbise sorunu onun için önemli değildi. Janet de Londra'da çalışan bütün kızlar gibi az parayla zevkli ve modaya uygun giyinmesini biliyor, saçlarını ve manikürünü kendisi yapıyordu.

İşte böylece Janet, Le Pinet'ye gitti.

Genç kız kendi kendine, Le Pinet'de geçirdiğim on günden yalnızca o olay mı anı olarak kaldı, diye sordu.

Az bir parayla kumar oynamaya karar vermişti ve miktarı aşmamak amacındaydı. Janet hayatında ilk kez rulet oynarken şansı kendine hiç yardım etmemişti.

Dördüncü gece aynı şey olmuştu. Janet oyun için ayırdığı paranın son bölümü elinde numaralara bakıyordu. Beş ve altı boştu. Kimse para koymamıştı bunlara. Hangisine oynayayım. Beşe mi altıya mı, diye kendi kendine sordu.

Küçük top dönmeye başlamıştı. Janet elini uzattı. Altıya oynayacağım. O sırada başka bir oyuncu parasını beş numaraya koymuştu.

Top dönerken yavaşladı ve sonra numaralardan birinin üzerinde durdu.

“Beş numara..”

Janet öfkesinden neredeyse ağlayacaktı. Krupiye paraları toplarken, Janet'in karşısındaki adam, “Kazandığınız parayı almayacak mısınız?” diye sordu.

“Kazandığımı parayı mı?”

“Evet.”

“Bakın ben paramı altıya koydum.”

“Hayır, yanılıyorsunuz. Ben altıya koydum, siz beşe.”

Genç adamın gülümsemesi çok tatlıydı. Güneşten yanmış yüzünde, beyaz dişleri pırıl pırıl parlıyordu. Mavi gözlü, siyah saçlıydı.

Janet bir an duraksadıktan sonra parayı aldı. Yaptığım doğru mu, diye düşünüyordu. Akli biraz karışmıştı. Belki de onun dediği gibi beşe

oynadım. Şaşkın şaşkın genç adama baktı. Yabancı rahat bir tavırla gülümsüyordu.

“Evet, parayı almakla iyi ettiniz. Orada kalsaydı, başka biri onun kendine ait olduğunu söyleyebilirdi. Eski bir oyundur bu.” Sonra dostça bir tavırla genç kızı selamlayarak uzaklaştı.

Onun bu davranışı Janet’in hoşuna gitmişti. Eğer genç adam, kumarı bahane ederek, onunla arkadaşlık etmeye çalışsaydı, Janet kuşku duyacaktı. Neyse ki öyle bir insana benzemiyordu...

İşte şimdi aynı genç adam, uçakta karşısındaki koltukta oturuyordu.

Janet, artık her şey sona erdi, diye düşündü. Paramı harcayıp bitirdim... ve son iki günü Paris’te geçirdim. Gerçeği söylemek gerekirse düşkünlüğüne uğradım. Şimdiye eve dönüyorum. Bundan sonra ne olacak? Janet kendi kendine, sus, dedi. Düşünme... Yoksa sinirlerin büsbütün bozulacak.

Yandaki koltukta iki kadının konuşması sona ermişti. Porselen biblo yüzü kadın kırılmış tırnağına bakarak, huysuz bir tavırla söylen-di. Sonra da zile bastı. Biraz sonra yanına gelen beyaz ceketli garsona, “Bana oda hizmetçimi yollayın,” diye emretti. “Kendisi diğer salonda.”

“Emredersiniz, kontes hazretleri,” diyen garson çabucak uzaklaştı.

Bir iki dakika sonra siyahlar giyinmiş genç bir Fransız kız belir-di. Elinde bir mücevher kutusu vardı. Kontes Horbury kıza Fransızca, “Madeleine,” dedi. “Kırmızı maroken kutuyu istiyorum.”

Cicely Horbury kızın getirdiği kutuyu alarak onu savdı. “Gidebilirsin Madeleine. Kutu burada kalsın.” Oda hizmetçisi tekrar dışarı çıktıktan sonra Kontes Horbury, şık kutuyu açarak, içinden bir törpü aldı. Sonra küçük bir el aynasında yüzüne uzun uzun baktı. Ardından pudra sürdü, dudak boyasını tazeledi.

Yanındaki koltukta oturan Lady Venetia Kerr pencereden dışarıya bakıyordu.

Janet'in bakışları geriye doğru kaydı. İki kadının arkasında, yerini soylu bir aileden olduğu hemen anlaşılan kadına veren, ufak tefek yabancı oturuyordu. Adam gereksiz yere boynuna kalın bir atkı sarmıştı. Uyuyormuş gibiydi.

Ufak tefek yabancıнын yanında uzun boylu, kır saçlı ve otoriter tavırlı bir adam oturuyordu. Dizlerinin üzerinde açık bir flüt kutusu vardı. Flütü adeta sevgiyle silip parlatmaktaydı.

Janet, çok garip diye düşündü. Hiç de müzisyen gibi görünmüyor. Daha çok bir doktor veya avukata benziyor.

Bu iki yolcunun arkasında baba-oğul oldukları anlaşılan iki Fransız oturmaktaydı. Heyecanlı el işaretleriyle konuşup duruyorlardı.

Janet kendi tarafındaki yolcuları karşısında oturan, mavi kravatlı genç yüzünden göremiyordu.

Janet öfkeyle, bu kadar... bu kadar heyecanlanmak saçma, diye düşündü. On yedisinde miyim ben?

Genç kızın tam karşısında oturan Norman Gale ise kendi kendine, güzel... diyordu. Çok güzel bir kız. Kesinlikle beni anımsadı. O gece kumarda parasını kaybedince öyle üzölmüştü ki. Kazandığını sandığı zamansa sevinci görölecek gibiydi. Evet, iyi ki öyle yaptım. Güldüğü zaman çok sevimli oluyor. Dişleri sağlam, diş etleriye sağlıklı... Tanrım! Fena halde heyecanlandım. Oğlum, kendine gel.

Genç adam yanında belirmiş olan garsona dönerek, "Füme dil istiyorum," dedi.

Kontes Cicely Horbury ise o sırada, ne yapacağım, diye düşünüyordu. Başım büyük dertte! Anladığım kadarı yalnızca bir tek yol var. Eğer cesaretim olsaydı... Acaba bunu yapabilir miydim? Blöf yapmam mümkün mü? Sinirlerim berbat halde... Nedeni kokain tabii. Kokain nasıl alıştım bilmem ki? Yüzüm... çok kötü. Yanımda Venetia Kerr denilen cadının oturması sinirimi daha da bozuyor. Kadın bana hep aşağılırcasına bakıyordu. Tabii, gözü Stephen'deydi. Ancak onu elde

edemedi. Stephen'le ben evlendim. Kadının o uzun ata benzeyen yüzü sinirime dokunuyor. Kendisi de ata binmeye meraklı zaten. Ne yapacağım? Karar vermem gerek. O korkunç kocakarının sözleri çok kesindi. Kontes çantasından bir tabaka çıkardı. Uzun bir ağızlığa bir sigara takarak, yaktı.

Lady Venetia Kerr, çok bayağı bir kadın, diye düşünüyordu. Aşağılık biri. Zavallı Stephen... Şu kadını başından bir atabilseydi. Tabakasını açınca Cicelly Horbury çakmağını uzattı.

Garson, "Affedersiniz," dedi. "Sigara içilmesi yasak."

Cicely Horbury, "Lanet olsun!" diye söylendi.

Hercule Poirot kirpiklerinin arasından Janet Grey'e bakıyordu. Güzel bir kız. Çenesinin biçiminden kararlı bir insan olduğu anlaşılıyor. Ancak şu anda çok huzursuz görünüyor. Neden karşısındaki yakışıklı genç adama bakmamaya çalışıyor ki? Uçak birdenbire alçaldı. Belçikalı, "Midem," diye inleyerek telaşla gözlerini kapattı.

Onun yanında oturan Doktor Bryant sinirli elleriyle flütünü okşuyordu. Karar veremiyorum... Karar vermem olanaksız... Bu yaşamımda bir dönüm noktası. Flütü kutusundan çıkardı. Müzik... İnsana bütün dertlerini unutturacak tek şey. Hafifçe gülümseyerek flütü dudaklarına götürdü. Sonra tekrar kutuya koydu.

Sakallı bir adam olan Mösyö Dupont yanında oturan oğluna dönüp, "Kuşkusuz hepsi de yanılıyorlar. İngilizler de, Almanlarda, Amerikalılar da... Tarih öncesi çanaklar..." dedi.

Oğlu Charles Dupont uzun boylu, sarışın bir gençti. Tembel davranışları çok kimsede yanlış bir izlenim uyandırırdı. "Aslında bütün kaynakları tek tek incelemek gerek..."

Armand Dupont elindeki çantayı açtı. "Bak, bu çubuklar bugün Irak'ta yapılıyor. Üstlerindeki süsler milattan önce 5000 yılında yapılanların aynısı." Elini heyecanla salladı. Az kalsın, garsonun masaya koyduğu tabağı deviriyordu.

Dedektif romanları yazarı Bay Clancy, Norman Gale'nin arkasına düşen koltuğundan kalkıp salonun diğer ucuna doğru ilerledi... Eşyaları orada duruyordu. Yazar yağmurluğunun cebinden bir tarife alarak, yerine oturdu. Yazdığı cinayet romanı için karmakarışık bir yol seçmesi gerekiyordu.

Onun arkasındaki koltukta oturan Bay Ryder, elimden geleni yapmalıyım, diye düşünüyordu. Tabii kolay olmayacak. Parayı nereden bulacağımı bilmiyorum... Zamanı geçirdim mi, başım belada demektir. Hay Tanrı'nın cezası!

Norman Gale ayağa kalkarak tuvalete gitti. O uzaklaşır uzaklaşmaz Janet çantasında bir ayna çıkarıp, aceleyle makyajını tazeledi.

Bay Clancy dikkatle tarifeyi okurken, bir eşekarısı kulağının dibinden vızıldayarak geçti. Yazar dalgın bir tavırla elini hafifçe sallayınca eşekarısı, Dupont'ların kahve fincanlarına doğru uçtu.

Charles Dupont arıyı çabucak öldürüverdi.

Salon derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kimse konuşmuyor, herkes kendince bir şeyler düşünüyordu.

Salonun en dibinde, iki numaralı koltukta oturan Madam Giselle'in başı önüne düştü. Uzaktan bakanlar kadının uyuduğunu sanabilirdi ama, hayır uyumuyordu Madam Giselle.

Diğer yolcular gibi derin derin düşünmüyordu çünkü.

Madam Giselle ölmüştü...

2

İki garsondan daha kıdemlisi olan Henry Mitchell masadan masaya dolaşarak hesap fişlerini dağıttı. Yarım saat sonra Croydon Havaalanı'nda olacaktı.

Mitchell paraları toplarken selam veriyordu. "Teşekkür ederim, efendim... Teşekkür, madam..." İki Fransızın yanında biraz beklemek zorunda kalmıştı. Çünkü baba oğul hararetle konuşmaktaydılar. Garson, zaten onlar fazla bahşiş vermezler, diye düşündü. Yolculardan ikisi uyuyordu. Pos bıyıklı, ufak tefek adamla, en dipte oturan yaşlı kadın, bol bahşiş verirdi. Garson'unun sık sık Londra'ya gittiğini anımsıyordu. Onun için bu müşteriye uyandırmaktan kaçındı.

Pos bıyıklı, ufak tefek adam uyandığında maden suyuyla, galetaların parasını ödedi. Zaten başka bir şey yiyememişti.

Mitchell diğer yolcunun yanına gitmeden önce oldukça oyalanmıştı. Sonunda Croydon'a erişmelerine beş dakika kala, yaşlı kadının yanında durarak, üzerine doğru eğildi. "Affedersiniz, madam. Hesabınız..." Saygılı bir tavırla yolcunun omuzuna dokundu. Ama ihtiyar kadın uyanmadı. Mitchell elini biraz daha bastırıp hafifçe sarstı. Aynı anda beklenmedik bir şey oldu ve yolcu öne doğru yığıldı. Mitchell telaşla yaşlı kadının üzerine eğildi. Tekrar doğrulduğu zaman yüzü korkudan bembeyazdı.

İkinci garson Albert Davis şaşkınlıkla, “Sahi mi?” dedi. “Doğru mu söylüyorsun?”

Mitchell’in yüzü hâlâ bembeyazdı ve titriyordu.

“Tabii.”

“Emin misin, Henry?”

“Eminim. Şey... belki kadın kriz geçirdi.”

“Bir, iki dakikaya kadar Croydon’da olacağız.”

İki adam bir an duraksayarak birbirlerine baktılar. Ardından ne yapacaklarına karar verdiler. Mitchell arka salona döndü. Masadan masaya dolaşiyor yolculara doğru eğilerek, “Affedersiniz, efendim? Siz doktor musunuz?” diye hafif bir sesle soruyordu.

Norman Gale, “Ben dişçiyim,” dedi. “Eğer yapabileceğim bir şey varsa...” Yerinden kalkmak için hareketlenmişti.

Doktor Bryant, “Ben doktorum,” dedi. “Ne var?”

“Dipteki bayan yolcu... Durumu hoşuma gitmedi.”

Bryant ayağa kalkarak garsonun ardından gitti. O sıra pos bıyıklı, ufak tefek yabancıнын arkalarından geldiğinin farkında değillerdi.

Doktor Bryant iki numaralı koltuğa yığılmış olan yolcunun üzerine eğildi. Siyahlar giymiş, oldukça şişman, yaşlı bir kadındı bu. Doktorun muayenesi kısa sürdü. “Ölmüş...”

Mitchell, “Neden öldü acaba?” diye sordu. “Bir kriz mi geçirdi efendim?”

“Adamakıllı bir muayene yapmadıkça bu soruyu cevaplandıramam. Onu son kez ne zaman gördün?”

Mitchell düşündü. “Kahvesini getirdiğimde hiçbir şeyi yoktu,” dedi.

“Ne zaman getirdin kahveyi?”

“Kırk beş dakika kadar önce. Daha sonra hesapları getirdiğimde onun uyuduğunu sanmıştım.”

Bryant, “Kadın öleli en aşağı yarım saat olmuş,” diye konuştu.

Konuşmaları dikkati çekmeye başlamıştı. Diğer yolcular başlarını uzatarak, onlara bakmaya çalışıyorlardı.

Mitchell ümitle, “Herhalde kriz geçirdi,” dedi. Bu varsayıma sıkıca sarılmıştı. Karısının kardeşi de kriz geçirirdi durmadan. Bu insanın anlayabileceği bir şeydi.

Ne var ki Doktor Bryant kesin bir karar vermek niyetinde değildi. Biraz şaşkın bir ifadeyle başını salladı.

Yanında biri konuşmaya başladı. Bu boynuna kalın bir atkı sarmış olan pos bıyıklı, ufak tefek adamdı. “Kadının boynunda bir iz var.” Bu sözleri sanki özür diler gibi söylemişti.

Doktor Bryant, “Evet,” diye adamın sözlerini doğruladı.

Yaşlı kadının başı yana düşmüştü. Boynunun yanında çevresi hafifçe kızarmış ufacık bir delik vardı.

“Özür dilerim...” diyerek baba oğul Dupont’lar yaklaştılar. Zaten bir iki dakikadır biraz geride durmuş konuşmayı dinliyorlardı.

“Demek kadın ölmüş. Boynunda da bir iz var, öyle mi?” Konuşan Charles Dupont’du. “Bir tahminde bulunabilir miyim? Demin bir eşekarısı dolaşıyordu. Ben de onu öldürdüm.” Kahve fincanının tabağındaki arı ölüsünü gösterdi. “Bu zavallı kadın arı sokmasından ölmüş olmasın? Böyle şeyler olduğunu duymuştum.”

Bryant, “Olabilir,” diye cevap verdi. “Ben de böyle olaylarla karıştım. Evet, böyle bir şey olabilir. Kadının kalbi zayıfsa arı sokmasından ölebilir.”

Doktor Bryant biraz geriledi. “Evet, evet. Yapılacak bir şey yok. Yalnız... şey... cesedi yerinden kaldırmayın.”

“Evet, efendim. Anlıyorum.”

Doktor Bryant yerine dönmeye hazırlanırken ufak tefek yabancının yerinden kımıldamadığını görerek, şaşkınlıkla durakladı. “Beyefendi, yapacağınız en doğru şey yerinize dönmek olur. Neredeyse Croydon’a ineceğiz.”

Garson başını salladı. “Öyle, efendim.” Sonra sesini yükseltti. “Herkesin yerine oturmasını rica ederiz.”

Ufak tefek adam. “Özür dilerim,” dedi. “Bir şey var...”

“Bir şey mi?”

“Evet, gözden kaçan bir şey.” Rugan ayakkabısının burnuyla ne demek istediğini açıkladı. Garsonla Doktor Bryant onun bu hareketini gözleriyle izleyince yerde turunculu siyahlı bir şeyin durduğunu gördüler. Ölen kadının siyah eteğinin ucu bunu yarı gizlemekteydi.

Doktor şaşkınlıkla bağırdı. “Bir eşekarısı daha mı?”

Hercule Poirot diz çöktü. Cebinden çıkardığı bir cımbızla yerdeki şeyi alarak, doğruldu. “Evet, eşekarısına benziyor ama değil.” Doktorla garsonun iyice görebilmeleri için cımbızı sağa sola çevirdi. Sivri ucu lekeli, uzun ok ucu gibi bir dikendi bu. Dibineyse turuncu ve siyah floş bağlanmıştı.

“Aman Tanrım!” Böyle bağıran Bay Clancy’di. Dedektif romanları yazarı yerinden kalkmış, merakla garsonun omuzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu. “Hayret... hayret! Hayatımda gördüğüm en ilginç olay. Tanrım, gözlerime inanamıyorum?”

Garson, “Biraz daha açık konuşamaz mısınız, efendim?” diye sordu. “Bu diken tanıdınız mı?”

“Tanımak mı? Tabii tanıdım.” Bay Clancy gurur ve memnunlukla şöyle bir kabardı. “Bu yerlilerin boruyla üfleyip fırlattıkları dikenlerden biri. Bu yerliler... Güney Amerika’da mı, yoksa Borneo’da mı bulunuyordu, işte bunu pek anımsayamayacağım. Kesinlikle belirtmek isterim ki yerlilerin boruyla fırlattıkları diken bu. Yanılmıyorsam ucunda da...”

Onun sözlerini Hercule Poirot tamamladı. “Güney Amerikalı kızılderililerin o ünlü zehiri var.” Sonra ekledi. “Peki... bu olabilir mi?”

Bay Clancy hâlâ heyecan ve bir hoşnutluk içindeydi. “Durum gerçekten çok tuhaf ve çok şaşırtıcı. Ben cinayet romanları yazarım ama gerçek yaşamda...” Şaşkın şaşkın sustu.

Uçak ağır ağır alçalıyordu. Ayakta duranlar yerlerine oturdular. Uçak Croydon Havaalanı’nın üzerinde turlamaya başlamıştı.

3

Artık uçağın içindeki bu duruma egemen olan doktorla garson değildi. Onların yerini biraz da gülünç tavırlı bir adam olan pos bıyıklı yabancı almıştı. Kendine çok güvenen bir tavırla konuşuyordu. Kimse ona karşı çıkmamıştı.

Hercule Poirot, Mitchell'in kulağına bir şeyler fısıldayınca, garson evet anlamında başını salladı. Sonra yolcuların arasından geçerek kاپıya doğru gitti. Uçak yerde bir süre ilerledikten sonra durdu. Mitchell o sıra sesini yükseltmişti. "Bayanlar, baylar, ilgililer gelinceye kadar yerlerinizden kalkmamanızı rica edeceğim. Onların sizi burada fazla tutmayacaklarından eminim."

Yolcular bu sözleri olumlu karşıladılar. Yalnızca içlerinden biri tiz bir sesle karşı koydu.

Kontes Cicely Horbury öfkeyle, "Saçma," diye bağırdı. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Benim hemen çıkıp gitmem gerekiyor."

"Özür dilerim, efendim. Kimseye bir ayrıcalık tanıyamayız."

"Saçma... Saçmanın saçması." Cicely öfkeyle ayağını yere vurdu. "Seni uçak şirketine şikâyet edeceğim. Bizi bir cesetle birlikte buraya hapsetmeniz çirkin bir şey."

Lady Venetia Kerr o kibar sesiyle konuşmaya başladı. "Hoş bir şey olmamasına karşın sabretmemiz gerek." Yerine oturarak tabakasını çıkardı. "Artık sigara içebilirim, değil mi?"

Huzursuz görünen Mitchell, “Artık önemli değil, efendim,” diye cevap verdi.

Bekleyiş uzun sürmese de yolculara aradan hiç olmazsa yarım saat geçmiş gibi geliyordu. Mitchell’in açmış olduğu kapıdan dimdik vücutlu, uzun boylu bir adam girdi. Peşinde üniformalı bir polis vardı. Adam ciddi ve resmi bir tavırla, “Sorun nedir?” diye sordu.

Önce Mitchell’in, sonra da Doktor Bryant’ın anlattıklarını dinledi. Koltuğuna yayılmış olan kadına çabucak bir göz attı. Yanındaki polise gereken emirleri verdikten sonra, yolculara döndü. “Lütfen peşimden gelir misiniz?”

Yolcuları gümrük bölümüne sokacağı yerde, yandaki küçük bir odaya götürdü. “Sizi burada gereğinden fazla bekletmeyeceğimizi umarım.”

James Ryder, “Buraya bakın, müfettiş bey,” dedi. “Benim Londra’da önemli bir iş randevum var.”

“Çok üzgünüm, efendim.”

“Ben Kontes Horbury’im. Beni bu şekilde alıkoymanız büyük rezalet.”

“Gerçekten çok üzgünüm, kontes. Ortada önemli bir sorun var. Bu bir cinayet olayına benziyor.”

“Güney Amerika kızıldirililerinin ok zehiri...” Bay Clancy’nin yüzünde bir mutluluk belirtisi vardı.

Müfettiş, yazara kuşkuyla baktı.

Fransız arkeolog Armand Dupont müfettişe Fransızca bir şeyler söyledi. Heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Müfettiş de ona ağır ağır, aynı dilde cevap verdi.

Lady Venetia Kerr, “Bu sıkıcı bir durum,” diye konuştu. “Ama tabii sizin de görevinizi yapmanız gerek.”

Müfettiş saygılı bir tavırla, “Teşekkür ederim, efendim,” deyip sonra sözlerini sürdürdü. “Hepinizin burada beklemesini rica edeceğim. Önce doktorla konuşacağım. Doktor... şey...”

“Adım Bryant.”

“Teşekkür ederim. Lütfen benimle gelir misiniz, doktor?”

“Bu konuşmada size yardım edebilir miyim?” Bu sözleri söyleyen ufak tefek, pos bıyıklı adamdı.

Müfettiş sert bir tavırla ona döndü. Tam ters bir şeyler söyleyeceği sırada birdenbire durakladı. “Affedersiniz, Mösyö Poirot. Atkınız yüzünüzün yarısını örttüğü için sizi tanıyamadım.” Kapıyı açıp yana çekildi. Poirot’la Doktor Bryant çıktılar. Yolcular kuşkuyla onlara bakıyorlardı.

Cicely Horbury bağırdı. “Bizi burada oturtuyorlar, sonra o adamın çıkmasına izin veriyorlar!”

Venetia Kerr sıkıntılı bir tavırla bir sandalyeye oturdu. “Adamın adını duymadım... Herhalde Fransız polisinden olacak.” Bir sigara yaktı.

Norman Gale çekingen bir tavırla, Janet Grey’e, “Galiba sizi... Le Pinet’de gördüm,” dedi.

“Evet. Oradaydım.”

Norman Gale mırıldandı. “Le Pinet güzel bir yer. Özellikle çam ağaçları çok hoşuma gitti.”

Janet, “Evet,” diye başını salladı. “Çam ağaçları çok güzel kokuyor.”

Bir süre duraksadıktan sonra birbirlerine baktılar. Başka ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı.

Sonunda Norman Gale, “Sizi uçakta görür görmez tanıdım,” diye konuştu.

Janet buna çok şaşırmış gibi davrandı. “Öyle mi?” diyerek genç adama baktı.

Norman sordu. “Sizce kadın gerçekten bir cinayete mi kurban gitti?”

Genç kız, “Herhalde,” dedi. “Heyecanlı bir olay olduğu gibi aynı zamanda korkunç da.” Hafifçe titredi. Norman Gale onu korumak istiyormuş gibi kıza biraz sokuldu.

Dupont'lar yine Fransızca konuşuyorlardı. James Ryder zaman zaman saatine bakıyor, sonra da küçük siyah bir deftere birtakım sayılar yazıyordu. Cicely Horbury bir sandalyeye oturmuş, ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. Titreyen elleriyle bir sigara yaktı.

Yakındaki bir odada Müfettiş Japp, Doktor Bryant ve Hercule Poirot'la konuşuyordu. "Doğrusu en beklenmedik yerlerde insanın karşısına çıkıyorsunuz, Mösyö Poirot."

Belçikalı, "Croydon Havaalanı sizin çalışma alanınızın dışında değil mi, dostum?" diye sordu.

"Ah, ben önemli bir kaçakçılık olayının peşindeyim. Burada bulunmam yalnızca rastlantı. Doğrusu yıllardan beri böyle garip bir olayla karşılaşmadım. Şimdi, işimize bakalım... Doktor, önce bana tam adınız ve adresinizi söyleyin."

"Roger Bryant. Boğaz-burun uzmanıyım. Adresim, Harley Sokağı. No. 329."

Bir masanın başına geçmiş olan üniformalı polis memuru bunları dikkatle deftere geçirdi.

Japp, "Tabii bizim kendi doktorumuz cesedi muayene edecek," dedi. "Ancak sizin resmi soruşturmada bulunmanız gerekiyor, doktor."

"Tabii, tabii."

"Bize ölüm saatini saptamamızda yardımcı olabilir misiniz?"

"Onu muayene ettikten yarım saat kadar önce ölmüştü sanırım. Ben onu... havaalanına inmeden birkaç dakika önce gördüm. Size bundan daha kesin bilgi vermem olanaksız. Anladığıma göre garson, kadınla bundan bir saat önce konuşmuş."

"Böylece zamanı saptamamız kolaylaşacak. Size kuşku uyandıracak bir şey görüp görmediğinizi sormam gereksiz."

Doktor başını salladı. "Bir şey görmedim."

Poirot büyük bir üzüntüyle, "Bense uyuyordum," diye içini çekti. "Havada da denizde olduğu kadar acı çekiyorum. Sürekli sarınıp sarmalanıp uyumaya çalışıyorum."

“Ölümün nedenini biliyor musunuz, doktor?”

“Bu durumda kesin bir şey söyleyemem. Nedeni anlamak için otopsi ve analiz gerek.”

Japp anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Artık sizi fazla tutmamıza gerek yok, doktor. Yalnız korkarım... bazı formalitelerin yerine getirilmesi gerek. Bütün yolcular için şart bu. Ayrıcalık yapamayız.”

Doktor Bryant güldü. “Üzerimde zehirli diken üflemek için bir boru veya tehlikeli bir silah bulunup bulunmadığını kesinlikle öğrenmelisiniz.”

Japp başıyla polis memurunu işaret etti. “Rogers o işi çözümler. Ha, aklıma gelmişken, doktor, bunun ucunda ne var dersiniz?” Önündeki masaya konulmuş küçük bir kutudaki diken başıyla işaret etti.

Doktor Bryant ellerini açtı. “Analiz yapmadan kesin bir şey söylemek zor. Duyduğuma göre Güney Amerika yerlileri daha çok *curare* denilen zehirden kullanırlarmış.”

“Bu kadını öldürmüş olabilir mi?”

“*Curare* çok çabuk etki yapan bir zehirdir.”

“Ama bunu ele geçirmek o kadar kolay olmasa gerek. Öyle değil mi?”

“Evet. Herhangi bir kimse için öyle.”

Şakadan hoşlanan Japp, “Öyleyse sizi iyice aramamız gerek, doktor,” diye güldü. “Rogers, haydi.”

Doktorla memur birlikte odadan çıktılar.

Japp, Poirot’ya döndü. “Garip bir olay... Gerçek olamayacak kadar dramatik. Yani... bir uçakta dikenler, yerli boruları... Doğrusu insan zekâsına bir hakaret bu.”

Daha sonra mırıldanır gibi, “Adamlarım uçağı arıyorlar. Parmak izi uzmanlarıyla fotoğrafçımız da neredeyse gelir. Şimdi garsonlarla konuşalım.” Kapıya giderek ilgililere bir emir verdi. Birkaç dakika sonra iki garson odaya girdiler. Daha genç olanı kendini toplamış, he-

yecanlı bir hali vardı. Diğer garsonun ise yüzü hâlâ bembeyazdı. Korktuğu anlaşıyordu.

Japp, “Kaygılanacak bir şey yok,” dedi. “Oturun bakalım. Pasaportları getirdiniz mi? Çok iyi...” Müfettiş pasaportları çabucak karıştırdı. “Hah, işte bu. Madam Giselle’in adı Marie Morisot’muş... Fransız pasaportu bu. Onun hakkında bir şey biliyor musunuz?”

Mitchell, “Onu daha önce de gördüm,” dedi. “Sık sık İngiltere’ye gidip gelirdi.”

“Hım... demek bir işi vardı? Peki işin ne olduğunu biliyor musun?”

Mitchell başını hayır anlamında salladı.

Genç garson Albert Davis, “Onu ben de anımsıyorum,” diye atıldı. “Erken serviste görmüştüm. Paris’ten sekizde kalkan uçakta.”

“Kadını en son hanginiz gördünüz? Yani sağ olarak?”

Genç garson arkadaşını işaret etti. “O.”

Mitchell, “Evet,” dedi. “Kahve götürdüğümde bir şeyi yoktu.”

“Ne zamandı bu?”

“Kesin bir şey söyleyemeyeceğim. O sırada Manş’ın üzerindeydik. İki sularında sanırım.”

Diğer garson Davis onaylarcasına, “Evet... Öyle olacak,” dedi.

“Kadını daha sonra ne zaman gördün?”

“Hesapları götürdüğüm zaman.”

“Kaçta?”

“Çeyrek saat sonra. Uyuduğunu sandım... Tanrım! Sanırım ölmüştü bile.” Mitchell’in sesinde dehşet vardı.

Japp eşekarısına benzetilen dikenî işaret etti. “Bunu fark etmedin mi?”

“Hayır, efendim. Etmedim.”

“Ya sen, Davis?”

“Ben kadını son kez peynirle beraber yenilecek bisküvileri verirken gördüm. O sırada bir şeyi yoktu.”

Poirot, “Servis nasıl yapıyorsunuz? Ayır ayrı salonlara mı bakıyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Birlikte servis yapıyoruz. Çorba, et, sebze, salata... Sonra tatlı... İşte böyle... Çoğunlukla önce arka salona bakıyoruz. Sonra da temiz tabaklarla ön salona geçiyoruz.”

Poirot başını salladı. “Anlıyorum...”

Japp, “Madam Giselle... veya asıl adıyla Madam Morisot uçakta biriyle konuştu mu? Veya birini tanımış gibi tavır takındı mı?”

“Ben böyle bir şeyi fark etmedim, efendim.”

“Yolculuk boyunca hep yerinde mi oturdu? Hiç kalkmadı mı?”

“Kalktığını sanmıyorum, efendim.”

Japp, “Pekâlâ,” dedi. “Gidebilirsiniz.”

Poirot öne doğru eğildi. “Bir soru sormama izin verir misiniz?”

“Rica ederim... Buyurun, Mösyö Poirot.”

“Salonda uçan eşekarısını gördünüz mü?”

İki adam başlarını salladılar. Mitchell, “Uçakta arı olduğunun farkında değildim.”

Poirot, “Arı vardı,” dedi. “Hatta ölüsü yolculardan birinin tabağında duruyor.”

Mitchell, “Ben arıyı görmedim,” dedi.

Davis atıldı. “Ben de öyle.”

“Neyse... Önemli değil...”

İki garson odadan çıktıktan sonra Japp pasaportlara bakmaya başladı. “Yolcuların arasında bir kontes varmış. Demin sorun çıkarmaya çalışan oydu. Önce onu görsek iyi olur. Yoksa yakında Lordlar Kamarası’nda biri kalkıp polisin şiddete başvurduğundan söz etmeye başlayabilir.”

“Yolcuların bagajlarını arayacaksınız tabii. Ellерinde taşıdıkları ve salonun dibine bıraktıkları eşyaları.”

Japp neşeyle göz kırptı. “Ee, bu olay hakkındaki düşünceniz nedir, Mösyö Poirot? O boruyu bulmamız gerek. Tabii böyle bir şey varsa ve

hepimiz birlikte düş görmüyorsak. Herhalde o yazar aniden çıldırarak, bundan sonra roman yazacağına cinayet işlemeye karar vermedi? Bu zehirli diken işi tam ona göre bir şey.”

Poirot kuşkulu bir tavırla başını salladı. “Sanmam.”

Japp sözlerini sürdürdü. “Evet, herkesin aranması gerek. İstedikleri kadar bağırıp çağırınsınlar... Ayrıca bütün eşyalarının aranması koşulu var.”

Poirot, “Tam bir liste yapılması iyi olur. Yolcuların üzerindeki eşyaların bir listesi,” diye konuştu.

Japp merakla Belçikalıya baktı. “İstiyorsanız bu yapılabilir, Mösyö Poirot. Ama amacınızı anlayamadım. Tabii aslında siz ne aradığınızı biliyorsunuz.”

“Belki siz biliyorsunuz, dostum. Oysa ben emin değilim. Bir şey arıyor ve bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Yine mi başladınız, Mösyö Poirot? Her şeyi güçleştirmek hoşunuza gidiyor, değil mi? Şimdi kontes hazretleriyle ilgilenelim, yoksa gözlerimi oyar.”

Artık Kontes Cicely Horbury eskisine göre daha sakindi. Gösterilen sandalyeye oturarak, Japp’ın sorularına hiç duraksamadan cevap verdi. “Adım Cicely... Kont Horbury’nin karısıyım. Sussex’de Horbury şatosunda ve Londra’da Grosvenor Meydanı’nda oturuyorum... İngiltere’ye Fransa’dan dönüyordum. Le Pinet ve Paris’te kaldım... Ölen kadını hiç tanımıyorum... Yolda kuşkulu hiçbir şey görmedim. Zaten yüzüm salonun ön tarafına dönük olduğu için arkamda olanlardan haberim olması olanaksızdı. Yolculuk sırasında yerimden hiç kalkmadım... Ön salondan arkaya geçen kimse olduğunu sanmıyorum. Garsonlar dışında tabii... Pek iyi anımsamıyorum ama galiba erkek yolculardan ikisi yerlerinden kalkıp, tuvalete gittiler. Dediğim gibi bundan da pek emin değilim... Kimsenin elinde boruya benzer bir şey görmedim...” Poirot’nun sorusunu da cevaplandırdı. “Hayır, eşekarısını fark etmedim.”

Kontes Horbury çıkınca yerini Lady Venetia Kerr aldı.

Lady Venetia'nın sözleri de kontesinkiyle hemen hemen aynıydı. "Adım Venetia Ann Kerr... Sussex'de oturuyorum. Güney Fransa'dan dönüyordum... Ölen kadını şimdiye dek hiç görmedim. Yolculuk sırasında beni kuşkulandıracak bir şey olmadı... Evet, ileride bir yolcunun eşekarısını öldürmeye çalıştığını gördüm. Yani, yemek servisinden sonra..." Lady Venetia da çıktı.

Japp, Belçikalıya döndü. "Bu eşekarısı sizi çok ilgilendiriyor, Mösyö Poirot."

"Eşekarısı ilginç."

Japp konuyu değiştirdi. "Bana sorarsanız, o iki Fransızın bu olayla ilgisi var. Onlar Morisot denilen kadına yakın oturuyorlarmış. Kılık kıyafetleri iyi değil. Bavullarının üzerindeyse bir sürü etiket var. Dünyanın dört bucağından etiketler... Borneo veya Güney Amerika'da olmalarına hiç şaşmam. Tabii henüz cinayetin nedenini bilmiyoruz ama bunu Paris'ten öğreneceğimizden eminim. Bu olayda Surete'yle işbirliği yapmamız gerekiyor. Aslında bu bizden çok onların işi. Yine de bana sorarsanız aradıklarımız o iki serseri."

Poirot'nun gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirdi. "Söyledikleriniz doğru olabilir. Ama bazı noktalarda hataya düşüyorsunuz. O iki adam ne serseri, ne de haydut. Tersine o baba oğul dünyanın en tanınmış arkeologlarından."

"Aman canım, şaka ediyorsunuz."

"Hiç de değil. Onları uzaktan tanıyorum. Biri Armand Dupont diğeri de oğlu Charles Dupont. Geçenlerde İran'da yaptıkları ilgi çekici bir kazıdan döndüler..."

"Yapmayın!" Japp pasaportları kaptı. "Haklıymışsınız, Mösyö Poirot. Tabii adamların kıyafetlerinin hiçbir şeye benzemediğini siz de kabul edersiniz."

"Dünyaca tanınmış insanların çoğu öyledir. Biliyor musunuz, beni de berbere benzettikleri oluyor."

Japp güldü. “Sahi mi? Neyse, şimdi sizin şu ünlü arkeologlarla bir görüşelim.”

Mösyö Armand Dupont ölen kadını hiç tanımadığını söyledi. Oğluyla önemli bir konuyu tartıştığı için çevrede olanları pek fark etmemiş, yerinden hiç kalkmamıştı. Evet, bir eşekarısının uçtuğunu görmüş, sonra oğlu arıyı öldürmüştü.

Charles Dupont da babasının sözlerini onayladı. O da etrafta olanlarla ilgilenmemişti. Eşekarısı kendini rahatsız ettiği için öldürmüştü. Konuştukları konu mu? Yakındoğu’da bulunan tarihi çanak ve çömlekler.

Onlardan sonra gelen yazar Bay Clancy oldukça sıkıntı çekti. Oysa Müfettiş Japp, Clancy’nin zehirli diken fırlatılan borular hakkında pek çok bilgi sahibi olduğunu düşünüyordu.

“Sizin böyle bir borunuz var mıydı?”

“Şey... evet... evet.”

Japp atıldı. “Ya öyle mi?”

Ufak tefek bir adam olan Bay Clancy’nin sesi kaygılı bir hal almıştı. “Şey... beni yanlış anlamayın. Öyle kötü bir amacım yoktu. Bunu açıklayabilirim.”

“Evet, açıklarsanız daha doğru olur.”

“Cinayetin bu şekilde işlendiği bir roman yazıyordum...”

“Ya...”

Japp’ın tehdit dolu sesini duyan Clancy telaşla sözlerine devam etti. “Bütün sorun parmak izlerine bağlıydı. Bilmem anlatabiliyorum muyum? Bunu açıklamak için bir resim gerekti. Yani... parmak izleri... bunların yeri... yani, borunun üzerindeki yerleri... anlatabiliyorum muyum? Charing Cross Sokağı’ndaki bir dükkânda öyle bir boru olduğu gözüme ilişmişti. Hemen hemen iki yıl önceydi... Bir ressam arkadaşım bana üzerindeki parmak izleriyle beraber borunun resmini yaptı. İşin püf noktasını anlatmak için yani. Size kitabın adını söyleyeyim: *Kırmızı Yaprak Cinayeti*. İsterseniz arkadaşımın adını da verebilirim.”

“Sonradan boru sizde mi kaldı?”

“Şey... evet... Evet, öyle sanırım.”

“Peki şimdi nerede?”

“Şey... herhalde evde bir yerde olacak.”

“‘Evde bir yerde olacak,’ sözleriyle ne demek istiyorsunuz, Bay Clancy?”

“Şey... Evin içinde bir yeredir. Ben öyle düzenli bir insan değilim de...”

“Boru şimdi yanınızda değil mi?”

“Bakın... boruyu belki altı aydır görmedim.”

Müfettiş Japp yazara kuşkucu gözlerle bakarak, sorgusunu sürdürdü. “Uçakta yerinizden hiç kalktınız mı?”

“Hayır. A, evet, kalktım.”

“Öyle mi? Nereye gittiniz?”

“Yağmurluğumun cebindeki tarifiyi almaya. Yağmurluk, dipteki çıkış yerinin önündeki bavulların üzerine konulmuştu.”

“Demek ölen kadının yakınından geçtiniz?”

“Hayır... Kesinlikle! Yani... evet, öyle olmalı. Ancak bu o olaydan çok önce olmalı. O sırada çorbamı içiyordum.”

Yazarın ondan sonraki cevaplarından fazla bir şey öğrenemediler. Bay Clancy kuşku uyandıracak bir şey görmemişti. Romanı için karışık bir yol düşünmekle meşguldü.

Poirot eşekarısı hakkında bir soru sordu.

Bay Clancy, “Evet,” dedi. “Arıyı gördüm, çünkü bana saldırmıştı. Tam kahve içtiğim sırada oldu. Ben arıdan çok korkarım. Hemen elimi salladım, arı da kaçtı.”

Bay Clancy’nin adresi alındıktan sonra yazar rahat bir nefes alarak, dışarı çıktı.

Japp, “Davranışları biraz kuşkulu,” diye konuştu. “Adamda öyle bir boru varmış. Durumunu gördünüz, çok kaygılıydı.”

“Bunun nedeni o sert tavırlarınızdı.”

Scotland Yard Müfettişi ciddi bir tavırla, “Gerçeği söyleyen bir insanın hiç kimseden korkmaması gerekir,” diye cevap verdi.

Belçikalı ona acır gibi baktı. “Bu sözlere gerçekten inandığınız anlaşılıyor.”

“Tabii inanıyorum. Çünkü doğru. Şimdi de Norman Gale’yle konuşalım.”

Norman Gale soruları çabucak cevaplandırdı. “Shepherd Caddesi’nde oturuyorum ve diş doktoruyum. Tatilimi Fransa’nın güneyinde Le Pinet’de geçirdim, eve dönüyorum. Paris’te bir gün kaldım ve dişçilik aletlerini inceledim... Ölen kadını hiç tanımıyorum. Yolculuk sırasında kuşkuyla bir şey fark etmedim. Zaten, ben diğer tarafa, salonun önüne doğru bakıyordum. Uçakta yerimden bir kez kalktım ve ellerimi yıkamaya gittim. Sonra tekrar yerime döndüm. Salonun dibine doğruysa hiç gitmedim. Üstelik arı filan da görmedim.”

Genç adamdan sonra James Ryder geldi. Sinirli ve oldukça aksiydi. “Paris’e iş için gitmişim. Ölen kadını hiç tanımam. Evet, tam önündeki koltukta oturuyordum. Tabii ayağa kalkıp, arkalığın üzerinden bakmadıkça kendini görmem olanaksızdı. Hiçbir şey duymadım. Ne bir çığlık, ne bir inilti. Salona garsonlardan başka kimse girmedi. Evet, o iki Fransız benim hizamda oturuyorlardı. Yol boyunca konuşup durdular. Yemeğin sonlarına doğru genç olanı bir eşekarısını öldürdü. Hayır, arıyı daha önce fark etmemiştim... Zehirli diken atılan boruları hiç görmediğim için nasıl şeyler olduklarını bilmem. Bu yüzden yolculuk sırasında böyle bir şeyin gözüme çarpıp çarpmadığının farkında olmadım.”

Tam o sırada kapıya vuruldu ve içeriye üniformalı bir polis girdi. Adamın zafer dolu bir hali vardı. “Komiser bunu şimdi buldu, efendim. Hemen görmek isteyeceğinizi düşündü.” Mendile sarılı şeyi masanın üzerine koydu. “Komiser, üzerinde parmak izi olmadığından emin. Yine de dikkatli davranmamı istedi.” Mendili açtı.

İçinde yerliler tarafından yapılmış olduğu hemen anlaşılan bir boru vardı.

Japp nefesini tuttu. “Tanrım, demek doğru! Açıkçası ben bu hikâyeye pek inanmamıştım.”

James Ryder ilgiyle öne doğru eğildi. “Demek Güney Amerikalıların kullandıkları boru bu? Neyse, artık sorunuzu cevaplandırabilirim. Kimsenin elinde böyle bir şey görmedim.”

Japp sert bir sesle sordu. “Nerede bulundu bu?”

“Koltuklardan birinin arkasına itilmişti, efendim.”

“Hangi koltuğun?”

“Dokuz numaranın.”

Poirot, “Çok eğlenceli,” dedi.

Japp ona dönerek, “Bunun nesi eğlenceli?”

“Dokuz numaralı koltuk benimdi...”

Ryder, “Durum sizin için biraz garip,” diye mırıldandı.

Japp’ın kaşları çatılmıştı. “Teşekkür ederiz, Bay Ryder. Gidebilirsiniz.” Adam çıktıktan sonra Japp gülerek Poirot’ya baktı. “Bu cinayet sizin işiniz mi, dostum?”

Belçikalı ağırbaşlı tavrını bozmadan, “Mon ami,” diye cevap verdi. “Ben cinayet işlemeye kalkarsam herhalde Güney Amerikalı kızıl-derililerin silahını kullanmam.”

Japp, “Evet,” dedi. “Biraz tuhaf bu. Ama katil başarıya ulaşmış.”

“İşte insanı düşündüren de bu ya.”

“Katil kendini büyük tehlikeye atmış. Delinin biri galiba... Geriye kim kaldı? O kız mı? Neyse, onunla konuşalım da bu iş bitsin. Janet Grey, hım...”

Poirot mırıldandı. “Güzel bir kız.”

“Öyle mi, çapkın? Demek yol boyu uyuduğunuz doğru değil.”

Belçikalı, “Kız hem güzel, hem de huzursuzdu,” dedi.

Japp doğruldu. “Huzursuz muydu?”

“Ah, dostum, bir kız kaygılandı mı, bunun çoğunlukla bir cinayetle değil, genç bir adamla ilgisi vardır.”

“Evet, herhalde haklısınız... Kız da geldi.”

Janet kendine sorulan soruları sakın bir tavırla cevaplandırdı. “Adım Janet Grey. Bruton Sokağı’nda, Kuaför Antoine’ın salonunda çalışıyorum. İngiltere’ye Le Pinet’den dönüyorum.”

“Le Pinet? Hım...”

Ondan sonraki sorular, piyango hikâyesinin açıklanmasına neden oldu.

Japp homurdandı. “O İrlanda piyangosunu kaldırmalı!”

Janet, “Bence piyango çok güzel bir şey,” diye cevap verdi. “Siz hiç at yarışlarında oynamadınız mı?”

Japp kızarmış, yüzünde şaşkın bir anlam belirmişti.

Sorgu diğerlerindeki gibi devam etti. Janet’e boru gösterildiğinde bunu o zamana kadar hiç görmediğini söyledi... Ölen kadını tanımıyordu ama onu Le Bourget Havaalanı’nda fark etmişti.

“Kadını fark etmenizden nedenini açıklayabilir misiniz?”

Janet içtenlikle, “Korkunç denilecek kadar çirkin olması,” dedi.

Genç kızdan işlerine yarayacak başka bir şey öğrenemediler. Janet Grey’e gidebileceği söylendi.

Japp tekrar boruyu incelemeye koyuldu. “İnanılacak gibi değil. Dedektif romanlarında kullanılan en olmayacak yöntemden yararlanmışlar. Şimdi neyin üzerinde duracağız? Bu borunun yapıldığı yerden gelen bir adamın mı? Sahi, bu nerenin? Bu konuyu uzmanlarla konuşmalı. Belki Güney Amerika’dandır. Veya Malaya ya da Afrika’dan.”

Poirot, “Evet,” diye mırıldandı. “Herhalde boru öyle bir yerde yapılmıştı. Gerçi dikkatle bakarsanız, boruya ufacık bir kâğıt parçasının yapışmış olduğunu görürsünüz. Bence bu yırtılıp atılan bir fiyat etiketinin bir parçası. Bana kalırsa bu boru o vahşi yerden geldikten sonra bir dükkâna düşmüş. Değişik eşyalar satan bir yere. Tabii bu araştırmalarımızı daha kolaylaştıracak... Bir şey soracağım.”

“Buyurun.”

“O listeyi yaptırtacaksınız değil mi? Yolcuların eşyalarını gösteren listeyi?”

“Bu artık o kadar önemli değil ama yine de hazırlanılabilir. Listeyi mutlaka istiyor musunuz?”

“Evet... Çok şaşırdım, çok şaşırdım... Bana yardım edebilecek bir şey bulsaydım...”

Japp onu dinlemiyordu. Yırtık etikete dalmıştı. “Clancy böyle bir boru aldığını itiraf etti. O yazarlar kitaplarında hep polisi aptal yerine koyarlar. Ayrıca birçok yöntemlerden haberleri yoktur. Eğer ben, başmüfettişle kitaplardaki gibi konuşmaya kalksaydım, hemen kovulurdum. Cahil budalalar! İşte bu tam Clancy gibi saçmasapan yazılar yazan bir ahmağın yakalanmadan işleyebileceğini sandığı bir cinayet!”

4

Marie Morisot (Madam Giselle) ile ilgili Resmi Soruşturma dört gün sonra yapıldı. Kadının öldürölüş biçimi halkın ilgisini çektiğı için mahkeme salonu çok kalabalıktı.

Çağırılan ilk tanık kırçıl sakallı, uzun boylu, yaşlı bir Fransızdı. Alexandre Thibault adlı adam İngilizceyi hafif bir aksanla düzgün konuşuyordu. Gerekli işlemlerden sonra sorgu yargıcı, “Ölüyü gördünüz değil mi?” dedi. “Onu tanıdınız mı?”

“Evet. Kendisi müvekkilimdi. Adı Marie Angelique Morisot’du.”

“Evet, pasaportta da öyle yazılı. Başka bir isimle de tanınır mıydı?”

“Evet. Madam Giselle adıyla.”

Hâkim, “Bize Madam Morisot veya Madam Giselle’in kim olduğunu anlatır mısınız?” dedi.

“Madam Giselle onun meslek adıydı diyebiliriz. O Paris’in en tanınmış tefecilerindendi.”

“Bu işi nerede yapardı?”

“Joliette Sokağı’nda. Zaten evi oradaydı.”

“Anladığıma göre, sık sık Londra’ya gelirmiş. Onun burada da müşterileri var mıydı?”

“Evet. Madam Giselle’in müşterilerinin çoğunluğu İngilizdi. İngiliz sosyetesinin belirli bir grubu onu çok iyi tanırdı.”

“Bu grubu nasıl tanımlarsınız?”

“Müşteriler yüksek tabakadan veya meslekleri bakımından tanınmış kişilerdi. Böyle bir şeyin duyulmasını istemeyecek insanlar yani...”

“Madam Giselle’in ağzı sıkı mıydı?”

“Oldukça sıkıydı.”

“Madamın işleri konusunda daha fazla bilginiz var mı?”

“Hayır. Ben yalnızca onun hukuk işlerine bakardım. Madam Giselle birinci sınıf bir işkadınıydı. Kendi işlerini yönetmesini çok iyi bilirdi. Her şeyin kontrolu elindeydi. Halk tarafından tanınan, ilginç bir tipti o.”

“Çok zengin bir kadındı değil mi?”

“Olağanüstü zengin bir kadın.”

“Düşmanları var mıydı?”

“Böyle bir şeyden haberim yok.”

Mösyö Thibault’dan sonra garson Henry Mitchell çağırıldı.

Yargıç, “Adınız Henry Mitchell,” dedi. “Shoeblack Sokağı’nda, 11 numarada oturuyorsunuz.”

“Evet, efendim.”

“Universal Havayolları’nda çalışıyorsunuz. Geçen salı, saat on iki-de Paris’ten kalkan uçakta bulunmaktaydınız. Madam Giselle de aynı uçaktaydı. Onu daha önce görmüş müydünüz?”

“Evet, efendim. Altı ay önce 8.45 servisindeydim. Madam Giselle’in sabah uçağıyla yolculuk ettiğini gördüm.”

“Adını biliyor muydunuz?”

“Listemde adı herhalde vardı, efendim. Ancak pek dikkat etmedim.”

“Bugüne kadar Madam Giselle adını duymuş muydunuz?”

“Hayır, efendim...”

Henry Mitchell ölüyü nasıl bulduğunu anlattı. Ondan sonra diğer garson Albert Davis tanık yerine çıktı. O da fazla bir şey bilmiyordu. Garson yerini Doktor Roger Bryant’a bıraktı.

Sonra sıra polis doktoru James Whistler'a geldi. "Geçen salı günü saat üçü biraz geçe Croydon Havaalanı'na çağırıldım. Orada uçaktaki koltuklardan birinde ölmüş olan yaşlı bir kadını gösterdiler. Kadın bir saat kadar önce ölmüştü sanırım. Boynunun yanında, tam damarın üzerinde küçük, yuvarlak bir delik dikkatimi çekti. Buna bir arının iğnesi veya bana gösterilen bir diken neden olmuş olabilir. Ceset morga kaldırıldı ve orada otopsi yapıldı."

"Otopsi sonunda ne sonuca vardınız?"

"Ölüme kana çok şiddetli bir zehirin karışması neden olmuştu. Kalp birdenbire felce uğramış. Kadının aniden öldüğü bir gerçek."

"Bize ölüme hangi zehirin neden olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bu şimdiye dek rastlamadığım bir zehirdi."

Dikkatle doktoru dinlemekte olan gazeteciler, "Bilinmeyen bir zehir," diye yazdılar.

"Teşekkür ederim, doktor... Şimdi, Bay Henry Winterspoon."

Bay Winterspoon iriyarı, dalgın suratlı bir adamdı. Sevecen olmasına karşın aptal bir insan gibi gözüküyordu. Salondakiler onun Hükümet Başanalizcisi ve zehirler konusunda uzman olduğunu öğrenince şaşkınlığa uğradılar.

Hâkim diken kaldırıarak uzmana bunu tanıyıp tanımadığını sordu.

"Tanıdım. Bunu bana analiz için yolladılar."

"Bize o analizin sonucunu anlatır mısınız?"

"Tabii. Bence diken önceleri *curare* denilen zehire batırılmıştı. Bazı yerli kabileler bu zehiri kullanırlar."

Gazeteciler heyecanla not aldılar.

"Yani sizce ölüme *curare* mi neden oldu?"

Bay Winterspoon, "Hayır, hayır," dedi. "*Curare*'den çok hafif bir iz kalmıştı. Yaptığım tahlile göre diken sonradan *Dispholidus Typus*'un zehirine batırılmıştı. Yani boomslang veya ağaç yılanı denilen yaratığın zehirine."

“Boomslang mı? O da nedir?”

“Bu Güney Afrika’da bulunan bir yılanıdır. En zehirli ve öldürücü yılanlardan biridir. Zehirinin insanlar üzerindeki tam etkisi iyi bilinmiyor. Yine de size şunu söyleyebilirim. Yılanın zehiri iğneyle bir sırt-lana verilmiş ve daha enjektör çekilmeden hayvan ölmüştür. Bir çakal ise sanki kurşunla vurulmuş gibi yere yığılmıştı. Zehir cildin altında korkunç bir kanamaya sebep olur. Ayrıca kalbi etkileyerek, felce uğra-tır.”

Gazeteciler, “Çok ilginç bir hikâye,” diye yazdılar. “Uçakta işle-nen cinayete yılan zehiri de karıştı. Kobradan daha zehirli bir yılan.”

“Bu zehirin özellikle bir cinayet olayında kullanıldığına hiç tanık oldunuz mu?”

“Hayır... İlk kez tanık oluyorum.”

“Teşekkür ederiz, Bay Winterspoon.”

Bir polis memuru boruyu koltuklardan birinin arkasında nasıl bul-duğunu anlattı. Üzerinde hiç parmak izi yoktu. Boruyla çeşitli deneyler yapılmıştı. Bununla üç metreye kadar rahatlıkla nişan alınabiliyordu.

“Mösyö Hercule Poirot.”

Salondakiler ilgiyle kımıldandılar. Fakat Belçikalı fazla bir açık-lamada bulunmadı. Yolda hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Evet, ucu zehirli dikenin yerde kendisi bulmuştu. Bunun ölen kadının boynundan düşmüş olduğu anlaşılıyordu.

“Kontes Horbury.”

Gazeteciler, “Kontun karısı uçak cinayetinde tanıklık etti,” diye yazdılar. Kimisi ise olayı ‘Yılan Zehiri Olayı’ diye adlandırmıştı.

Kadın gazetelerinin muhabirleri ise şöyle yazdılar, “Kontes Hor-bury, yeni moda şapkalardan giymiş ve tilki bir kap almıştı.” Veya, “Londra’nın en şık kadınlarından biri olan Kontes Horbury siyahlar giymişti. Şapkasıysa son modaydı.” Veya, “Kontla evlenmeden önce Ci-cely Bland adını taşıyan kontes, siyahlar içinde çok şıktı.”

Salondakiler bu güzel ve zarif kadını zevkle seyrettiler. Ne var ki, kontesin söyleyebileceği bir şey yoktu. Yolda hiçbir şeyin farkına varmamıştı ve ölen kadını tanımıyordu.

Ardından onun yerini alan Venetia Kerr dinleyicilerin ilgisini fazla çekmedi.

Yalnız kadın gazeteciler, “Lord Cottesmore’un kızı zarif kesimli tvid bir tayyör giymişti,” diye yazdılar.

Sonra James Ryder çağırıldı. Belirli sorulardan sonra yargıç, “Siz ölen kadının tam önünde, dört numaralı koltukta oturuyordunuz değil mi?” dedi.

“E, ne olmuş?”

“Lütfen benimle bu şekilde konuşmayın, Bay Ryder. Dört numaralı koltukta oturuyormuşsunuz: Oradan herkesi görebiliyordunuz sanırım.”

“Hayır. Benim tarafımdakileri görmem olanaksızdı. Çünkü koltukların arkalıkları çok yüksek.”

“Peki yolculardan biri aradaki yola çıkarak, boruyu ağzına götürseydi, böyle bir şeyi herhalde görürdünüz.”

“Tabii.”

“Ama siz böyle bir şeyi görmediniz?”

“Hayır.”

“Önünüzdeki yolculardan hiç kimse yerinden kalktı mı?”

“Evet. İki koltuk öndeki yolcu kalkarak, tuvalete gitti.”

“Yani sizden uzaklaşarak, ölen kadına doğru gitti. Öyle mi?”

“Evet.”

“Elinde bir şey var mıydı?”

“Hayır, hiçbir şey yoktu.”

“Bundan emin misiniz?”

“Evet, eminim.”

“Başka, yerinden kalkan oldu mu?”

“Önümde oturan yolcu kalktı. Diğer taraftan gelerek, yanımdan geçti ve salonun dibine doğru gitti.”

Bay Clancy yerinden fırlayarak, çatlak bir sesle, “İtiraz ediyorum,” diye bağırdı. “Bu önce oldu... Çok daha önce. Saat birde...”

Yargıç. “Lütfen yerinize oturun,” dedi. “Size de sıra gelecek... Devam edin, Bay Ryder. Bu beyin elinde bir şey var mıydı?”

“Dolmakalem vardı sanırım. Döndüğü zamansa elinde turuncu kaplı, ince bir kitap tutuyordu.”

“Peki, siz hiç yerinizden kalktınız mı?”

“Evet. Tuvalete gittim. Tabii elimde boru filan yoktu.”

“Küstahca konuşuyorsunuz. Gidebilirsiniz.”

Dişçi Norman Gale’nin tanıklığı kısa sürdü. Sonra onun yerini alan Bay Clancy oldukça öfkeliydi.

Bay Clancy de gazetecilerin ilgisini çekmişti. Ama kontes kadar değil tabii. Muhabirler, “Esrarlı romanlar yazarı tanıklık etti,” diye yazdılar. “Ünlü yazar, tehlikeli bir silah almış olduğunu itiraf etti. Açıklama salonda heyecan uyandırdı.”

Bay Clancy tiz bir sesle, “Evet efendim,” diye bağırdı. “Yerlilerin yaptığı borulardan satın almıştım. Üstelik bugün buraya, mahkemeye de getirdim. Cinayetin benim borumla işlenmiş olduğu hakkında yapılan suçlamaları kesinlikle reddediyorum... İşte benim borum.” Zafer dolu bir tavırla boruyu gösterdi.

Gazeteciler not aldılar. “Davada ikinci boru.”

Hâkim, Bay Clancy’ye sert davrandı. Yazara oraya adalete yardım etmesi için çağırıldığını, mahkemede aleyhine yapılan hayali suçlamalara cevap vermek için bulunmadığını anımsattı. Sonra Bay Clancy’yi sorguya çekti. Ancak yazar roman için açıklama hazırladığından çevreyle ilgilenmediğini söyledi. Bütün yolcular ayağa fırlayarak, yılan zehirine batırılmış dikenler fırlatsalardı, işine dalmış olan yazar bunu yine de fark etmeyecekti.

Kuaför Janet Grey gazetecilerin ilgisini çekmemiştir.

Onu iki Fransız izledi.

Mösyö Armand Dupont, Londra’da konferans vereceği için o uçağa bindiğini açıkladı. Oğluyla tartışmaya daldığı için hiçbir şeyin farkına varmamıştı.

“Madam Giselle veya Madam Morisot’u hiç görmüş müydünüz?”

“Hayır, efendim.”

“Ama o Paris’in tanınmış kişilerindenmiş.”

İhtiyar Mösyö Dupont omzunu silkti. “Ben kendisini tanıımıyordum. Zaten son zamanlarda Paris’te değildim.”

“Anladığma göre yakınlarda Doğu’dan dönmüşsünüz.”

“Evet, efendim. İran’dan.”

“Başka yerlere de gittiniz değil mi? Özellikle dünyanın uzak bölgelerine.”

“Evet, tabii.”

“Yolculuklarınız sırasında oklarının ucuna yılan zehiri süren yerlilere rastladınız mı?”

Bu sorunun Fransızcaya çevrilmesi gerekti. Mösyö Dupont kendine ne sorulduğunu anlayınca şiddetle başını salladı. “Hayır, hayır... Şimdiye dek böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım.”

Oğlu onun yerini aldığı anda sözleri babasınıninkinden farksızdı. Yalnız Charles Dupont kadını arının soktuğunu sanmıştı. Çünkü kendine de bir eşekarısı dadanmış ve bunu öldürmüştü.

Charles Dupont son tanıktı.

Ondan sonra yargıç hafifçe öksürerek, jüriye talimat vermeye başladı. “Bu şimdiye kadar rastladığım olayların en tuhafı. Bu kadının cinayete kurban gittiği belli. Kazaya uğramış veya intihar etmiş olması olanaksız. Cinayet dışarıdan işlenmediğine göre katilin demin tanıklık eden kişilerden biri olduğu anlaşılıyor. Bu kaçınılmaz bir şey. Korkunç ve çirkin... Bugünkü tanıklardan birinin yalan söylediği bir gerçek...

Bunlardan katilin son derece korkusuz olduğu anlaşıyor. Bu kimse, garsonları da sayarsak, tam on iki kişinin gözleri önünde boruyu ağzına götürerek zehirli dikenı Madam Giselle'e doğru fırlatmış. Şu anda katilin kim olduğunu belirten kesin kanıtlar yok. Onun için jüri ancak 'olayın bilinmeyen bir kimse veya kimseler tarafından işlenmiş bir cinayet' olduğuna karar verebilir."

Gözleri kuşku dolu, dört köşe suratlı bir jüri üyesi öne doğru eğildi. Kesik kesik soluyordu. "Bir şey sorabilir miyim, efendim?"

"Tabii tabii."

"Borunun saklandığı koltuk hangi yolcunun?"

Yargıç botlarına baktı. Polis memurlarından biri ona yaklaşarak bir şeyler mırıldandı. "A, evet sözünü ettiğimiz koltuk dokuz numaralı. Mösyö Hercule Poirot'nunmuş bu. Mösyö Poirot çok tanınmış bir özel dedektiftir ve kendisi zaman zaman Scotland Yard'la da işbirliği yapar."

Dört köşe yüzlü adam gözlerini Hercule Poirot'ya dikti. Özellikle ufak tefek Belçikalının pos bıyığını dikkatle süzdü. Bakışlarından, "Bir yabancı," diye düşündüğü o kadar belliydi ki. "Yabancılar güven olmaz. Polisle sıkıfıkı oldukları söylene bile." Sonra adam, "Dikenı yerden alan Bay Poirot'ydu değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Jüri üyeleri salondan çıktılar. Beş dakika sonra tekrar döndüler. Jüri başkanı bir kâğıdı yargıca uzattı.

"Bu da nesi?" Yargıcın kaşları çatılmıştı. "Saçma... Böyle bir kararı kabul edemem."

Birkaç dakika sonra jüri ikinci kararını açıkladı. "Madam Giselle'i nzehirlenerek öldürüldüğü anlaşıyor. Ne yazık ki, kim olduğunu gösterecek kanıt yok."

5

Janet salondan çıkarken Norman Gale'nin yanına gelmiş olduğunu fark etti.

Genç adam, "Yargıcın kabul etmediği karar neydi acaba?" diye fısıldadı.

Arkalarından biri, "Ben bunu size açıklayabilirim," dedi.

İki genç döndüler. Mösyö Poirot pırıltılı gözlerle onlara bakıyordu. Ufak tefek Belçikalı ekledi. "O kâğıtta katilin ben olduğu yazılıydı."

Janet bağırdı. "A, a, çok saçma!"

Poirot neşeli bir tavırla başını salladı. "Tabii ya. Salondan çıkarken, bir adamın arkadaşına, 'Bana inan, o cinayeti o ufak tefek yabancı işledi,' dediğini kulaklarımla duydum. Jüri de aynı şeyi düşünüyordu."

Janet gülsün mü, yoksa Belçikalıyı teselli etmeye mi çalışsın, bilemedi. Sonra bir kahkaha attı. Poirot da gülüyordu.

Sonra ufak tefek dedektif, "Hemen çalışmaya başlamalı ve şerefimi temizlemeliyim," dedi. Gülümseyerek selam verdi ve hızla uzaklaştı.

Janet'le Norman, Poirot'nun arkasından baktılar.

Genç adam, "Ne garip bir adam," diye konuştu. "Dedektif olduğunu söylüyor. Bu kılıkta nasıl dedektiflik yapabilir. Katiller, hırsızlar daha uzaktan onun kim olduğunu anlarlar. Kılığını değiştirmesi olanaksız sanıyorum."

Janet, “Dedektifler hakkındaki fikirleriniz çok eski,” diye cevap verdi. “Öyle takma sakallarla filan uğraşan yok artık. Şimdi dedektifler koltuklarına yerleşerek olayı psikoloji yönünden inceliyorlar.”

“Bu daha az yorucu olmalı.”

“Belki. Ama bu iş için berrak ve sağlam bir kafa ister sanırım.”

“Ya, demek karmakarışık bir kafa işe yaramıyor?”

İkisi de güldüler.

Gale, “Bakın, Janet,” dedi. Yanakları hafifçe kızarmış, çabuk çabuk konuşmaya başlamıştı. “Şey... acaba... yani geç oldu... yani benimle bir çay içer misiniz? Bu olay yüzünden karşılaştık...” Duraklayarak, kendi kendine, nen var budala, diye sordu. Bir kıza kekelemeden, kızarmadan çay içmenizi teklif edemez misin? Şu haline bak? Kimbilir kız hakkında ne düşünecek?

Gale’nin şaşkınlığı Janet’in kendinden emin ve sakin tavırlarını büsbütün belirgin hale sokmuştu. “Çok teşekkür ederim. Gerçekten çay iyi olur.”

Bir çayhaneye girdiler. Sıkıntılı tavırla bir garson kadın başlarına dikildi. Sanki, “Burada çay verdiğimizizi söylüyorlar,” der gibiydi. “Ama doğrusu ben o renkli suyu çaya hiç benzetemiyorum. Onun için düşkürlüğüne uğrarsanız, bana kızmayın.”

Salon hemen hemen boş gibiydi. Böylece Janet’le Norman Gale başbaşa olduklarını daha da iyi anladılar. Janet eldivenlerini çıkarmış, genç adam bakıyordu. Yakışıklı bir adamdı Norman. O mavi gözler... O tatlı gülümseme... Sonra iyi ve nazik bir insandı.

Gale telaşla konuşmaya başladı. “Bu cinayet gerçekten tuhaf.” Genç adam hâlâ o çekingenliğinden kurtulamamıştı.

Janet, “Biliyorum,” dedi. “Doğrusu ben işim bakımından bir hayli endişeliyim. Açıkçası çalıştığım yerde bu durumu nasıl karşılayacaklarını pek bilmiyorum.”

“Evet... Ben olayın bu yönünü düşünmemiştim.”

“Antoine cinayet olayına karışan bir kızı yanında çalıştırmaktan kaçınabilir.”

Norman Gale düşünceli bir tavırla, “İnsanlar ne garip oluyorlar,” diye söylendi. “Yaşam haksızlıklarla dolu. Aslında bu işde sizin hiçbir suçunuz yok ki.” Öfkeyle kaşlarını çattı. “Kötü bir şey bu.”

Janet genç adama, “Henüz bir şey olmuş değil. Önceden birtakım olasılıklar üzerinde durarak sinirlenmenin bir yararı yok. Ayrıca bir nokta üzerinde durmak gerek. Sonuçta patronum katilin ben olduğumu düşünebilir. Söylediklerine göre, bir kere cinayet işleyen bir insan, ondan sonra başkalarını da rahatlıkla öldürebilirmiş. Herhalde hiç kimse saçlarını bir katile yaptırmak istemez.”

Norman Gale heyecanla genç kıza baktı. “Sizi gören cinayetle bir ilişkiniz olmadığını hemen anlar.”

Janet, “İşte bundan emin değilim,” dedi. “Doğrusu bazen saçlarını yaptığım hanımları öldürüvermek geliyor içimden. Yakalanmayacağı mı bilsem... Özellikle bir tanesi var ki... Sesi öyle tiz ki... Durmadan yakınır, her şeyde kusur bulur. Açıkçası bazen onu öldürmenin suç değil de, bir iyilik olacağını düşünmüyor değilim. Görüyorsunuz ya bende bir katil ruhu var.”

Norman Gale, “Ama Madam Giselle’i sizin öldürmediğinizden eminim,” diye cevap verdi. “Buna yemin edebilirim.”

Janet, “Ben de sizin katil olmadığınızı,” dedi. “Tabii hastalarınız sizin katil olabileceğinizi düşünmeye başladıklarında benim bu inancımın bir yararı olmaz.”

“Hastalarım... Evet...” Norman Gale’nin yüzünde düşünceli bir anlam belirmişti. “Herhalde haklısınız. Doğrusu ben bu noktayı hiç düşünmedim. Katil olasılığı bulunan bir dişçi... Korkulacak bir durum bu.” Ansızın içinden geldiği için bağırdı. “Benim dişçi olmam sizin için bir engel sayılmaz değil mi?”

Janet kaşlarını kaldırdı. “Benim için mi?”

“Yani... bazı kimseler diřçilerden hořlanmazlar.”

Janet, “Üzölmeyin,” dedi. “Bunun nedeni herkesin diřçiye korka korka gitmesi.”

Birbirlerine bakarak güldüler.

Norman mırıldandı. “İçimden bir ses dost olacağımızı fısıldıyor... Siz ne dersiniz?”

“Evet, bana da öyle geliyor.”

“Belki bir gece benimle tiyatroya gitmeye razı olursunuz. Tabii önce bir yerde yemek yeriz.”

“İlginize teşekkür ederim.”

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Norman, “Le Pinet’yi nasıl buldunuz?” diye sordu.

“Eğlenceli bir yerdı.”

“Oraya daha önce gitmiş miydiniz?”

“Hayır, anlayacağınız...” Janet aniden samimi bir tavırla kendine piyangodan çıkan küçük ikramiyeyi anlattı.

O sırada yanlarına kahverengi elbiseli, genç bir adam gelmişti.

Yabancı şapkasını çıkararak, kendinden emin bir tavırla Janet’e döndü. “Miss Grey?”

“Evet.”

“Ben *Feryat* dergisindenim. Acaba bize uçakta işlenen cinayet hakkında bir yazı yazar mısınız? Yani yolculardan birinin gözleriyle bu cinayet...”

“Hayır, böyle bir şey yapamam.”

“Yapmayın, Miss Grey. Size iyi para vereceğiz.”

Janet sordu. “Kaç para?”

“Seksen sterlin... Neyse... Bunu biraz daha arttıralım. Yüz sterlin diyelim, Miss Grey.”

Janet, “Hayır,” dedi. “Bu işi yapamam. Ne yazacağımı bile bilemem.”

Genç adam sakın sakın, “Önemi yok,” diye cevap verdi. “Yazıyı sizin yazmanız şart değil. Bizim çocuklardan biri size birkaç soru soracak, sonra da sizin ağzınızdan bir şeyler yazacak. Siz hiç yorulmayacaksınız bile.”

Genç kız başını salladı. “Öyle de olsa, böyle bir şey hoşuma gitmez.”

Norman Gale, “Artık gidebilirsiniz,” dedi. “Miss Grey rahatsız edilmek istemiyor.”

Genç adam umut dolu bir tavırla ona döndü. “Siz Bay Gale’siniz değil mi? Madem bu iş Miss Grey’in hoşuna gitmiyor, gelin sizinle anlaşalım. Beş yüz kelimelik bir şey karalayıvereceksiniz canım. Size de Miss Grey’e önerdiğimiz ücreti veririz. Bu da iyi bir şey sayılır. Çünkü kadınlar, karşı cinsin ağzından yazılmış yazıları okumayı severler. Hele öldürülen kadınsa... Bakın bu sizin için çok güzel bir fırsat.”

“Sizin için yazı yazmayacağım.”

“Para bir yana bu sizin için iyi bir reklam olur. Yükselmekte olan genç dişçi... Önünüzde iyi bir gelecek... Bu yazıyı bütün hastalarınızın okuyacağından emin olabilirsiniz.”

Norman Gale, “İşte ben de bundan korkuyorum ya,” diye terslendi.

“Biliyorsunuz ki artık ilerlemek için reklam yapmak şart.”

“Belki... Yine de bu reklamın cinsine bağlı. Şu anda bir iki hastanın gazeteleri okumamış ve benim bir cinayet olayına karışmış olduğumu öğrenmemiş olmalarını diliyorum. Artık ikimizden de cevabınızı aldınız. Şimdi sessizce gidecek misiniz? Yoksa sizi tekmeyle dışarı atayım mı?”

Genç adam bu tehdide aldırmadı bile. “Kızmayın canım... Hoşça kalın. Eğer fikrinizi değiştirerseniz bana telefon edin. İşte kartım.” Neşeyle çayhaneden çıktı. Bir yandan da, hiç de fena değil, diye düşünüyordu. Güzel bir röportaj sayılır.

Gerçekten de *Feryat* dergisinin o haftaki sayısında uçaktaki cinayetin iki tanığına önemli bir yer ayrıldı. Miss Janet Grey olay hakkında

konusamayacak kadar üzgün olduğunu söylemişti. Bu olay kendini çok sarsmış olduğu için olanları düşünmek bile istemiyordu. Bay Norman Gale ise cinayetin bir insanın mesleği üzerindeki etkilerinden söz etmişti. İnsan suçsuz bile olsa böyle bir olaya karışması hoş değildi. Bay Norman Gale şakacı bir tavırla, “Sandalyeme oturacak olan hastalarımın yalnızca dedikodu sütunlarını okuduklarını umarım,” demişti.

Genç gazeteci uzaklaştıktan sonra Janet, Norman’a döndü. “Acaba bu adam neden daha önemli kişilere gitmedi?”

Norman öfkeyle, “Herhalde onları daha iyi muhabirlere bırakıyorlar,” diye cevap verdi. Kaşları çatılmıştı. Bir müddet sessizce oturduktan sonra, “Janet, ne dersiniz, Madam Giselle’i kim öldürdü?”

“Hiçbir bilgim yok.”

“Bu konuyu hiç düşündünüz mü? İyice düşündünüz mü?”

“Hayır... Düşündüğümü söyleyemem. Yalnızca bu işe nasıl karıştığımı düşünüyorum ve kaygılanıyorum. Açıkçası cinayeti yolculardan hangisinin işlemiş olacağı üzerinde durmadım. Galiba... bugüne dek yolculardan birinin katil olabileceği bile pek aklıma gelmedi.”

“Evet, yargıç bunu açık açık söyledi. Katilin siz olmadığını biliyorum. Ben de değilim. Sizden eminim... çünkü yol boyunca sizi izledim.”

Janet, “Katil siz değilsiniz tabii,” diye cevap verdi. “Ben de aynı nedenden dolayı bundan eminim. Tabii cinayeti işlemediğimi biliyorum. Öyleyse katil diğer yolculardan biri. Gelgelelim hangisi olduğunu bilemiyorum. Bu konuda hiçbir düşüncem yok. Ya sizin?”

“Benim de öyle.” Norman Gale’nin yüzünde yine düşünceli bir ifade vardı. Kafasında beliren düşünceleri toparlamaya çalıştığı anlaşıyordu.

Janet devam etti. “Bu konuda hiçbir şey söyleyemeyiz. Yani... uçakta hiçbir şey görmedik. Daha doğrusu ben hiçbir şeyin farkına varmadım. Ya siz?”

Başını salladı. “Ben de hiçbir şey görmedim.”

“İşte işin ilginç yanı da bu ya. Siz tabii bir şey göremediniz, çünkü yüzünüz ters yöne doğruydu. Ama ben kadının bulunduğu tarafa doğru bakıyordum. Ortaya doğru... Yani...” Janet duraksayarak kızardı. Genç kız gözlerini mavi kravata dikmiş olduğunu anımsamıştı. O an aklının çevrede olanlarda değil de, karşısında oturan genç adamda olduğunu çok iyi biliyordu.

Norman Gale, acaba neden kızardı, diye düşündü. Çok güzel bir kız... Janet’le evleneceğim... Evet, onunla evleneceğim... Şimdilik fazla ileri gitmemek gerek... Yine de onu sık sık görmek için bir neden bulmalıyım. Evet, bu cinayet olayı iyi bir neden olabilir... Zaten bir şeyler yapmak gerek... O genç gazeteci reklamdan söz etti. Aptal! Sonra Janet’e, “Şimdi düşünelim,” dedi. “Madam Giselle’i kim öldürdü? Uçaktakileri teker teker inceleyelim. Garsonlar?”

Genç kız, “Hayır,” diye başını salladı.

“Ben de aynı kanıdayım. Hizanızda oturan kadınlar?”

“Kontes Horbury gibi bir kadının cinayet işleyeceğini hiç sanmıyorum. Diğeri... yani Lady Kerr’sen çok kibar. Onun yaşlı bir Fransız kadını öldürmeyeceğinden eminim.”

“Galiba haklısınız, Janet. Sonra bizim pos bıyıklı var. Jüriye göre katil o... Tabii bu yüzden ondan kuşulanmamız doğru olmaz. Ya doktor? Kesinlikle katil olamaz.”

“Eğer doktor kadını öldürmek isteseydi, fark edilmeyecek bir yöntem bulurdu. Böylelikle kimse işin iç yüzünü anlayamazdı.”

Norman bir an duraksayarak, “Evet...” diye mırıldandı. “O izi bulunmayan tatsız ve renksiz zehirlerden çok söz ediyor. Aslında ben öyle zehirlerin bulunduğundan pek emin değilim. Peki ya şu borusu olduğunu açıklayan ufak tefek adam?”

“Evet, kuşkulu bir durum. Ama sevimli birine benziyordu. Ayrıca kendisinde de öyle bir boru olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Galiba o da suçsuz.”

“Sonra... Ryder...”

“Katil o olabilir.”

“O iki Fransız...”

“Asıl onların üzerinde durmalıyız. Baba oğul birçok yerlere gitmişler. Tabii kadını öldürmeleri için ortada bilmediğimiz bir neden olabilir. Genç Dupont bana çok üzgün ve kaygılı gibi göründü.”

Norman Gale ciddi ciddi, “Cinayet işleyen bir insan kaygılı olur tabii,” dedi.

Janet, “Gerçi hoş bir insan o,” diye cevap verdi. “Yaşlı babası da çok şirin. Onların katil olacaklarını sanmıyorum.”

Norman içini çekti. “Hiçbir ipucu elde edemedik.”

“Öldürülen yaşlı kadın hakkında fazla bir bilgimiz olmazsa bir ipucu elde edemeyiz. Düşmanları kimler? Parası kime kaldı?”

Genç adam düşünceli bir tavırla, “Bütün bu sözleri laf olsun diye söylediyimi mi sanıyorsunuz?” diye sordu.

Janet sakın sakın, “Evet,” dedi.

“Öyle değil işte.” Norman bir an durakladı. “Bu konuşma yararlı olacakmış gibi geliyor bana.”

Genç kız merakla ona baktı.

Norman Gale, “Cinayet,” dedi. “Bu sadece ölenle öldüreni ilgilen-dirmiyor. Böyle bir olay suçsuzları da etkiliyor. İkimiz suçsuz ama buna rağmen cinayetin gölgesi bizim üzerimize de düştü. Bunun hayatımıza nasıl bir etki yapacağınıysa bilmiyoruz.”

Janet aklı başında bir kız olmasına rağmen hafifçe titredi. “Böyle konuşmayın... Beni korkutuyorsunuz.”

Norman mırıldandı. “Ben de biraz korkuyorum.”

6

Hercule Poirot, Japp'ın yanına gitmişti. Müfettiş gülüp duruyordu. “Merhaba, dostum. Az kalsın sizi içeri tıkıyorlardı.”

Belçikalı ciddi bir tavırla, “Korkarım böyle bir olay meslek hayatımı altüst ederdi,” dedi.

Japp bir kahkaha attı. “Bazen dedektiflerin de katil oldukları anlaşılır... Tabii romanlarda...” O sırada yanlarına ince yapılı bir adam gelmişti. Müfettiş onu Belçikalıya tanıştırdı. “Surete'den Mösyö Fournier. Bu olayda bizimle işbirliği yapmak için Londra'ya geldi.”

Mösyö Fournier eğildi, sonra da Belçikalının elini sıktı. “Sizinle yıllar önce tanışmak onuruna erişmiştim sanırım, Mösyö Poirot. Ayrıca Mösyö Giraud da sizden sık sık söz eder.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Poirot'da ‘Tazı-adam’ adını taktığı Giraud'un kendisinden nasıl söz edeceğini anladığından hafifçe gülümsedi. Sonra da, “İkiniz de benim evime gelin,” dedi. “Hep birlikte yemek yiyelim. Mösyö Thibault'yu davet ettim zaten. Tabii sizin ve dostum Japp'ın bu işe karışmama itirazınız yoksa?”

Müfettiş neşeyle Belçikalının sırtına vurdu. “Siz bu işe karışmazsanız olur mu, dostum?”

Fransız da resmi ve kibar bir tavırla, “Onur duyarız,” diye konuştu.

Poirot, “Az önce çok güzel bir küçük hanıma söylediğim gibi, onuruma sürülen lekeyi temizlemem gerek.”

Japp tekrar gülmeye başladı. “Jüri sizden hiç hoşlanmadı Poirot... Son zamanlarda hiç bu kadar komik bir şey duymadım.”

Belçikalının konuklarına ikram ettiği nefis yemekler yenirken cinayetten hiç söz etmediler.

Fournier yemekten sonra beğeniyle mırıldandı. “Demek İngiltere’de de iyi şeyler yenilebiliyormuş...”

Thibault, “Yemek nefisti Mösyö Poirot,” dedi.

Japp de başını salladı. “Biraz Fransız usulü olsa da iyiydi.”

Poirot gülümsedi. “Yemekler midede hafif durmalı. İnsanın kafasını felce uğratacak kadar ağır olmamalı.”

Japp, “Doğrusu midem bana hiç sıkıntı vermez,” diye gülümsedi. “Ancak sizinle bu konuda tartışacak değilim. Neyse... Artık işimize bakalım. Mösyö Thibault’nun bu akşam randevusu olduğunu biliyorum. Onun için önce kendisine soracaklarımızdan başlayalım.”

“Emrinizdeyim, beyler. Tabii burada mahkemede olduğundan daha rahatça konuşabilirim. Soruşturmadan önce Müfettiş Japp’le kısaca görüştük. Bana fazla açılmamamı söyledi.

Müfettiş başını salladı. “Tabii. Daha başlangıçta birtakım açıklamalarda bulunmak doğru değildir. Şimdi artık bize Madam Giselle hakkında bütün bildiklerinizi anlatabilirsiniz.”

“Açıkçası onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Benim bilgim de herkesinki kadar. Özel yaşamı hakkında önemli bir fikrim yok. Belki Mösyö Fournier bu konuda size benden daha fazla bilgi verebilir. Size şu kadarını söyleyebilirim. Madam Giselle, ‘ilginç bir tip’ denilen insanlardandı. Kolay rastlanılan kişilerden değildi yani. Ailesi hakkındaysa hiç fikrim yok. Duyduğuma göre gençliğinde çok güzelmiş. Sonra çiçeğe tutulmuş ve iyice çirkinleşmiş. Bence Madam Giselle kuvvet sahibi olmaktan hoşlanan bir kadındı. Gerçekten güçlü, iyi

bir işkadınıydı. Duygularının çıkarlarını engellemesine göz yummayan insanlardandı. Üstelik mesleğinde son derece dürüst olduğu söylenirdi.” Sözlerini onaylamasını bekliyormuş gibi Fournier’ye bakınca o da çabucak başını salladı.

“Evet, kendi görüşüne göre dürüst bir kadındı. Buna rağmen delil olsaydı yasalar ondan hesap sorardı...” Fournier üzgün bir tavırla omzunu silkti. “Ama bu mümkün değildi. İnsanların karakteri belli...”

“Yani?”

“Şantaj...”

Japp tekrarladı. “Şantaj!”

“Evet, tuhaf, kendince bir özelliği olan bir şantaj. Madam Giselle alıcının elyazısıyla yazdığı senet karşılığı para verirdi. Vereceği miktarı ve bunun nasıl ödeneceğiniyse kendi saptardı. Ancak parasını alma yöntemleri de vardı.”

Poirot ilgiyle öne doğru eğildi.

Fournier devam etti. “Bugün Mösyö Thibault’nun da söylediği gibi, Madam Giselle’in müşterileri yüksek tabakadan veya meslek hayatlarında tanınmış kişilerdi. Bu kişiler haklarında dedikodu çıkarılmasından, adlarının bir rezalete karışmasından çekinirler... Madam Giselle’in özel ‘haberalma servisi’ gerçekten güçlüydü. Dediğim gibi Madam Giselle kendi görüşüne göre dürüst biriydi. Kendine kalleşlik etmeyenlere, o da kalleşlik etmezdi. Edindiği bilgiyi para kazanmak için hiçbir zaman kullanmadığından eminim. Bu bilgiden müşterisinin kendine olan borcunu ödemesi için yararlanırdı yalnızca.”

Poirot, “Yani,” dedi. “Bu gizli bilgi kadın için bir tür garantiydi, öyle mi?”

“Evet. Borç ödenmediğinde bu bilgisini acımasızca kullanır, yalvarışlara kulak tıkardı. Yalnız size şunu söyleyeyim, beyler. Madam Giselle’in bu yöntemi çok etkiliydi. Yüksek mevkide olan bir kadın veya bir erkek adının bir rezalete karışmaması için ne yapar yapar, iste-

nilen parayı bulur. Dediğim gibi Madam Giselle'in ne işler çevirdiğini biliyorduk. Ama onu dava etmeye gelince..." Fournier omzunu silkti. "İşte bu güçtü. İnsanlar her yerde insandır."

Poirot, "Bazen borçlunun her şeye rağmen aldığı parayı ödeyemediğini varsayalım," dedi. "O zaman ne olurdu?"

Fournier ağır ağır cevap verdi. "O zaman Madam Giselle edindiği bilgiyi gazetelere verir veya o kişinin durumu özellikle duymasını istemediği bir yakınına yolları."

Kısa bir sessizlik oldu.

Poirot, "Bunu kazanç mı sayıyordunuz?" dedi.

Fournier, "Doğrudan doğruya kazanç değildi tabii," dedi.

"Tabii."

Japp atıldı. "Böyle bir şey olunca diğer borçlular paraları çabucak ödüyorlardı herhalde?"

Fournier, "Evet. Borçlulara böyle etkisi oluyordu işte," diye konuştu.

Japp homurdandı. "Bence ahlaksızlık bu. Neyse..." Düşünceli bir tavırla burnunu ovuşturuyordu. "Böylece cinayet nedeni ortaya çıkmış oluyor. Tabii bir de kadının servetinin kime kaldığı konusu var. Bu da olabilir." Thibault'ya baktı. "Bize bu konuda yardım edebilir misiniz?"

Avukat, "Madam Giselle'in bir kızı vardı," diye cevap verdi. "Annesiyle oturmuyordu ve anladığım kadarıyla Madam Giselle kızını küçüklüğünden beri görmemişti. Yıllar önce bir vasiyetname yapmış. Buna göre bütün serveti kızına kalıyordu. Bir de hizmetçisine az bir para verilecekti. Kızının adı Anne Morisot'du. Madam Giselle'in daha sonra yeni bir vasiyetname yaptığını sanmıyorum."

Poirot, "Madamın serveti büyük mü?" diye sordu.

Avukat omuzunu silkerek, "Tahminime göre sekiz, dokuz milyon olacak," dedi.

Poirot uzun bir ısıklık çaldı.

Japp, "Tanrım!" diye bağırdı. "Hiç de zengin birine benzemiyordu. Sekiz, dokuz milyon. Vay canına."

Belçikalı, “Matmazel Anne Morisot çok zengin bir kız olacak,” dedi.

Japp alaylı alaylı mırıldandı. “İyi ki kız o uçakta değildi. Yoksa onun annesini öldürdüğünden kuşkulanırdım. Anne Morisot şimdi kaç yaşlarında?”

“Pek iyi bilmiyorum... Yirmi dört, yirmi beş yaşlarında sanırım.”

“Kızın cinayetle ilgisi olduğunu gösterecek bir şey yok. Onun için şu şantaj konusu üzerinde durmamız daha doğru olur. Uçaktakilerin hepsi Madam Giselle’i tanımadıklarını söylüyorlar. Tabii içlerinden birinin yalan söylediği kesin. Yalancının hangisi olduğunu bulmak gerekiyor. Madam Giselle’nin kâğıtlarını incelersek, herhalde bir ipucu buluruz. Öyle değil mi, Fournier?”

Fransız, “Dostum,” dedi. “Haberı alır almaz Scotland Yard’a telefon ettim. Ondan sonra da doğru Madam Giselle’in evine gittim. Kâğıtları bir kasada duruyordu. Ama hepsi yakılmış.”

“Yakılmış mıydı? Kim yakmış onları? Neden?”

“Madam Giselle’in Elise adında bir oda hizmetçisi var... Ona kendine bir şey olursa kasayı açıp bütün kâğıtları yakmasını tembih etmiş. Hatta Elise’e kasanın şifresini vermiş.”

“Ne... Çok garip...” Japp hayretle kalakalmıştı.

Fournier, “Dediğim gibi, Madam Giselle kendi ölçülerine göre dü-rüsttü,” diye cevap verdi. “Kendine kalleşlik etmeyenlere, o da mertçe davranırdı. Acımasızdı ama verdiği sözü tutardı.”

Japp şaşkın şaşkın başını salladı.

Şimdi dördü de konuşmuyorlar, ölmüş olan kadının garip karakterini düşünüyorlardı.

Sonunda Mösyö Thibault ayağa kalktı. “Randevuma yetişmem için gitmem gerekiyor. Eğer bana soracağınız başka bir şey varsa, adresimi biliyorsunuz.” Nazik bir tavırla diğerlerinin elini sıkarak, evden çıktı.

7

Mösyö Thibault ayrıldıktan sonra diğerleri sandalyelerini masaya doğru iyice çektiler.

Japp, “Haydi bakalım,” dedi. “Çalışmaya başlayalım.” Dolmakaleminin kapağını açmıştı. “Uçakta on bir yolcu vardı. Yani arka salonda. Diğer salonun bu işle bir ilgisi yok. On bir yolcu ve iki garsondan oluşan bu on üç kişiden biri kadını öldürdü. Yolculardan bazıları İngiliz, bazılarıysa Fransız. Tabii Fransızlarla Mösyö Fournier, ben de diğerleriyle ilgileneceğim. Bir de Paris’te araştırma yapılması gerekiyor ki bu da size düşüyor, Fournier.”

Fournier, “Yalnız Paris’te değil,” diye cevap verdi. “Giselle yazları sayfiye yerlerinde de iş yapardı. Dauville, Le Pinet, Wimereux gibi. Güneye de giderdi tabii.”

“İyi bir noktanın üzerinde durdunuz. Uçaktaki yolculardan birkaçı Le Pinet’de olduklarını söylediler... Şimdi teker teker ipuçları üzerinde duralım.”

“Önce Mösyö Poirot’yu kuşku duyulanlar listesinden çıkarabiliriz. O zaman sayı azalmış olur.”

Poirot üzüntüyle başını salladı. “Fazla safsınız, dostum. Aslında kimseye, hiç kimseye inanmamanız gerekir.”

Japp yavaşça, “İstiyorsanız adınızı listeden silmeyiz,” dedi. “Şimdi... garsonlar. Açıkçası onların katil olduklarını pek sanmıyorum. İkisi de öyle önemli miktarda borç para almış olamazlar. Sicilleriyse oldukça temiz. Tabii yine de açık bir kapı bırakmak gerek, çünkü ikisi de sık sık salona girip çıkmışlar. Uygun bir yerde durup o borudan zehirli dikenı fırlatmış olabilirler. Açıkçası bir garsonun, yolcuların dikkatini çekmeden böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum. Evet, tecrübelerim sonunda insanların çoğunun körden farksız olduğunu öğrendim. Ama her şeyin bir sınırı var ve tabii bu kural diğerlerine de uygulanabilir. Bu şekilde bir cinayet işlemek delilikten başka bir şey değil. Çılgınlık bu. Katilin görülmeden bu cinayeti işleyebilme olasılığı ancak yüzde birdi. Açıkçası adamın çok şansı varmış.”

Gözlerini yere dikmiş dalgın dalgın sigarasını içen Poirot, “Sizce bu gerçekten aptalca bir yöntem mi?” diye sordu.

“Tabii ya. Çılgınlıktan başka bir şey değil.”

“Her şeye rağmen katil yine de başarıya ulaştı. Üçümüz burada oturmuş, cinayetten söz ediyor ve katilin kim olduğunu bilmiyoruz. İşte buna başarı denir.”

Japp itiraz etti. “Katil yalnızca şanslı. Aslında adamı beş, altı kişinin görmesi lazımdı.”

Poirot hoşnutsuz bir tavırla başını salladı.

Fournier merakla ona bakıyordu. “Ne düşünüyorsunuz, Mösyö Poirot?”

Belçikalı, “Dostum,” dedi. “Şunu söylemek istiyorum: bir olay sonucuyla ölçülmelidir. Sonuca bakarsanız, bu adamın aşarıya ulaşmış olduğunu görürsünüz.”

Fransız düşünceli düşünceli mırıldandı. “Bu... bu... bir mucizeden farksız neredeyse.”

Japp, “Mucize veya değil,” dedi. “Olay ortada. Doktorun söylediklerini duydunuz. Kullanılan silah elimizde. Eğer bir hafta önce biri

bana bir kadının bir borudan fırlatılan, ucuna yılan zehiri sürülmüş bir dikenle öldürüleceğini ve benim de bu olayı inceleyeceğimi söyleseydi, gülmekten katılırdım. Bu bir hakaret! Evet bu cinayet bir hakareten başka bir şey değil.” Derin derin bir soluk aldı.

Poirot gülümsüyordu.

Fournier’nin yüzünde hâlâ düşünceli bir ifade vardı. “Belki... bu cinayeti garip şakalardan hoşlanan biri işledi. Aslında böyle soruşturmalarda katilin psikolojik durumunu gözönünde bulundurmak gerekir.”

Japp hoşlanmadığı ve güvenemediği o ‘psikoloji’ sözcüğünü duyunca, burun kıvrırdı. “İşte Mösyö Poirot da böyle sözlerden hoşlanır.”

“İkinizin sözleri de çok ilgimi çekti.”

Japp Belçikalıya şüpheyle sordu. “Kadının o şekilde öldürülmediğine inanmadığınızı umarım. O kadar tuhaf bir düşünce tarzınız vardır ki...”

“Hayır, hayır. Bu bakımdan hiç kuşku yok, dostum. Kadının ölümüne yerden aldığım o zehirli dikenin sebep olduğu kesin. Ama buna karşın bu olayda bazı noktalar...” Poirot susarak şaşkın şaşkın başını salladı.

Japp konuşmasını sürdürdü. “Neyse... Şimdi bizim ‘türlü’ye dönelim. Garsonları kuşkulular listesinden tümüyle çıkaramayız. Ancak o ikisinin de cinayetle bir ilgileri olduğunu pek sanmıyorum. Siz de bu kanıda mısınız, Mösyö Poirot?”

“Demek daha önce söylediklerimi anımsamıyorsunuz. Soruşturma’nın burasında hiç kimseyi kuşkulular listesinden silemem.”

“Öyle olsun. Şimdi gelelim yolculara... Tuvalet yakın olanlardan başlayalım. 16 numaralı koltukta kuaför Janet Grey oturuyormuş. İrlanda piyangosundan para kazanmış ve bunu Le Pinet’de harcamış. Böylelikle kızın kumara düşkün olduğu anlaşılıyor. Belki çok parasız kaldı ve gidip ihtiyar kadından borç aldı. Önemli bir miktar aldığını sanmıyorum. Giselle’in elinde kızın aleyhinde bazı kanıtlar olduğunu

sanmadığım gibi... Ayrıca bir kuaförün yılan zehiri bulması hemen hemen olanaksızdır. Böyle şeyleri saç boyası veya yüz kremi olarak kullanmıyorlar.”

“Aslında katil yılan zehiri kullanmakla hata etmiş. Çünkü bu, araştırma alanını daraltıyor. Ancak yüz kişiden biri veya ikisi böyle bir şeyi kolaylıkla elde edebilir.”

Poirot, “Böylece,” dedi. “Bir nokta iyice belirlenmiş oluyor.”

Fournier merakla Belçikalıya baktığı sırada Japp kendi düşüncelerine dalmıştı. “Ben olaya şu açıdan bakıyorum. Katilin şu iki kategoriden birine girmesi gerek. Ya o dünyanın en olmayacak yerlerinde dolaşan ve yılan zehirleri hakkında bilgisi olan biri. Sanırım düşmanlarını öldürmek için böyle şeylerden yararlanan yerli kabileleri inceleyen bir adam...”

“Ya da?”

“Ya da bir bilim adamı. Araştırma yapan bir insan. Bu boomslang zehiri, önemli laboratuvarlarda üzerinde deneyler yapılan şeylerden. Zehir uzmanı Winterspoon’la konuştum. Anlaşılan yılan zehiri... Özellikle kobra yılanının zehiri tıpta kullanılıyor. Saranın tedavisinde başarıyla kullanılmış. Ayrıca yılan sokmaları konusu da yine bilim adamları tarafından inceleniyormuş.”

Fournier, “İlgi çekici,” dedi. “Ve düşündürücü...”

“Evet. Şimdi devam edelim. Janet Grey bu iki kategoriye de girmiyor. Kızın, Giselle’i para için öldürmüş olması pek akla yakın değil. Onun yılan zehiri bulmasıysa bir mucize. Ayrıca onun boruyla dikenini fırlattığını pek sanmıyorum. Şuraya bakın...” Japp uçağın içinin planını açtı. “İşte 16 numaralı koltuk... İşte Giselle’in oturduğu 2 numara. Arada bir sürü koltuk ve yolcu var. Herkes kızın yerinden kalkmadığını söylüyor. Janet’in oturduğu yerden boruya üflemesi ve dikenini Giselle’in boynuna fırlatması olanaksız. Onun için bence Janet Grey’in bu cinayetle hiçbir ilgisi yok.

Şimdi kızın karşısındaki 12 numaralı koltuğa gelelim. Orada dişçi Norman Gale oturuyormuş. Aynı şeyler onun için de söylenebilir. Belki genç adamın yılan zehiri bulabilmesi daha kuvvetli.”

Poirot usulca mırıldandı. “Yılan zehirinin dişçilikte kullanıldığını hiç sanmıyorum. Dişçiler insanı iyi etmeye çalışırlar, öldürmeye değil.”

Japp güldü. “O arada insanın ödünü de patlatırlar, o da başka. Norman Gale’nin bilim adamları arasında bazı dostları olabilir. Ama onun eline cinayet işleme olanağının geçtiğini pek sanmıyorum. Evet, genç adam bir ara yerinden kalkıp tuvalete gitmiş. O koltuk Giselle’in oturduğu yerin tam ters tarafında. Yerine dönerken diken kadına doğru fırlattı diyelim. Bunun, Giselle’in boynunun yan tarafına batması için, dikenin kendi kendine uçabilen, havada yön değiştiren tuhaf bir şey olması gerek.”

Fournier, “Doğru,” dedi. “Devam edelim.”

“Şimdi diğer tarafa geçelim. On yedi numaralı koltuk.”

Poirot başını salladı. “Aslında orası benim yerimdi. Ancak hanımlardan biri arkadaşıyla oturmak istediği için oradan kalkmak zorunda kaldım.”

“Söz ettiğiniz Lady Venetia. Ona ne dersiniz? Aslında Lady Venetia tanınmış bir insan. Giselle’den borç para almış olabilir. Yalnız öyle kirliliği olan birine benzemiyor. Ama belli olmaz. Lady Venetia’yla biraz ilgilenmemiz gerekir. Onun yeri diken fırlatmak için uygundu. Özellikle Giselle başını çevirerek, pencereden baktığı sırada. Yani boruyu şöyle yanlamasına çevirir ve diken Giselle’e doğru fırlatırdı. Lady Venetia sonbaharda ava çıkan kadınlardan. Tabii tüfek kullanmasını bilmek, insanın boruyla diken fırlatabilmesini kolaylaştırır mı, bilemiyorum. Sanırım bu göz ve nişan alma sorunu. Ayrıca Venetia Kerr’in Afrika’ya ava giden erkek arkadaşları olmalı. Belki kadın bu şekilde yerlilerin kullandığı zehirlerden ele geçirmiştir. Tanrım, bu sözler insanın kulağına ne kadar saçma ve anlamsız geliyor!”

Fournier başını salladı. “İnsan Lady Venetia’nın cinayet işleyebileceğine pek inanamıyor. Onu bugün Resmi Soruşturmada gördüm. Bence onun cinayetle bir ilgisi yok.”

Japp, “13 numaralı koltuk,” dedi. “Kontes Horbury. O ilginç bir kadın. Hakkında bazı şeyler biliyorum ve size biraz sonra anlatacağım. Kontesin bazı karanlık sırları olmasına hiç şaşmam.”

Fournier, “Kontesin, Le Pinet’de bakarada fazla para kaybettiğini öğrendim,” dedi.

“Bravo! Evet, kontes tam Giselle’den borç alabilecek bir tip.”

“Ben de aynı kanıdayım.”

“Pekâlâ, çok güzel... Peki... cinyeti nasıl işledi? Bildiğiniz gibi o da yerinden hiç kalkmamış. Kontesin Giselle’i öldürmek için koltuğunda diz çökerek, arkalığın üzerinden dikenini fırlatması gerek. Herhalde böyle bir şeyi on bir kişinin gözleri önünde yapamazdı. Neyse... Devam edelim.”

Fournier parmağının ucuyla planı gösterdi. “9 ve 10 numaralar.”

Japp cevap verdi. “Mösyö Hercule Poirot ve Doktor Roger Bryant. Bakalım Mösyö Poirot kendisi hakkında ne söyleyecek?”

Belçikalı üzüntüyle başını salladı. “Midem berbat haldeydi. Ne yazık ki, insanın kafası midesinin esiri oluyor.”

Fournier anlayışlı bir tavırla, “Benim de öyle,” diye cevap verdi. “Uçakta hiçbir zaman kendimi iyi hissetmiyorum.” Gözlerini kapayarak, anlamlı bir şekilde kafasını salladı.

“Şimdi... Doktor Bryant. Ona ne dersiniz? Harley Sokağı’nın en tanınmış uzmanlarından. Adamın tefecilik eden bir Fransız kadınından borç isteyeceğini pek sanmıyorum ama böyle şeyler pek belli olmuyor. Tabii bir doktorun adı bir rezalete karıştı mı, ömrü boyunca bunun etkisinden kurtulamaz. İşte bilim adamı teorim burada işe yarıyor. Bryant gibi ünlü bir doktorun mutlaka bilim adamları arasında tanındıkları

vardır. Bir laboratuvarı gezerken, içinde yılan zehiri bulunan bir tüpü kolaylıkla aşırması olabilir.”

Poirot itiraz etti. “Öyle yerler her zaman kontrol altındadır, dostum. Bu kırdaki papatya toplamaya benzemez.”

“Kontrol etsinler!.. Zeki bir adam, tüpteki zehirin yerine zararsız bir şey bırakabilir. Sonuçta Bryant gibi bir adamdan hiç kimse kuşulanmaz.”

Fournier, “Bu bakımdan haklısınız,” diye onayladı.

“Yalnız şu var: Bryant kadının ölüm durumuna neden dikkati çekti? Niçin Giselle’in normal nedenlerden, örneğin, kalpten öldüğünü söylemedi?”

Poirot öksürdü. Diğer ikisi merakla ona döndüler. “Yanılmıyorsam doktor gerçekten önce kadının kalpten öldüğünü sandı. Sonuçta ölüm gerçekten normale benziyordu. Yani, Giselle’in arı sokmasından ölmüş olduğu söylenebilirdi. O eşekarısını unutmayın...”

Japp atıldı. “Hiç unutmuyum? Durmadan ondan söz ediyorsunuz.”

Poirot devam etti. “Yerdeki dikenini ben fark ettim ve eğilip aldım. Ondan sonra da kadının cinayete kurban gittiği ortaya çıktı.”

“Diken nasıl olsa bulunacaktı.”

Belçikalı başını salladı. “Katil, kimseye belli etmeden dikenini alabilirdi.”

“Bryant mı yani?”

“Bryant veya başka biri.”

“Hımm. Yine de tehlikeli bir şey olurdu bu.”

Fournier o fikirde değildi. “Siz şimdi böyle düşünüyorsunuz. Çünkü bu olayın cinayet olduğunu biliyorsunuz. Herkes kadının kalpten öldüğünü sandığı bir sırada, adamın biri yere mendilini düşürür ve sonra eğilip bunu alabilirdi. Kimse bunu fark etmez veya fark etse bile üzerinde durmazdı.”

Japp, “Doğru,” diye cevap verdi. “Neyse... Bryant’ın adı kuşkulular listesinde kalacak. Koltuğunda yan dönerek, boruyla dikenı fırlatabilirdi. Tabii çaprazlamasına. İyi de neden hiç kimse onu görmedi? Neyse... Bunu tekrar açmayayım. Katil kimse onu gören olmalı!”

Fournier, “Bunun bir nedeni olmalı,” dedi. “Duyduklarıma göre...” Gülümsedi. “Mösyö Poirot’nun hoşuna gidecek bir neden? Yani... psikolojiyle ilgili bir şey...”

Belçikalı, “Devam, dostum,” diye konuştu. “Sözleriniz ilgimi çekiyor.”

Fransız, “Diyelim ki,” diye söze başladı. “Trenle yolculuk yapıyorsunuz ve bir ara alev alev yanan bir evin önünden geçiyorsunuz. Eh, böyle bir anda bütün yolcular pencereye koşarlar. Herkesin dikkati evin üzerinde toplanır. O sırada cebinizden bir hançer çıkararak, bir adamı öldürebilirsiniz ve hiç kimse bunu fark etmez.”

Poirot cevap verdi. “Doğru, çok doğru. İlgilendiğim bir olayı anımsadım. Bir zehirlenme olayıydı bu. Sizin vurguladığınız nokta üzerinde de durulmuştu. Dediğiniz gibi onda da ‘psikolojik bir an’ vardı. Uçakta böyle bir şey olduğunu öğrenirsek...”

Japp hemen atıldı. “Bunu garsonları ve yolcuları sorguya çekerek öğrenebiliriz.”

“Evet. Eğer öyle ‘psikolojik bir an’ vardiysa herhalde buna yine katil sebep oldu. Yani o anı katil yarattı.”

Fransız, “Tabii,” dedi. “Tabii.”

Japp kalemini aldı. “Bunu not edelim. Sonra sorarız. Şimdi 8 numaralı koltuğa geliyoruz. Daniel Michael Clancy.” Müfettiş bu adı garip bir zevkle söylemişti. “Bence en kuşku duyulacak yolcu o. Cinayet romanları yazan bir adam, sanki yılan zehirleriyle ilgileniyormuş gibi yapıp hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir bilim adamından bilgi isteyebilir. O arada tüpe bakarken... Adamın Giselle’in yanından geçtiğini unutmayın. Yolcular arasında salonun son bölümüne giden bir o var.”

Poirot, “Dostum,” dedi. “Emin olun bu noktayı unutmuş değilim.” Sözcüklerin üzerine basa basa konuşmuştu.

Japp sözlerine devam etti. “O ‘psikolojik an’a gereği olmadan Giselle’in yakınından dikenini, boruyla kadına doğru fırlatmış olabilir. Ayrıca cinayeti kimseye belli etmeden işleme olanağı varmış elinde. Sonra, Clancy yerlilerin boruları hakkında bilgi sahibi. Kendisi de söyledi.”

“İşte bunlar insanı düşündürüyor.”

Japp homurdandı. “Onunki basit bir hile. Sonra, bugün mahkemede gösterdiği boru. Bunu iki yıl önce aldığı ne malum? Bence durum çok kuşku uyandırıcı. Zaten bir insanın durmadan cinayetler ve dedektif hikâyeleri düşünmesi normal bir şey değil. Durmadan cinayet üzerine yazılar okuduğu için aklına türlü türlü şeyler geliyor.”

Poirot gülümsedi. “Bir yazarın aklında çeşitli fikirler olması gerek.”

Japp uçak planına baktı. “4 numaralı koltukta James Ryder oturmuş. Yani tam ölen kadının önünde. Katilin o olduğunu sanmasam da onu şüpheliler listesinden çıkaramayız. Ryder elini yıkamaya gitmiş. Yerine dönerken, tam kadına yaklaştığı sırada dikenini fırlatmış olabilir. Ama bunun için arkeologların hizasında olması gerekiyor. Adamlar bu hareketi mutlaka görürlerdi. Görmemeleri olanaksız.”

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. “Dostlarınızın arasında arkeolog olmadığı anlaşılıyor. Baba, oğul kendilerince önemli bir konuyu tartışıyorlarmış. Arkeologların öyle anlarda çevrelerinde olup bitenleri hiç fark etmediklerini bilmelisiniz. Şimdiki zamanda değil, MÖ 5000 yılında yaşıyorlardı onlar.”

Müfettişin yüzünde hafif, kuşkulu bir ifade belirdi. “Şimdi onları ele alalım. Bize Dupont’lar hakkında neler söyleyebilirsiniz, Fournier?”

“Mösyö Armand Dupont en tanınmış Fransız arkeologlarından biridir.”

“Bu önemli bir bilgi sayılmaz. Bence uçaktaki yerleri cinayeti işlemeye oldukça uygunmuş. Ayrıca dünyanın dört bucağını dolaşmışlar. Yerlilerin kullandığı yılan zehirinden kolaylıkla elde etmiş olabilirler.”

Fournier, “Evet,” dedi. “Bu olabilir.”

“Ama onların katil olduklarına pek inanmıyorsunuz. Öyle değil mi?”

Fransız başını salladı. “Evet. Armand Dupont mesleği için yaşayan insanlardan. İşine sevgiyle bağlı. Önceleri antikacıydı. Çok kârlı olan işini bırakarak, kendini kazılara verdi. Hem o, hem oğlu arkeolojiden başka bir şey düşünemiyorlar. Tabii yine de kesin bir şey söylenemez.”

Japp, “Pekâlâ,” dedi. “Liste tamam... Şimdi bir sürü araştırma yapmamız lazım. Önce Clancy ve Bryant’la ilgilenip ne işler karıştırdıklarını öğreneceğim. Para sıkıntısına düşmüşler mi? Özellikle bu önemli. Aynı şey Ryder için de yapılacak. Bu arada diğerlerini de unutmamalıyız. Mösyö Fournier de Dupont’larla ilgilenecek.”

Surete’nin memuru başını salladı. “Bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Olay hakkında biraz daha bilgimiz var. Belki Giselle’in hizmetçisi Elise’den yeni bir şeyler öğrenebiliriz. Ayrıca Madam Giselle’in neler yaptığını da inceleyeceğim. Özellikle bu yaz. Kadının bir, iki kez Le Pinet’ye gittiğini biliyorum. Ayrıca uçaktaki İngiliz yolcularla ilişkisinin ne derece olduğunu ortaya çıkarmalıyız. A, evet, yapılacak çok iş var.” Dönüp Poirot’ya baktı. Japp de öyle.

Belçikalı derin derin düşünüyordu.

Japp sordu. “Bize yardım edeceksiniz, değil mi?”

Poirot daldığı düşüncelerden uyanarak, “En iyisi Mösyö Fournier’yle Paris’e gitmem olur.”

Fransız, “Buna çok sevinirim,” diye bağırdı.

“Yine neler düşünüyorsunuz?” Japp merakla Belçikalıya bakıyordu. “Deminden beri hiç sesiniz çıkmıyor. Aklınıza bazı şeyler geldi, değil mi?”

“Bir, iki fikir... Bir, iki fikir... Ne var ki durum karışık.”

“Anlatın bakalım.”

Poirot ağır ağır, “Beni kaygılandıran şeylerden biri,” dedi. “Borunun bulunduğu yer.”

“Tabii. Az kalsın bu yüzden içeri tıklılıyordunuz.”

Belçikalı dedektif başını salladı. “Anlatmak istediğim o değil. Borunun koltuğumun arkasına saklanmış olması beni düşündürüyor. Ayrıca beni kaygılandıran borunun o şekilde saklanmış olması.”

Japp, “Ben sizinle aynı düşüncede değilim,” diye cevap verdi. “Sonunda katil boruyu bir yere saklamak zorundaydı. Bunun üzerinde bulunması işine gelmezdi tabii.”

“Orası kesin. Ama uçağı araştırdığınızda herhalde fark ettiniz... Pencerelerin açılmasına olanak olmamasına rağmen hepsinde birer vantilatör var. Yani camda birtakım yuvarlak delikler var. Bir daire çizecek şekilde açılmış bunlar. Bu delikleri istediğiniz zaman açıp kapayabiliyorsunuz. Ayrıca delikler tam o borunun geçebileceği büyüklükte. Katil için boruyu bunların birinden dışarıya atırmekten daha kolay ne olabilirdi? Aşağıya uçar ve yere düşerdi. Herhalde bir daha kolaylıkla bulunmazdı.”

“Buna bir engel vardı. Katil bunu yaparken görülebileceğinden korktu. Ne de olsa boruyu vantilatörden itseydi, biri bunu fark ederdi.”

Poirot güldü. “Anlıyorum. Katil boruyu ağzına götürerek, öldürücü dikenı fırlatırken görölmekten korkmadı da, çubuğı vantilatörden dışarı iterken birinin görmesinden çekindi...”

Japp içini çekti. “Evet, biraz saçma gözüküyor. Yine de durum ortada. Katil boruyu gerçekten koltuğun arkasına saklamış. Bunu dikkate almamamız boşuna.”

Poirot cevap vermedi.

Fournier merakla sordu. “Bu nokta bazı şeyler düşünmenize mi neden oldu?”

Belçikalı, ‘Evet’ der gibi başını eğdi. “Evet... Kafamda bazı fikirlerin belirmesine sebep oluyor.” Dalgın dalgın Japp’in kenara itmiş olduğu tablayı eski yerine koydu. Sonra aniden başını kaldırarak, “Ha, aklıma gelmişken,” dedi. “Yolcuların eşyalarıyla ilgili liste hazır mı?”

8

Japp, “Ben verdiğim sözü tutarım,” diyerek gülümsedi. Elini cebine sokarak, daktiloda yazılmış birkaç sayfa çıkardı. “İşte, buyurun. Buraya en ufak ayrıntılara kadar bütün eşyaların adları yazıldı. Yani yolcuların üzerinde bulunan eşyalar. Şunu da belirtmek isterim ki; içinde garip bir şey var. Bunu sizinle, listeyi okuduktan sonra konuşacağım.”

Poirot kâğıtları masaya koyarak, okumaya başladı. Fournier yaklaşarak, Belçikalının omuzunun üzerinden bakıyordu.

JAMES RYDER

Cepker: J. markalı keten mendil, domuz derisi cüzdan, yeni bir sterlinlik banknot, üç kartvizit. Ortağı George Elbermann’dan gelen bir mektup. Bunda şu satırlar var: “Borç alabildiğini umarım. Yoksa başımız derde girecek...” Altında Maudie imzası bulunan ve ertesi gece için Ryder’a Trocadero gece kulübünde randevu veren bir pusula. Ucuz kâğıda bozuk bir yazıyla yazılmıştı. Gümüş tabaka. Çakmak. Dolma-kalem. Bir deste anahtar. Yale kapı analtarı. Bozuk para.

Evrak çantası: Çimento işiyle ilgili kâğıtlar. İngiltere’ye girmesi yasak olan bir kitap. Bir kutu öksürük pastili.

DOKTOR ROGER BRYANT

Cepler: İki keten mendil. İçinde yirmi sterlin ve beş yüz frank bulunan bir cüzdan. Bozuk para. Randevu defteri. Sigara tabakası ve çakmak. Dolmakalem. Yale kapı anahtarı ve bir deste anahtar.

Kutuda bir flüt.

Ayrıca *Benvenuto Celli'nin Hayatı* adlı kitap.

NORMAN GALE

Cepler: İpek mendil. İçinde bir sterlin ve altı yüz frank bulunan bir cüzdan. Bozuk para. Dişçi malzemeleri yapan iki firmanın kartları. İçerisi boş bir kibrit kutusu. Gümüş çakmak, pipo. Muşamba tütün kesesi. Yale kapı anahtarı.

Evrak çantası: Beyaz keten ceket. İki küçük dişçi aynası. Pamuk. Bir dergi ve bir kitap.

ARMAND DUPONT

Cepler: İçinde bin ve frank ve on sterlin bulunan bir cüzdan. Bir koruyucu içinde gözlük. Bozuk para. Pamuklu mendil. Bir paket sigara. Defter biçimli kibrit. Bir kutu içinde kartvizitler. Kürdan.

Çanta: Vereceği konferansla ilgili notlar. Almanya'da çıkan arkeolojiyle ilgili iki kitap. İki sayfa çanak çömlek resmi. Söylendiğine göre İran'da yapılan üzerleri süslü, içleri boş çubuklar. Sepet örgüsü bir tabak. Dokuz çanak fotoğrafı.

CHARLES DUPONT

Cepler: İçinde beş sterlin ve üç yüz frank bulunan bir cüzdan. Sigara tabakası. Fildişi ağızlık. Çakmak. Dolmakalem. İki kurşunkalem. İçerisi karmakarışık yazılarla dolu küçük not defteri. L.Marriner adlı birinin yolladığı İngilizce mektup. Bu mektupta C.D., Tottenham Court Sokağı yakınındaki bir lokantaya davet ediliyor. Ayrıca bir miktar bozuk para.

DANİEL CLANCY

Cepler: Mürekkep lekeli bir mendil. Sızan bir dolmakalem. İçinde dört sterlin ve yüz frank bulunan bir cüzdan. Gazeteden kesilmiş üç cinayet haberi. İki emlakçıdan mektup. Randevuların yazıldığı küçük bir defter. Dört kurşunkalem, bir çakı. Yarıları tamamlanmış bir bilmece. İçinde cinayet romanı konuları bulunan bir defter. Biraz bozuk para. Napoli’de bir otelin faturası. Üçü ödenmiş, dördü ödenmemiş yedi fatura. Bir deste anahtar.

Yağmurluğun cebinde: Vezüv’de Cinayet adlı bir hikâyeye ilgili notlar. Tren tarifesı. Golf topu. Bir çift çorap. Diş fırçası. Paris’teki bir otelin faturası.

LADY VENETİA KERR

Tuvalet çantası: Pudriyer. Biri fildişi, diğeri yeşim iki ağızlık. Tabaka. Çakmak. Mendil. İki sterlin. Bozuk para. Anahtarlar. Bir kredi mektubunun yarısı.

Ufak bavul: Tuvalet takımı. Şişeler, fırçalar, taraklar v.s. Manikür takımı. İçinde diş fırçası, macun, sabun ve sünger bulunan plastik çanta. İki makas. İngiltere’deki aile ve arkadaşlarından gelmiş beş mektup. İki roman. İki köpek resmi.

Elinde bir moda dergisi vardı.

JANET GREY

El çantası: Dudak boyası, allık, pudriyer. Yale anahtarı. Bir bavul anahtarı. Kalem. Tabaka. Küçük defter şeklinde kibrit. İki mendil. Le Pinet’deki otelin faturası. Fransızca sözlük. İçinde yüz frank ve on şilin bulunan para çantası. Bozuk para. Beş franklık bir fiş.

Mantosunun cebinde: Paris’ten alınmış altı kartpostal. İki mendil. Bir ipek eşarp. Altında “Gladys” imzası olan bir mektup. Bir tüp aspirin.

KONTES CİCELY HORBURY

El çantası: İki dudak boyası, pudriyer, allık. Mendil. Üç bin frank. Altı sterlin. Bir miktar bozuk para. İki ağızlık. Çakmak.

Tuvalet çantası: Makyaj takımı. Altın manikür takımı. Üzerine mürekkeple “Boraks” yazılmış küçük bir şişe...

Poirot listenin sonuna gelince Japp parmağıyla işaret etti. “Bizim memur zeki davranmış. Şişenin o süslü takımlara uymadığını düşünmüş. Boraks ha? Güleyim bari! Şişedeki beyaz toz kokainmiş.”

Poirot’nun gözleri hafifçe açılmıştı. Ufak tefek Belçikalı yavaşça başını salladı.

Müfettiş, “Belki bunun bizim olayla bir ilgisi yok,” dedi. “Yine de kokaine alışan kadınların ahlak kurallarına fazla aldırmadıklarını iyi bilirim. Ayrıca kontes hazretlerinin takındığı çaresiz, küçük kadın rollerine rağmen istediğini elde etmek için her şeye başvuracak bir insan olduğu kesin. Tüm bunlara karşın Giselle’i öldürmeyi başarabileceğini pek sanmıyorum. Ayrıca oturduğu yer bakımından pek mümkün değil. Açıkça karmakarışık bir durum.

Poirot kâğıtları toplayıp tekrar okudu. Sonra içini çekerek, listeyi masaya bıraktı. “Tüm yazılar cinayeti bir kişinin işlediğini belirtiyor. Ama, onun bu işi neden ve nasıl yaptığını bilmiyorum.”

Japp ona hayretle bakarak, “Yani, bu listeyi okurken katilin kim olduğunu anladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?” dedi.

“Evet.”

Japp kâğıtları kapı. Her sayfayı dikkatle okuyor, sonra Fournier’ye uzatıyordu. Sonra kâğıtları masaya fırlatarak Poirot’ya baktı. “Benimle alay mı ediyorsunuz, Mösyö Poirot?”

“Hayır, hayır. Bunu da nereden çıkardınız?”

Fournier ise o sıra başını sallayarak, “Ben galiba aptalım. Çünkü bu listenin işimize yarayacağını pek sanmıyorum,” diye konuştu.

Poirot, “Bu liste tek başına tabii işimize yaramaz,” dedi. “Eğer olayın belirli bir yönüyle bunu birleştirirseniz... Yine anlamadınız mı? Hoş belki de ben yanıyorum?... Tümüyle yanıyorum.”

Japp bağırdı. “Şu teorinizi açıklayın bakalım! Ne olursa olsun ne olduğunu öğrenmek isterim.”

Poirot başını salladı. “Dediğiniz gibi bu yalnızca bir teori. Listede bir şey bulacağımı umuyordum ve gerçekten de buldum. Aradığım orada ama ipucu ters yönü gösteriyor. Yani, yanlış birinin üzerinden çıkan doğru ipucu... Bundan da epeyce uğraşmamız gerektiği anlaşılıyor. Zaten daha bilmediğim birçok şey var. Şu an doğru yolu göremiyorum. Gerçi bazı şeyler belirlenmeye başlıyor. Siz aynı kanıda değil misiniz? Evet, olmadığınız anlaşılıyor. Açıkçası pek emin değilim. Yalnızca bazı kuşkularım var.”

“Masal anlatıyorsunuz...” Japp ayağa kalkmıştı. “Neyse... Artık çalışmamıza son verebiliriz. Ben Londra’daki işlerle meşgul olacağım, siz de Paris’tekilerle, Fournier. Siz ne yapacaksınız, Mösyö Poirot?”

“Mösyö Fournier’yle Paris’e gitmeyi her zamankinden daha çok istiyorum.”

“Her zamankinden daha çok mu? Doğrusu kafanıza nasıl bir kurt girdiğini öğrenmek isterdim.”

“Kurt mu? Ah, ne kötü söz bu!”

Fournier’yle Japp evden ayrıldıktan sonra Belçikalı yandaki masaya giderek, oradan bir dergiyi aldı. Sayfaları çabucak açtıktan sonra durakladı. Aradığını bulmuştu.

Bir fotoğrafı bu. Altında, “Güneşe tapanlar,” diye bir yazı vardı. “Kontes Cicely Horbury’le Bay Raymond Barr Le Pinet’de.”

Poirot mayolu kadınla adama baktı. Kolkola girmiş, birbirlerine gülümsüyorlardı. Sonra başını salladı. “Acaba insan bu konuda bir şeyler yapabilir mi? Evet, evet yapabilir, sanırım.”

9

Poirot'yla Fournier, Paris'e varır varmaz doğru Joliette Sokağı'nda üç numaralı eve gittiler. Sokak Sen Nehri'nin güney tarafına düşüyordu. Üç numaralı binanın, diğer evlerden farklı bir yanı yoktu. Yaşlı bir kapıcı onları içeri alarak, soğuk bir tavırla Fournier'yi selamladı.

“Yine mi polis? Yakında evin adı çıkarsa hiç şaşmam” diyerek homurdana homurdana kendi dairesine gitti.

Fournier, “Önce Giselle'in bürosuna gidelim,” dedi. “Bu katta bulunuyor.” Konuşurken cebinden bir anahtar çıkardı. “Kapıyı kilitleyip mühürledik. İngiltere'deki Resmi Soruşturma sona erinceye dek kapalı kalması doğru olacaktı. Korkarım büroda bize yardım edebilecek bir şey yok.”

Mühürleri çıkararak kapıyı açtı. İçeri girdiler. Madamın bürosu havasız ve küçük bir yerdi. Bir köşede eski tip bir kasa, büyükçe bir yazı masası, birkaç tane biçimsiz koltuk vardı. Odanın tek penceresinin camları iyice kirliydi ve hiç açılmamış olduğu anlaşılıyordu.

Fournier çevresine bakınarak, omuzunu silkti. “Gördünüz ya? Hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

Poirot masanın arkasına geçti. Koltuğa oturarak, Fournier'ye baktı. Eliyle önce masanın üstünü, sonra da altını yokladı. “Burada bir düğme var. Bir zil.”

“Evet, kapıcıyı çağırmak için.”

“Madam Giselle önlem almış demek. Herhalde müşterileri zaman zaman sorun çıkarıyorlardı.” Çekmecelerden bir ikisini açtığı anda içinde kâğıtlar, kalemler ve takvim olduğunu gördü. Ancak çekmecelere bir tek belge bile konmamıştı. Poirot bunlara şöyle bir göz atıp, “Her tarafı sıkı sıkı arayarak, size hakaret etmek niyetinde değilim, dostum. Bulunacak bir şey olsaydı, herhalde çoktan elinize geçerdi.” Başını kaldırarak kasaya baktı. “Pek işe yarar gibi görünmüyor,” dedi.

Fournier de aynı düşüncededeydi. “Modası geçmiş bir kasa.”

“İçi boş muydu?”

“Evet. O Tanrı’nın cezası hizmetçi bütün kâğıtları yakmıştı.”

“Ah, evet, hizmetçi... Oda hizmetçisi. Onu görmemiz gerek. Dedığınız gibi odada ilgimizi çekecek hiçbir şey yok. Aslında çok ilginç! Öyle değil mi?”

“Çok ilginç demekle neyi kastettiniz, Mösyö Poirot?”

“Yani bu odada Madam Giselle’le ilgili, onun asıl kişiliğini gösterecek bir tek eşya bile yok. İşte ilginç olan bu.”

Fournier alay edercesine, “Madam Giselle duygusal bir kadın değil,” diye cevap verdi.

Poirot ayağa kalktı. “Gelin, şu hizmetçiyi görelim... Madam Giselle’in çok güvendiği o hizmetçiyi.”

Elise Grandier kısa boylu, şişman, orta yaşlı bir kadındı. Kıpırmızı yüzü ve zekâ dolu boncuk gözleriyle bir Poirot’ya, bir Fournier’ye bakıyordu.

Fransız, “Oturun, Matmazel Grandier,” dedi.

“Teşekkür ederim, mösyö.” Kadın sakın bir tavırla bir iskemleye oturdu.

“Mösyö Poirot’yla ben bugün Londra’dan döndük. Madamın ölümlüyle ilgili olan Resmi Soruşturma dün yapıldı. Olayın kuşku götürür bir yanı yok. Madam Giselle’i zehirlemişler.”

Kadın ciddi bir tavırla başını salladı. “Söylediğiniz çok korkunç, mösyö. Madamı zehirlemişler demek? Böyle bir şey kimin aklına gelirdi?”

“İşte belki siz bize bu konuda yardım edebilirsiniz, matmazel?”

“Tabii mösyö, polise yardım için elimden geleni yaparım. Ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey.”

Fournier sert bir sesle, “Madamın düşmanları olduğunu biliyorsunuz,” dedi.

“Bu doğru değil. Madamın neden düşmanları olsun?”

Fransız alayla, “Haydi, haydi, matmazel,” diye cevap verdi. “Tefecilik kolay iş değildir. İnsan bu yüzden düşman kazanır.”

Elise onayladı. “Doğru. Madamın müşterileri bazen hoş olmayan davranışlarda bulunurlardı.”

“Bağırıp çağırırlardı değil mi? Madam Giselle’i tehdit ederlerdi?”

Hizmetçi başını salladı. “Hayır, hayır, yanılıyorsunuz. Tehdit eden onlar değildi. Müşteriler ağlarlar, inlerler, şikâyet eder, parayı ödeyemeyeceklerini söylerlerdi. Yani buna benzer şeyler.” Sesinde derin bir boğuntu vardı.

Poirot söz karıştı. “Herhalde müşteriler bazen borçlarını ödeyemiyorlardı, değil mi?”

Elise Grandier omuzunu silktilti. “Belki. Ama bu yalnızca onların sorunu. Zaten sonunda parayı verirlerdi.” Sesinde memnurluk vardı şimdi.

Fournier, “Madam Giselle,” dedi. “Aman dinlemeyen bir kadındı. Değil mi?”

“Madam o şekilde hareket etmekte haklıydı.”

“Onun kurbanlarına acımıyor musunuz?”

“Kurbanlar! Kurbanlar!” Elise sabırsız bir tavırla konuşmaya başlamıştı. “Konuyu anlamıyorsunuz. Gırtlığınız kadar borca batmanız şart mı? Gelirinize uygun bir şekilde yaşamayıp, lüks bir hayat sürmeye

kalkışmanız? Koşup borç almanız ve ondan sonra sanki bu para size armağan edilmiş gibi davranmanız? Mantıksızca, aptalca bir davranıştır bu. Madam her zaman adil davranırdı. Borç verir ve zamanı gelince ödenmesini beklerdi. Onun hiç borcu yoktu. Hep dürüst bir şekilde davranırdı. Burada ödenmemiş bir tek fatura bile bulamazsınız. Madamın sert ve acımasız olduğunu söylemekle haksızlık ediyorsunuz! Aslında çok yufka yürekliydi. Yoksullara yardım eder, yardım kurumlarına para verirdi. Kapıcının karısı hastalandığı zaman onun hastane masraflarını yine madam ödedi.” Elise sustuğunda öfkesinden yüzü kızarmıştı. Sonra, “Anlamıyorsunuz,” diye mırıldandı. “Hayır, madamı hiç anlamamışsınız.”

Fournier hizmetçinin öfkesinin geçmesini bekledi. “Az önce madamın müşterilerinin sonunda borçlarını mutlaka ödediklerini söylediniz. Madamın onları buna mecbur etmek için hangi yola başvurduğunu biliyor musunuz?”

Elise omuzunu silkti. “Ben hiçbir şey bilmiyorum mösyö. Hiçbir şey.”

“Ne var ki, madamın kâğıtlarını yakacak kadar bir şeyler biliyor-muşsunuz.”

“Ben yalnızca madamın emirlerini yerine getirdim. Madam Giselle bana, ‘Bir kazaya uğrarsam veya hastalanır ve evden uzakta bir yerde ölürsem, işimle ilgili kâğıtların hepsini yak,’ demişti.”

Poirot sordu. “O kâğıtlar aşağıdaki kasada mı duruyordu?”

“Evet, efendim. Madamın işiyle ilgili kâğıtlar...”

“Demek onlar aşağıdaki kasadaydılar.”

Belçikalının üstelemesi, kadının kızarmasına neden olmuştu.

“Ben madamın emirlerini yerine getirdim.”

Poirot güldü. “Onu biliyorum. Yalnız kâğıtlar o kasada değildi öyle değil mi? Çünkü kasa oldukça eskiye benziyor. Amatör bir hırsız

bile onu kolaylıkla açabilir. Aslında kâğıtlar başka bir yerdeydi... Belki de madamın yatak odasında.”

Elise bir an sesini çıkarmadı. Sonra da, “Evet, öyle,” diye cevap verdi. “Madam her zaman müşterilerine kâğıtların aşağıdaki kasada olduğunu söylerdi. Tabii aslında o kasa göstermelikti. Her şey madamın yatak odasında idi.”

“Bize yerini gösterir misiniz?”

Elise ayağa kalktı. İki adam, hizmetçinin peşinden gittiler. Yatak odası oldukça büyüktü. Buraya büyük, süslü püslü, ağır eşyalar konulmuştu. O yüzden insan içeride rahatça dolaşamıyordu. Bir köşede büyük, eski tip bir sandık durmaktaydı. Elise onu açıp içinden ipek astarlı, eski moda bir alpaka elbise çıkardı. Elbisenin iç kısmında büyük bir cep vardı.

“Kâğıtlar bunun içindeydi, efendim. Hepsi büyük, üzeri mühürlü bir zarfa konmuştu.”

Fournier sert bir sesle, “Bize bundan söz etmediniz,” dedi. “Sizi üç gün önce sorguya çektiğim zaman bana bunu söylemediniz.”

“Özür dilerim, mösyö. Siz bana kasada bulunması gerekli kâğıtların nerede olduğunu sordunuz. Ben de size, ‘Onları yaktım,’ dedim. Bu doğrudur. Kâğıtların durduğu yer o kadar önemli değildi.”

Fournier başını salladı. “Doğru. Aslında o kâğıtların yakılmaması gerekiyordu, Matmazel Grandier.”

Elise somurtkan bir tavırla, “Ben madamın emirlerini yerine getirdim,” diye terslendi.

Fournier onu yatıştırmaya çalışarak, “Biliyorum, biliyorum. Uygun gördüğünüz biçimde davrandınız. Şimdi beni iyice dinlemenizi istiyorum, matmazel. Madam Giselle öldürüldü. Onu haklarında tehlikeli bazı şeyler bildiği bir kişi veya kişiler zehirlemiş olabilir. O tehlikeli bilgiler yaktığınız o kâğıtlardaydı. Size bir soru soracağım, matmazel. Düşünmeden, hemen cevap vermeyin. O kâğıtlara, onları yakmadan

önce bir göz atmış olabilirsiniz. Bu garip karşılanacak bir konu değil. Eğer öyle bir şey yapmışsanız, hiç kimse sizi ayıplayamaz. Aksine böylece polisin eline işe yarayacak bazı bilgiler geçmiş olur. Katil de bu şekilde yakalanır. Onun için bana açık açık cevap vermekten kaçınmayın. O kâğıtları yakmadan önce bir göz attınız mı?” dedi.

Elise kesik kesik soluyordu. Öne doğru eğilerek, kelimelere basa basa konuşmaya başladı. “Hayır mösyö. Hiçbir şeye bakmadım. Hiçbir şeyi okumadım. O zarfı, mühürünü çıkarmadan ateşe attım.”

10

Fournier bir iki dakika kadar hizmetçiyi dikkatle süzdü. Ardından Elise'nin doğruyu söylediği kanısına varıp ümitsiz bir tavırla, "Yazık. Dürüst davranmışsınız, matmazel. Yine de bu üzüntü verecek bir durum," diye konuştu.

"Çok üzgünüm, mösyö. Elimden bir şey gelmiyor." Fournier bir koltuğa oturarak cebinden bir not defteri çıkardı. "Sizi daha önce sorguya çektiğim zaman bana madamın adlarını bilmediğiniz müşterilerinin af dilendiklerinden söz ettiniz. Öyleyse Madam Giselle'in müşterileri hakkında bir fikriniz vardı."

"İzin verin de anlatayım mösyö. Madam bana bir tek isim bile söylemiş değil. Zaten benimle işi hakkında hiç konuşmazdı. Ama o da insandı, öyle değil mi? Bazen kendi kendine homurdanıp, söylenirdi. Bazen de sanki ben kendisiymişim gibi konuşurdu benimle."

Poirot öne doğru eğildi. "Bize bir örnek verebilir misiniz?"

"Durun bakayım... A, evet... Örneğin bir mektup gelirdi. Madam bunu açıp, okur sonra da gülerdi. Alay edercesine, 'O! Lady hazretleri,' derdi. 'Ağlayıp inliyorsun şimdi. Ama ne olursa olsun, paramı ödeyeceksin.' Veya bana döner, 'Ne budalalar,' diye bağırırdı. 'Kendimi garantiye almadan bol bol para verdiğimi sanıyorlar. Bilgi, garanti demektir, Elise. Bilgi kuvvettir.' İşte bana böyle şeyler söylerdi."

“Madam’ın buraya gelen müşterilerinden bazılarını hiç gördünüz mü?”

“Hayır. Hemen hemen hiç görmedim, mösyö. Madamın bürosu ilk kattaydı ve müşterilerin çoğu hava karardıktan sonra gelirlerdi.”

“Madam Giselle, İngiltere’ye gitmeden önce Paris’te miydi? Yoksa başka bir yerde mi?”

“Paris’e bir gün önce, akşamüstü dönmüştü.”

“Peki neredeydi?”

“On beş gündür Paris’te değildi. Deauville, Le Pinet... Her eylül oralara giderdi.”

“Şimdi iyi düşünün, matmazel. Madam size işimize yarayabilecek herhangi bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?”

Elise bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Hayır, mösyö. Hiçbir şey anımsamıyorum. Yalnızca madamın keyfi yerindeydi. ‘İşler iyi gidiyor,’ dedi. Yolculuğu kârlı olmuştu. Sonra bana Ünlü Havayollarına telefon etmemi ve ertesi gün için Londra seferine yer ayırtmamı söyledi. Sabah erken kalkan uçak doluydu. Onun üzerine madam, on iki uçağı için bilet aldı.”

“Madamın İngiltere’ye gitmesinin amacı neydi? Bunu size söyledi mi? İşi acele miydi?”

“Hayır, hayır, mösyö. Madam İngiltere’ye sık sık gider ve çoğunlukla bana bir gün önce haber verirdi.”

“Son akşam müşterilerinden biri gelip madamı gördü mü?”

“Böyle bir müşterinin geldiğini sanıyorum, mösyö. Yine de pek emin değilim. Belki bunu kapıcı Georges daha iyi bilir. Madam bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

Fournier cebinden birkaç resim çıkardı. Tanıklar mahkemeden çıkarken uzaktan çekilmişti. “Bu fotoğraflardaki kişileri tanıyabilecek misiniz acaba, matmazel?”

Elise resimleri alarak teker teker baktı. Sonra da başını sallayarak, “Hayır, mösyö,” dedi.

“Öyleyse bir de Georges’la konuşalım.”

“Evet. Ama korkarım Georges’un gözleri pek sağlam değildir... Çok yazık...”

Fournier ayağa kalktı. “Artık gidelim. Tabii söylemeyi unuttuğunuz hiçbir şey yoksa, matmazel.”

“Ben? Ne olabilir ki?” Elise endişelenmişti.

“Pekâlâ, demek hiçbir şey yok?... Gelin, Mösyö Poirot... Pardon... Bir şey mi arıyordunuz?”

Gerçekten Poirot sanki bir şey arıyormuş gibi odada dalgın dalgın dolaşmaya başlamıştı. “Evet... Doğru. Göremediğim bir şeyi arıyorum.”

“Neymiş o?”

“Fotoğraflar. Madam Giselle’in ailesinin... akrabalarının resimlerini.”

Elise, “Madamın ailesi yoktu,” diye başını salladı. “Hayatta yapayalnızdı.”

Poirot çabucak, “Bir kızı vardı ya,” dedi.

“Evet, doğru. Kızı vardı.” Elise içini çekti.

Poirot ısrarla, “Kızının hiç resmi yok mu?” dedi.

“Mösyö, durumu anlamıyorsunuz. Madamın bir kızı vardı, evet. Ama yıllar önceydi bu. Yani, madamın kızını ta bebekliğinden beri bir daha gördüğünü sanmıyorum.”

Fournier sert bir sesle sordu. “Ne demek bu?”

Elise, “Ne demek olduğunu ben de bilmiyorum, mösyö. Zannedersem her şey madam çok gençken olup bitmiş. Duyduğuma göre Madam Giselle o günlerde çok güzel ve parasızmış. O sıralar belki evliydi belki de değil. Açıkçası ben evlenmiş olduğunu sanmıyorum. Herhalde çocuğu birinin yanına bırakıp ona kızına bakması için para verdi. Veya herhangi bir şekilde anlaştılar. Sonra, madam çiçeğe tutuldu. Az kalsın

ölüyordu. İyileştiği zamansa o eski güzelliği kalmadığı gibi artık aşka ve gençlik çılgınlıklarına hayatında yer yoktu. İşte madam o zaman iş kadını oldu.”

“Ama parasını kızına bıraktı, değil mi?”

Elise, “Tabii,” diye cevap verdi. “En doğrusu da buydu. İnsan servetini kendi kanından olan birine bırakmayıp da, kime bırakacak? O madamın öz kızıydı. Ayrıca Madam Giselle’in arkadaşları, dostları yoktu. Her zaman yalnız yaşardı. Hayatta tek amacı para kazanmak ve zengin olmaktı. Çok az para harcardı. Öyle lüks düşkünlüğü de yoktu.”

“Size para bıraktığını biliyor muydunuz?”

“Tabii, bundan haberim vardı. Madam bana karşı hep cömert davranırdı. Aylığımdan başka bana her yıl ayrı para verirdi. Ona daima derin bir minnet duydum.”

Fournier, “Pekâlâ,” dedi. “Artık gidip aşağıda Georges’la bir iki kelime konuşalım.”

Poirot mırıldandı. “Ben bir iki dakika sonra gelirim.”

“Nasıl isterseniz.” Fournier çıktı.

Poirot odada bir kere daha dolaştı. Sonra bir koltuğa oturarak, gözlerini Elise’e dikti.

Onun ısrarlı bakışları yüzünden Fransız kadın sıkıntılı sıkıntılı kımıldamaya başladı. “Öğrenmek istediğiniz başka bir şey mi var?”

Poirot, “Matmazel Grandier,” dedi. “Hanımınızı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?”

“Hayır, mösyö. Tanrı’nın huzurunda yemin ederim ki, bilmiyorum.” Kadın içtenlikle konuşmuştu.

Poirot ona dikkatle baktıktan sonra başını eğdi. “Pekâlâ. Bunu kabul ediyorum. Ancak bilmek ayrı, kuşkuylanmak ayrıdır. Sizce bu işi kim yapmış olabilir.”

“Bu konuda en ufak bir bilgim bile yok, mösyö. Bunu polise de söyledim.”

“Ona başka bir şey, bana daha başka bir şey söyleyebilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsunuz, mösyö? Böyle bir şeyi niçin yapayım?”

“Çünkü polise bilgi vermekle, özel bir kişiye açılmak arasında büyük fark vardır.”

Elise, “Evet,” diye itiraf etti. “Bu doğru.” Yüzünde kararsızlığını belirten bir anlam belirdi. Derin derin düşünüyordu.

Poirot öne doğru eğilip konuşmaya başladı. “Size bir şey söyleyeyim mi, matmazel Grandier? Ben mesleğim gereği anlatılanlara hiçbir zaman inanmam. Yani kanıtlanmayan hiçbir şeye inanmam demek istiyorum. Önce şu adamdan, sonra da şu kadından kuşkulanamam. Herkesten kuşkulanıyım. Bir suçla ilgisi olan, herkes bence suçludur. Ancak suçsuzlukları kanıtlandıktan sonra onların suçsuz olduklarını kabul ederim.”

Elise Grandier öfkeyle kaşlarını çatı. “Yani... benim madamı öldürdüğümünden kuşkulandığınızı mı söylemek istiyorsunuz? İşte bu biraz fazla! İnanılmayacak kadar kötü bir düşünce bu.” İri göğsü kabarıp kabarıp iniyordu.

Poirot, “Hayır,” dedi. “Madamı öldürmediğinizi biliyorum. Madamın katili o uçaktaydı. Onun için katil siz değilsiniz. Tabii bir suç ortağınız olabilir. Cinayetden önce madamın yolculuğu hakkında birine bilgi vermiş olabilirsiniz.”

“Böyle bir şey yapmadım. Yemin ederim ki yapmadım!”

Poirot bir süre sessizce hizmetçiyi süzdü. Sonra da başını salladı. “Size inanıyorum. Ama buna rağmen sakladığınız bir şey var... Evet, evet, var! Beni dinleyin, size bir şey söyleyeceğim. Her cinayet olayında insan tanıkları sorguya çekerken mutlaka böyle bir şeyle karşılaşır. Herkes bir şey saklamaya kalkar. Bazen... hatta çoğunlukla bu zararsız, hatta cinayete hiçbir ilgisi olmayan bir şeydir. Dedğim gibi tanıkların sakladıkları bir şeyler mutlaka vardır. İşte şimdi siz de aynı durumdasınız. Saklamayın! Ben Hercule Poirot’yum ve böyle şeyleri

hemen sezerim. Az önce arkadaşım Mösyö Fournier size başka bir şey olup olmadığını sorduğu zaman bir an kaygılandığınızı gördüm. Kaçamaklı cevap verdiniz. Biraz önce ben de size polise söylemeyeceğiniz bir şeyi, bana açıklayabileceğinizden söz ettiğim zaman uzun uzun düşündünüz. O halde böyle bir şey gerçekten var. Bunun ne olduğunu anlamak istiyorum.”

“Önemli bir şey değil...”

“Belki... Belki... Ama yine de bunun ne olduğunu bana söylemez misiniz?” Hizmetçi duraklayınca ekledi “Benim polis olmadığımı unutmayın.”

“Bu doğru...” Elise Grandier kısa bir duraksamadan sonra devam etti. “Mösyö, güç durumdayım. Madam benim ne yapmamı isterdi, işte bunu bilemiyorum.”

“Çift kafa, tekten iyidir, diye bir söz vardır. Benim düşüncemi almak istemez misiniz? Bu sorunu birlikte inceleyelim.”

Kadın hâlâ kararsızca Poirot’ya bakıyordu. Belçikalı gülümsedi. “İyi bir bekçisiniz, Elise. Bu konunun hanımınıza olan bağlılık duygunuzla ilgisi var anlaşılan.”

“Bu çok doğru, mösyö. Madam her zaman bana güvenirdi. Onun yanına girdiğim günden beri ona büyük bir bağlılıkla hizmet ettim.”

“Madama size yaptığı bir iyilikten dolayı minnet duyuyordunuz, değil mi?”

“Çok zekisiniz, mösyö, doğru. Bunu açıklamaktan kaçınmıyorum. Gençliğimde aldatıldım, mösyö. Biriktirdiğim paralar çalındı ve üstelik bir de çocuğum oldu. Madam bana çok iyi davrandı. Çocuğumun çiftçilik yapan bir çift tarafından büyütülmesini sağladı. İyi bir çiftlikti orası. Karı koca da çok dürüsttüler. Madam işte o sırada bana kendisinin de bir anne olduğunu söyledi.”

“Madam size çocuğunun yaşını söyledi mi? Onun hakkında etraf- lıca bilgi verdi mi?”

“Hayır, mösyö. Hayatının o kısmı çok gerilerde kalmış gibi konuştu. ‘Böylesi daha iyi,’ dedi. ‘Kızıma bakılıyor. Ona bir iş veya meslek öğretilecek. Ayrıca ben öldüğüm zaman servetim kendine kalacak.’”

“Size kızı veya onun babası hakkında başka bir şey söylemedi mi?”

“Hayır, mösyö. Ama bu konuda bir fikrim var...”

“Lütfen konuşun, Elise.”

“Tabii benimki yalnızca bir varsayım...”

“Olsun, olsun.”

“Bana madamın çocuğunun babası bir İngilizmiş gibi geliyor.”

“Böyle düşünmenize ne sebep oldu?”

“Kesin bir şey söyleyemem ama madam İngilizlerden söz ederken sesi çok acılaşırdı. Ayrıca iş ilişkilerinde İngilizlerin eline düşmeleri ona zevk verirdi. Dediğim gibi benimki yalnızca bir varsayım.”

“Ama bu önemli olabilir... Ya sizin çocuğunuz, Elise? Kız mıydı, yoksa erkek mi?”

“Kızdı, mösyö. Ne yazık ki, öldü... Beş yıl önce öldü.”

“Ya... İnanın çok üzıldüm.” Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Poirot, “Şimdi Elise,” dedi. “Şimdiye dek söylemekten kaçındığınız şeyin ne olduğunu bana anlatın.”

Elise ayağa kalkıp odadan çıktı. Bir dakika sonra döndüğünde elinde siyah kaplı eski bir not defteri vardı. “Bu küçük defter madamındı. Tam İngiltere’ye hareket edeceği sırada defteri bulamadı. Aradı ama ben defteri o gittikten sonra buldum. Yatağının yanına düşmüş. Madam dönünceye kadar saklamak için defteri kendi odama götürdüm. Madam Giselle’in ölümünü duyar duymaz, kâğıtları yaktım. Gelgelelim defteri ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü madam bana bu konuda emir vermemişti.”

“Madamın öldüğünü ne zaman duydunuz?”

Elise bir an duraksadı.

Poirot, “Bu haberi polisten aldınız değil mi?” diye konuştu. “Buraya odaları aramaya geldiler ve kasanın boş olduğunu gördüler. Siz

onlara kâğıtları yaktığınızı söylediniz. Aslında bu işi onlar gittikten sonra yaptınız. Öyle değil mi?”

Elise itiraf etti. “Evet, öyle mösyö. Onlar kasaya bakarlarken mühürlü zarfı sandıktan aldım. Evet, onlara kâğıtların yanmış olduğunu söyledim. Aslında bir bakıma doğruydum. Kâğıtları ilk fırsatta yaktım. Madamın emirlerini yerine getirmem gerekiyordu. Ne güç durumda olduğumu anlıyorsunuz değil mi? Yaptığımı polise açıklayacak mısınız? Eğer açıklarsanız benim için çok kötü olur.”

“Matmazel, iyi niyetle hareket ettiğinizden eminim. Ama buna rağmen, kâğıtlar yakılmasaydı çok daha iyi olurdu. Eh, olan olmuş artık. Bunun için üzölmek yersiz. Kâğıtların yandığı saati Mösyö Fournier’ye açıklamamın yararı yok. Şimdi bakalım bu küçük defterin içinde bize yardımcı dokunacak bir şeyler var mı?”

Elise başını salladı. “Olduğunu sanmıyorum, mösyö. Bu madamın bazı şeyleri unutmaması için kullandığı bir defterdi. İçinde yalnızca numaralar var. Dosyalar ve belgeler olmadıkça, bu defter hiçbir işe yaramaz sanırım.” Defteri istemeye istemeye Poirot’ya uzattı.

Belçikalı bunu alarak, sayfaları çevirmeye başladı. Bunlara eğri bir yazıyla bir şeyler karalanmıştı. Hepsi birbirine benziyordu. Bir numara ve kısa bir açıklama.

“CX.265 Banker. Zimmet.”

“GF. Fransız Meclis üyesi. Kaçakçılık.”

Defterde böyle yirmi kadar kayıt vardı. En sona da kurşunkalemle birkaç satır yazılmıştı.

“Le Pinet-Pazartesi. Kumarhane, 10.30. Savoy Oteli - saat 5. ABC. Fleet Sokağı, saat 11.”

Bunlardan hiçbirisi tam sayılmazdı. Madam Giselle’in bu defteri gerçekten bazı şeyleri unutmaması için kullandığı anlaşılıyordu.

Elise endişeyle Poirot’ya bakıyordu. “O yazıların hiçbir anlamı yok, mösyö. Veya bana öyle geliyor. Tabii o sözlerin hepsinin madam için bir anlamı vardı.”

Belçikalı defteri kapayarak, cebine attı. “Bu bize yararlı olabilir, matmazel. Defteri bana vermekle akıllılık ettiniz. Bu yüzden vicdan azabı çekmeniz yersiz olur. Çünkü Madam Giselle size bu defteri yakmanızı söylememiş.”

Elise’in yüzü biraz aydınlandı. “Bu doğru.”

“Bu konuda size bir emir verilmediği için defteri polise göstermenizde bir sakınca yok. Ben işin bu tarafını hallederim. Böylece Mösyö Fournier de defteri daha önce ona vermediğiniz için size kızmaz.”

“Çok iyisiniz, mösyö.”

Poirot ayağa kalktı. “Artık Mösyö Fournier’nin yanına gideyim. Ha, aklıma gelmişken... Madam Giselle için uçakta yer ayırtacağınız zaman, havaalanına mı telefon ettiniz? Yoksa hava şirketine mi?”

“Universal Hava Şirketi’ne telefon ettim, mösyö.”

“Şirket Capucines Bulvarı’nda değil mi?”

“Evet, efendim. Capucines Bulvarı’nda.”

Belçikalı kendi defterine bir iki şey yazdı. Sonra hizmetçiye dostça bir tavırla selam vererek, dışarı çıktı.

11

Fournier ihtiyar kapıcı Georges’la konuşmaya dalmıştı. Dedektifin öfkeli ve sinirli bir hali vardı.

Kapıcı o kalın ve boğuk sesiyle, “Polisten de böyle bir şey beklenir işte,” diye homurdanıyordu. “İnsana gelir gelmez aynı soruyu sorarlar. Elllerine ne geçeceğini sanırlar, onu da bilmezsin. İnsanın sonunda doğruyu söylemekten vazgeçeceğini ve yalan uydurmaya başlayacağını mı umarlar? Uygun yalanlar tabii. Polislerin işine gelecek palavralar.”

“Ben yalan değil, gerçeği istiyorum.”

“İyi ya. Ben de size gerçeği söylüyorum. Evet, madamın İngiltere’ye hareketinden bir gece önce buraya bir kadın geldi. Bana birtakım fotoğraflar gösterdiniz ve kadının resminin onların arasında olup olmadığını sordunuz. Ben de size başından beri söylediğim şeyi tekrarladım. Gözlerim bozuk benim. Kadın geldiği sırada ortalık karardığı için onu iyice göremedim. Şimdi onu karşıma getirseniz, yine de tanıyamam herhalde. İşte! Bunu size dördüncü veya beşinci kez söyleyişim!”

“Kadının uzun mu kısa mı, sarışın mı, esmer mi olduğunu bile anımsamıyorsun, öyle mi? İnanılacak şey mi bu?” Fournier öfke ve alayla konuşmuştu.

“Öyleyse inanmayın, bana vız gelir. Polisle uğraşmak hiç hoş değil. Bu hale düştüğüm için utanıyorum. Madam uçakta öldürülmemiş

olsaydı mutlaka buraya gelip bu işi benim, ihtiyar Georges'un yaptığını iddiaya kalkışacaktınız. Polisler böyledir işte.”

Fournier öfkesini yenemeyerek bir şeyler söylemek üzereydi ki Poirot çabucak arkadaşının koluna girdi. “Gelin, *mon ami*. Midem zil çalıyor. Basit ama nefis bir yemek yiyelim.”

Fournier saatine bir göz attı. “Haklısınız. Saat bir olmuş. Bu hayvanla konuşurken...” Ateş saçan gözlerle Georges’a baktı.

Poirot yaşlı adama cesaret aşılamağa istemiş gibi gülümsedi. “Madam Giselle’e gelen isimsiz kadının ne uzun ne kısa, ne esmer ne sarışın, ne zayıf ne şişman olduğu anlaşılıyor. Yine de bize şunu söyleyebilirsiniz sanırım; kadın şık mıydı?”

“Şık mı?” Georges şaşalamıştı.

Belçikalı, “İstediğim cevabı aldım,” diye mırıldandı. “Kadın şık-mış. Bence, dostum, ona mayo da çok yakıştırdı.”

Georges hayretle ona baktı. “Mayoyla mı? Mayoyla daha da nefis durur. Sen de aynı fikirde değil misin, dostum? Şuraya bir bak.” Londra’da, dergiden kestiği resmi yaşlı kapıcıya uzattı.

Kısa bir sessizlik olmuş. Georges hafifçe irkilmışti.

Poirot sordu. “Benimle aynı kanıdasın değil mi?”

Yaşlı adam resmi geri verdi. “İkisi de hayatından memnun. Kadının ki de mayodan başka her şeye benziyor. Çıplak gezseymiş daha iyi olurmuş.”

Belçikalı, “Ah,” diye içini çekti. “Bunun nedeni son zamanlarda güneşin vücudumuza çok yararlı olduğunu öğrenmemiz. Böyle bir sav da işimize geliyor tabii.”

Georges boğuk bir kahkaha attı. Poirot’yla Fournier güneşli sokağa çıktılar.

Belçikalı yemekte arkadaşına Madam Giselle’in defterinden söz ederek, bunu ona uzattı. Fournier oldukça heyecanlıydı. Ama Elise’ye kızmıştı. Poirot karşı çıktı. “Normal bir şey bu. Çok normal. Böyle in-

sanlar polis sözünden bile korkarlar. Başlarına türlü şey geleceğini düşünürler. Her ülkede böyledir bu.”

Fournier başını salladı. “Onun için bu konuda sizin gibi insanlar daha çok başarıya ulaşırlar. Özel dedektifler, polislerle oranla tanıklardan daha fazla şey öğrenebilirler. Oysa diğer taraftan bizim de kayıtlarımız, parmak izlerimiz ve koskocaman bir organizasyonumuz vardır.”

Poirot gülümsedi. “Onun için dostça, elele çalışalım...”

Fournier siyah defterin sayfalarını çevirmeye başlamıştı. Sonra kendi defterini çıkararak, not aldı. “Siz bunu başından sonuna kadar okudunuz değil mi, Poirot?”

“Hayır. Yalnızca bir göz attım. İzninizle...”

Belçikalı defteri Fournier’den alarak, sayfaları çabucak karıştırdı. Sonra da bunu masaya bıraktı. İki adam bir an gözgöze geldiler.

Fournier, “Bazı kayıtlar...” diye söze başladı.

Poirot, “Beş,” dedi.

“Evet. Beş.” Defterden okudu. “Ct 52 İngiliz ladysi. Kocası.

RT.362 Doktor. Harley Sokağı.

MR.24 sahte antikalar.

XVB.724 İngiliz. Zimmete para.

GF.45 Cinayete teşebbüs. İngiliz.”

Poirot bağırdı. “Harika, dostum. Kafalarımız aynı şekilde çalışıyor. O küçük defterdeki kayıtlardan yalnızca bu beşi uçaktaki yolculara uyuyor. Şimdi bunları teker teker inceleyelim.”

Fransız, “İngiliz ladysi. Kocası,” dedi. “Bu, Kontes Horbury olabilir. Bildiğime göre kadın müthiş kumarbazmış. Onun Giselle’den borç para alma olasılığı kuvvetli. Giselle’in müşterilerinin çoğu zaten o tip kadınlardı. ‘Kocası’ kelimesinin iki anlamı olabilir. Ya Giselle, kontesin borçlarını kocasının ödeyeceğini umuyordu ya da kadının elinde bir silah vardı. Bildiği bir sır. Kontesi bildiklerini kocasına açıklamakla tehdit ediyordu.”

Poirot başını salladı. “Tamam. Bu iki şıktan biri olabilir... Ben daha çok ikincisinin üzerinde duruyorum. Çünkü Giselle’i yolculuğa çıkmadan önce son gece gören kadının Kontes Horbury olduğundan eminim.”

“Demek siz de öyle düşünüyorsunuz?”

“Evet. Siz de aynı fikirdesiniz tabii. Bizim yaşlı kapıcının ‘şövalyece’ tarafları var anlaşılan. Giselle’e gelen kadını anımsamamakta ısrar edişi çok anlamlı. Kontesin mayolu resmini görünce hafifçe irkildi. Evet, o gece Giselle’e giden Kontes Horbury’di.”

Fournier ağır ağır, “Demek ki kontes, Giselle’in peşinden kalkıp Le Pinet’den Paris’e geldi. Kadının durumunun çok ciddi ve ümitsiz olduğu anlaşıyor.”

“Evet, öyle sanırım.”

Fournier merakla Belçikalıya baktı. “Yine de bu varsayımlarınıza uymuyor. Öyle değil mi?”

“Dostum, size açıkça söylüyorum. Elimde, gerçek olduğuna inandığım bir kanıt var. Yanlış birini gösteren doğru bir ipucu. Ama gerisi karanlık. İpucum yanlış olamaz ancak...”

Fournier, “Bunun ne olduğunu bana söylemez misiniz?” dedi.

“Hayır. Çünkü yanılıyor olabilirim. Evet, tümüyle yanılıyor olabilirim. O zaman sizi de yanıltırım. Hayır, bırakın ikimiz de kendi düşüncelerimize göre hareket edelim... Şimdi küçük defterdeki ikinci satıra bakalım.”

Fournier okudu. “RT 362 Doktor, Harley Sokağı.”

“Bu ipucu da Doktor Bryant’ı işaret ediyor olabilir: Elimizde fazla bir şey olmasa da bu ipucunu izlemek gerek.”

“Bu iş Müfettiş Japp’e düşüyor tabii.”

Poirot güldü. “Bana da. Sonunda ben de bu işe burnumu sokmuş bulunuyorum.”

Fournier okumaya devam etti. “MR. 24 Sahte antikalar. Pek uzak bir olasılık. Yani bu kayıt Dupont’larla ilgili belki. Ama doğrusu pek

inanamıyorum. Mösyö Dupont dünya çapında ünü olan bir arkeolog. Dürüstlüğüyle tanınıyor.”

Poirot, “Böyle bir şey onun işini kolaylaştırır tabii,” diye cevap verdi. “Bildiğiniz gibi en usta dolandırıcılar başlangıçta herkesin hayranlığını uyandıran, dürüstlüğüyle tanınmış kimselerdir.”

Fransız içini çekti. “Doğru... Çok doğru...”

Poirot ekledi. “Temiz şöhet bir dolandırıcının en büyük yardımcısıdır. Evet, ilginç bir düşünce... Neyse devam edelim, dostum.”

“XVB. 724 biraz karışık. İngiliz. Zimmete para.”

Poirot onayladı. “Doğru. Bize fazla yardımı dokunacak bir şey değil bu. Parayı kimler zimmetine geçirir? Avukatlar? Bankerler? Kendine para emanet edilen herhangi bir kimse... Bu insan bir doktor, bir dişçi veya bir yazar olamaz. Geriye Bay James Ryder kalıyor. Belki adam zimmetine para geçirdi, sonra bunu örtmek için Giselle’den borç aldı. Son kayda gelince... GF. 45 Cinayete teşebbüs. İngiliz. Burada alan çok geniş. Yazar, dişçi, doktor, işadamı, garson, kuaför, soylu bir kadın... bunlardan herhangi biri GF. 45 olabilir. Yalnızca Dupont’lar Fransız oldukları için bu listeye girmiyorlar.” Belçikalı elini sallayarak, garsonu çağırdı ve hesabı istedi. “Şimdi nereye gideceğiz, dostum.”

“Surete’ye. Bana bir haber gelmiş olabilir.”

Surete binasında Fournier kendi odasına giderken, Poirot da eski dostu Mösyö Gilles’le konuşmaya daldı.

“Bizim Fournier tam size göre bir polis, Mösyö Poirot. Yeni düşüncelerin yanlısı. Suçluların psikolojileri üzerinde durulması gerektiğine inanıyor, herhalde bu hoşunuza gider.”

“Tabii, tabii.”

“Fournier İngilizleri iyi tanır. Onu bu yüzden Londra’ya yolladık. O olay da oldukça ilginç, Mösyö Poirot. Madam Giselle tanınan bir kadındı. Öldürülüşü de bir garip. Yerlilerin yaptığı bir borudan fırlatılan zehirli bir diken. Tanrım! Böyle bir şey olabilir mi?”

Poirot bağırdı. “Gerçekten öyle! Gerçekten! İşin can alıcı noktasına parmağınızı bastınız. Ah, işte Fournier de geldi. Galiba yeni haberler var?”

Melankolik yüzlü Fournier çok heyecanlı ve sevinçliydi. “Evet, evet. Zeropulos adlı bir antikacı cinayetten üç gün önce birine bir yerli borusu ve üç diken satmış olduğunu bildirmiş. Şimdi...” Şefine doğru dönerek selam verdi. “... gidip o adamla konuşacağım.”

Gilles, “Tabii, tabii,” dedi. “Mösyö Poirot da sizinle gelecek mi?”

Belçikalı, “İzin verirsiniz,” diye gülümsedi. “Bu haber çok ilginç, çok.”

Zeropulos’un dükkânı St. Honore Sokağı’ndaydı. Oldukça lüks bir antikacıydı orası. Yani yarım milyonluk bir vazoya bir milyon vereceğiniz bir yer.

Mösyö Zeropulos küçük, parlak siyah gözlü, kısa boylu, şişman bir Rumdu. Bir hayli gevezeydi de. “Beyler, demek polistensiniz? Çok memnun oldum, çok. Lütfen benim odama gelir misiniz?... Evet, boruyla dikenleri ben sattım. Güney Amerika’dan gelme şeylerdi... Ben her şeyi satarım, beyler. Anlıyorsunuz değil mi? Tabii özel bir alanım var; İran eşyaları. Mösyö Dupont ünlü Mösyö Dupont bu konuda bana tanıklık edebilir. Zaman zaman gelip koleksiyonuma bakar, yeni neler aldığımı, sorar. Kuşkulandığım parçalar hakkında bana düşüncesini söyler. Ne adamdır o! Ne adam! O bilgi! O anlayış! O hassaslık! Biliyorum konumuzun dışına çıkıyorum. Benim bir koleksiyonum var. Onun dışında pek işe yaramaz şeyler sattığım olur. Örneğin, Güney denizlerinden, Hindistan’dan, Japonya’dan, Borneo’dan gelmiş birtakım eşyalar. Neyse... Bunların belirli bir fiyatı yoktur. Biri böyle bir parçayla ilgilenirse, kafamdan bir hesap yapar ve belli bir para isterim. Tabii sonunda bana istediğimin yarısını verirler. Ama şunu da itiraf edeyim, o zaman bile yine oldukça kâr etmiş sayılırım. Ne yalan söyleyeyim? O eşyaları ben çoğunlukla denizcilerden ucuza kapatırım.” Zeropulos de-

rin bir soluk alırken hayatından çok memnun olduğu anlaşılıyordu. “O boruyla dikenler uzun zamandan beri buradaydı. Belki iki yıldan beri. Şuradaki tepside, tahta tanrı heykelleriyle kızılderili başlığının yanında duruyordu. Kimse onların farkına bile varmamıştı. Sonra geçen gün bir Amerikalı geldi ve bana boruyla dikenlerin ne olduğunu sordu.”

Fournier çabucak, “Bir Amerikalı mı?” dedi.

“Evet, evet. Adam halis Amerikalıydı. Ama hoşlanılacak Amerikalılardan değildi. Dünyadan haberi olmayan, eve dönünce komşularına göstermek için ilgi çekici bir şey arayan bir tip. Önceleri Mısır’a gidip Çekoslovakya’da yapılmış boncuklardan antikadır diye bol bol alırlar. Neyse... Ben onu hemen şöyle bir tarttım. Sonra da bazı yerli kabilelerinin o boruyla zehirli diken fırlattıklarını anlattım. Zehirin öldürücü olduğunu söyledim. ‘Böyle şeyler her zaman bulunmaz,’ dedim. ‘Ender satılır böyle şeyler.’ Fiyatı sordu. Şöyle ortalama bir şey söyledim ve pazarlığın başlamasını bekledim. Ama adam hemen çıkarıp parayı verdi. İşte o zaman aptallaştım. Yazık... daha fazla para isteyebilirmişim. Boruyla dikenleri paket ederek, kendisine verdim. Böylece alışveriş sona ermiş oldu. Sonra gazetelerde o tuhaf cinayeti okuyunca, düşünmeye başladım. Ardından polise haber verdim.”

Fournier kibarca, “Çok teşekkür ederiz, Mösyö Zeropulos,” diye konuştu. “O boruyla dikenleri görseniz tanır mısınız? Tabii şu sıra İngiltere’de ama boruyla dikenini size göstereceğiz.”

Antıkacı elleriyle işaret etti. “Boru, şu uzunluktaydı. Kalınlığı da... şu dolmakalemim kadardı. Rengi açıktı. Pakette dört diken vardı. Uzun, sivri dikenler. Uçlarının rengi biraz soluktu. Arkalarına ise kırmızı floş bağlanmıştı.”

Poirot çabucak sordu. “Kırmızı floş mu?”

“Evet. Biraz solmuştu...”

Fournier merakla, “Garip. Dikenlerden birinin ucuna sarı ve siyah floş bağlı olmadığından emin misiniz?” diye sordu.

“Sarı ve siyah mı? Olamaz, mösyö.” Antikacı kesin bir tavırla başını salladı.

Fransız, Poirot’ya baktı. Belçikalının yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Fournier, bunun nedeni nedir, diye düşündü. Poirot, Zeropulos’un yalan söylediğine mi karar verdi? Yoksa sebep bambaşka bir şey mi? Sonra antikacıya döndü. “Belki de sizin sattığınız boruyla dikenlerin bu cinayetle hiçbir ilgisi yok. Ancak ellide bir ihtimal olduğunu söyleyebilirim. Buna rağmen, Amerikalıyı bana tarif etmenizi istiyorum.”

Zeropulos ellerini açtı. “İşte sıradan bir Amerikalıydı. Hani sesi burnundan çıkan Amerikalılardan. Fransızca bilmiyordu ve tabii durmadan jiklet çiğniyordu. Bağa çerçevevi gözlük takmıştı. Uzun boylu ve fazla yaşlı değildi.”

“Esmer miydi sarışın mıydı?”

“Bilmiyorum. Başında şapkası vardı.”

“Onu bir daha görseniz tanırsınız değil mi?”

Antikacı bundan pek emin değildi. “Bilmiyorum. Buraya bir sürü Amerikalı gelip gidiyor. Adamın öyle dikkati çekecek bir özelliği yoktu açıkçası.”

Fournier, Zeropulos’a uçaktaki yolcuların resimlerini gösterdi. Ama antikacı Amerikalının onların arasında olduğunu sanmıyordu.

Dükkândan çıkınca Fournier, “Herhalde yanlış bir iz,” dedi.

Poirot başını salladı. “Evet. Olabilir. Ancak sanmıyorum. Antikacının kullandığı etiketlerin boyu, çubuktaki yırtık kâğıda uyuyor. Zeropulos’un anlattığı hikâyenin ve söylediği bir iki sözün ilginç bazı yanları var. Şimdi, bu yanlış ipucundan sonra bir başkasının peşine takılalım mı?”

“Nereye gideceğiz?”

“Capucines Bulvarı’na.”

“Capucines Bulvarı? Orada...”

“Universal Hava Şirketi’ne.”

“Ah, sahi. Ama orada soruşturma yaparken bize ilgi çekecek bir şey söylemediler.”

Poirot şefkatle Fransızın omzuna vurdu. “Dostum, bildiğiniz gibi cevaplar her zaman sorulara bağlıdır. Onlara neler sormanız gerektiğini bilmiyormuşsunuz.”

“Siz biliyor musunuz?”

“Basit bir fikrim var.” Şirkete erişinceye kadar başka bir şey söylemeye yanaşmadı Belçikalı.

Universal Hava Şirketi’nin bilet acentası oldukça küçük bir yerdi. İyici cilalanmış tezgâhın arkasında zarif, esmer bir adam vardı. Büyük bir daktilonun başında ise on beş yaşlarında bir çocuk oturuyordu.

Fournier cebinden polis kartını çıkardı. Adının Jules Perrot olduğunu söyleyen kişi eğildi. “Emrinizdeyim.”

Poirot’nun isteği üzerine daktilo çocuğu odanın diğer köşesine yolladılar. “Söyleyeceklerimiz gizli.”

Jules Perrot sevinç ve heyecanla Belçikalıya baktı. “Evet, efendim?”

“Konu, Madam Giselle’in ölümüyle ilgili.”

“Ah, evet, anımsadım. Yanılmıyorsam o konuda birtakım sorular cevaplandırdım.”

“Tabii, tabii. Yine de her şeyi tam olarak öğrenmemiz gerekiyor. Şimdi... Madam Giselle uçaktaki yerini ne zaman ayırttı?”

“Bu nokta kesinlikle belirtilmişti. Madamın hizmetçisi 8.45 uçağında yer istedi. Ancak yer kalmamıştı. Onun için kendisine on iki uçağında yer ayrıldı.”

“Anlıyorum. Anlıyorum. Ama garip bir durum bu. Çok garip.”

Kâtip merakla Poirot’ya baktı.

Belçikalı, “O gün bir arkadaşım son dakikada İngiltere’ye gitmeye karar vermiş ve 8.45 uçağına yetişmişti. Yerlerin yarısı da boştu o gün,” dedi.

Perrot bir iki kâğıda bakarak burnunu sildi. “Şey... Herhalde arkadaşınız yanılıyor. Ya bir gün önce gitti ya da bir gün sonra...”

“Hayır, hayır. Cinayet günüydü. Çünkü arkadaşım, ‘Eğer o uçağa yetişmeseydim,’ dedi. ‘Öğle seferine kalacak ve cinayete tanık olacaktım.’”

“Ah, öyle mi? Gerçekten çok tuhaf. Tabii bazen son dakikada bir iki yolcu gelmediği için yerleri boş kalıyor. Ayrıca bazen hatalar olduğunu da söyleyeyim. Zaman zaman Le Bourget’yle temasa geçmek zorunda kalıyorum. Yanlışlıklar yapabiliyorlar.” Hercule Poirot’nun sakin ve hafif merak dolu gözleri Jules Perrot’u rahatsız etmeye başlamış gibiydi. Bakışlarını Belçikalıdan kaçırırken alnında hafif bir ter belirmişti.

Poirot, “İki açıklama,” dedi. “Ama bana bunlar doğru değilmiş gibi geliyor. Her şeyi açıkça söylemeniz daha doğru olmaz mı?”

“Söylemek mi? Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Haydi, haydi. Pekâlâ anladınız. Bu bir cinayet olayı, Mösyö Perrot. Lütfen bunu unutmayın. Eğer bildiklerinizi saklarsanız, başınız ciddi şekilde derde girebilir. Çok ciddi şekilde. Bunun üzerine polis bazı şeyler düşünür tabii. Siz adaletin yerini bulmasına engel oluyorsunuz.”

Jules Perrot korkuyla ona bakarken ağzı bir karış açık kalmıştı. Elleri titriyordu.

“Haydi.” Poirot’nun sesi sert ve otoriterdi. “Bilgi istiyoruz. Tam ve doğru bilgi. Kaç para aldınız? Bunu size kim verdi?”

“Kötü bir niteyim yoktu. Hiç aklıma gelmedi... Nereden bilirdim...”

“Kaç para? Ve kim?”

“Be... beş bin frank. Adamı daha önce hiç görmemiştim. Tanrım... mahvoldum!”

“Asıl konuşmazsanız, mahvolursunuz. Haydi biz her şeyi biliyoruz. Olayın nasıl olduğunu bize ayrıntılı olarak anlatın.”

Alnından terler akan Jules Perrot hızla ve kesik kesik konuşmaya başladı. “Kötü bir niyetim yoktu. Yemin ederim. Bir adam geldi. Ertesi gün İngiltere’ye gideceğini söyledi. ‘Madam Giselle’le bir borç konusunu görüşmek istiyorum,’ dedi. ‘Ondan para alacağım. Ama bu karşılaşmaya bir rastlantı havası vermem daha doğru olacak. Madam Giselle’in de yarın İngiltere’ye gideceğini biliyorum.’ Benim yapacağım iş kolaydı. Yalnızca Madam Giselle’e sabah uçağının dolu olduğunu, ona öğle uçağında yer ayıracağımı söyleyecektim. Bir de kendisine iki numaralı koltuğu verecektim, işte o kadar. Kendi kendime, bunun ne zararı var, diye sordum. Önemli bir değişiklik değil ki. Bütün Amerikalılar böyledir. İşlerini hep tuhaf bir şekilde yürütürler. İşte böyle.”

Fournier sert bir sesle sordu. “Amerikalılar mı?”

“Evet, efendim. Gelen adam Amerikalıydı.”

“Onu tarif edin.”

“Uzun boylu, hafif kamburumsuydu. Kırılmış saçları, ufak, sivri bir sakalı, bağa çerçeveli gözlükleri vardı.”

“O da kendine yer ayırttı mı?”

“Evet. Bir numaralı koltuğa. Yani Madam Giselle’e vereceğim koltuğun yanındakini.”

“Adamın ismi?”

“Silas Harper.”

Poirot ağır ağır başını salladı. “Uçakta o isimde bir yolcu yoktu. Bir numaralı koltuğaysa kimse oturmadı.”

“Evet, gazetede öyle bir yolcu olmadığını okudum. Onun için bu konudan söz etmeme gerek olmadığını düşündüm. Amerikalı uçağa binmediğine göre...”

Fournier buz gibi gözlerle adamı süzdü. “Önemli bir bilgiyi polis-ten gizlediniz. Bu çok ciddi bir durum.”

Poirot’yla birlikte dışarı çıktılar. Jules Perrot korkuyla arkalarından bakıyordu.

Kaldırımında Fournier şapkasını çıkararak eğildi. “Sizi selamlarım, Mösyö Poirot. Bu nereden aklınıza geldi?”

“İki ayrı konuşma yüzünden. Bir, bu sabah Paris’e gelirken uçakta bir adam cinayet sabahı 8.45 uçağıyla Londra’ya geçtiğini anlatıyordu. Uçağın bomboş olduğunu söyledi. İki, Elise, madamın emri üzerine Universal’a telefon ettiğini, ancak ona sabah seferinde yer kalmadığını söylediklerini anlattı. İşte bu iki konuşma birbiriyle taban tabana zıttı. O zaman uçaktaki garsonun Madam Giselle’i daha önce gördüğünü anımsadım. Garson, ‘Sabah servisindeyken, madamı birkaç kere gördüm’ demişti. Demek ki aslında Madam Giselle, daha erken uçakla gitmek âdetindeydi.

Ama... bu kez biri madamın öğle uçağına binmesini istemişti. Aynı uçakla Londra’ya gidecek olan biri. Universal’daki memur, neden sabah uçağının dolu olduğunu söylemişti? Bir hata mıydı bu? Yoksa bilerek uydurulan bir yalan mı? Ben ikinci ihtimalin üzerinde durdum. Haklıymışım...”

Fournier bağırды. “Her geçen dakika işler büsbütün karışıyor. Önce bir kadının izindeydik. Şimdiyse bir adamın peşindeyiz, bir Amerikalının...” Duraksayarak Belçikalıya baktı.

Poirot hafifçe başını salladı. “Evet, dostum. Paris’te Amerikalı taklidi yapmak çok kolay. Burundan gelen bir ses, sakız, bağa çerçevesi bir gözlük... Sahnede seyrettiğimiz Amerikalılardan bu.” Cebinden dergiden kesmiş olduğu resmi çıkardı.

“Neye bakıyorsunuz?”

“Kontesin mayolu resmine.”

“Yani... hayır, olamaz. Kontes ufak tefek, sevimli, narin. O uzun boylu bir Amerikalı rolü oynayamaz. Evet, kadın zamanında aktrismiş ama bu rolü oynaması olanaksız. Hayır, dostum, bu olamaz.”

Hercule Poirot, “Ben böyle bir savda bulunmadım ki,” diye cevap verdi. Fakat hâlâ merakla fotoğrafa bakıyordu.

12

Kont Horbury büfenin önünde durarak, dalgın bir hareketle tabağına börek aldı.

Stephen Horbury yirmi yedi yaşındaydı. İlk bakışta nasıl bir insan olduğunu anlamak kolaydı. Spora, açık havaya düşkün, pek zeki olmayan biriydi. Şefkatli, biraz gerikafalı, son derece sadık ve inanılmayacak kadar da inatçıydı.

Kont tabağını masaya götürerek oturdu. Kahvaltısından bir iki lokma alırken gazeteyi açıp baktı sonra kaşlarını çatarak biraz kahve içti. Bir an kararsızca durup sonra ayağa kalktı. Yemek odasından çıkarak, geniş holü geçti. Yukarıya çıktı. Bir kapıya vurarak, biraz bekledi. Sonunda içeriden tiz bir ses, “Buyrun,” dedi.

Kont Horbury odaya girdi.

Güneye bakan, güzel, geniş bir yatak odasıydı burası. Cicely Horbury büyük oymalı yatağındaydı. Gül rengi şifon geceliği, sarı saçlarıyla çok güzeldi. Yanındaki komodinin üzerine kahvaltı tepsisi konmuştu. Genç kadın kendine gelen mektupları açarken oda hizmetçisi odada dolaşmaktaydı.

Böyle bir manzarayla karşılaşan bir erkeğin soluğu sıklaştırdı ama karısının bu güzel görünüşü Kont Horbury’i etkilemedi bile.

Üç yıl önce Cicely’nin güzelliği genç adamı deliye çevirmişti ne-redeyse. Çılgıncasına, körcesine âşık olmuştu. Oysa artık bu aşk geç-

mişti. Genç kont ne delilik etmiş olduğunu çok iyi biliyordu. Artık akli başına gelmişti.

Kontes Horbury şaşkınlıkla, “A, Stephen?” dedi.

Kont sert bir sesle, “Seninle konuşmak istiyorum,” diye cevap verdi. “Yalnız...”

Kontes Horbury oda hizmetçisine dönerek, “Madeleine. Haydi, o işleri bırak ve git,” diye konuştu.

Fransız kız, “Emredersiniz, efendim,” diye mırıldandı. Gözucuyla Kont Horbury’e baktıktan sonra çabucak odadan çıktı.

Stephen Horbury kız kapıyı kapayınca dek bekledi. Sonra, “Buraya neden geldiğini öğrenmek istiyorum, Cicely...” dedi.

Kontes Horbury biçimli omuzlarını silkti. “Neden gelmeyeyim, Stephen?”

“Neden mi gelmeyesin? Bunun için bir sürü neden var.”

Kadın, “Aman, nedenler,” diye mırıldandı.

“Evet, nedenler. Aramızdaki her şey bitti. Seninle birlikte yaşama komedisine devam etmemeye karar vermiştik. Herhalde anımsıyorsun. Sana Londra’daki evi ve bir de cep harçlığı verdim. Gerektiğinden fazla cömert bir cep harçlığı... Belli bir sınır içinde bildiğin gibi hareket etme hakkın vardı. Şimdi neden ansızın şatoya döndün?”

Cicely tekrar omzunu silkti. “Bunu daha doğru buldum.”

“Yani yine paraya mı ihtiyacın var?”

Kontes Horbury bağırdı. “Senden nefret ediyorum! Sen erkeklerin en cimrisisin!”

“Cimri? Cimri ha? Savurganlığın yüzünden Horbury şatosunu ipotek etmek zorunda kaldığımı unuttun galiba?”

“Şato, şato, şato! Aklın fikrin hep şatoda! Senin için Horbury her şeyden önemli. Şatoda oturacaksın, ata bineceksin, ava gideceksin! Bir kadın için hayat mı bu?”

“Bazı kadınlar böyle şeylerden hoşlanırlar.”

“Evet, Venetia Kerr gibi kadınlar. O da yarı at zaten. Sen aslında onun gibi biriyle evlenmeliydin.”

Kont Horbury pencereye doğru gitti. “Artık bunun için biraz geç. Ben seninle evlendim.”

“Ve bu evliliği sona erdiremiyorsun!” Cicely kin ve zaferle güldü. “Beni başından atmak istiyorsun ama başaramayacaksın.”

Genç adam, “Bütün bunları tekrar tekrar konuşmamız şart mı?” dedi.

“Ah, ne ciddi ve sadık bir erkeksin. Arkadaşlarıma söylediğin sözleri tekrarladığım zaman gülmekten katılıyorlar.”

“Canları istiyorsa gülebilirler. Şimdi asıl konumuza dönelim mi? Yani buraya gelme nedenine.”

Ne var ki, karısı bu sözlere aldırmadı bile. “Gazetelere artık benim borçlarımdan sorumlu olmadığın hakkında ilan vermişsin. Sence bir beyefendinin yapacağı bir şey mi bu?”

“O önlemi almak zorunda kaldığım için ben de üzgünüm. Hatırlarsan, sana söyledim. Kaç kez uyardım. Tabii sen aldırmadın. Borçlarını ödedim. Kumara ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun... Ama bütün bunlardan söz etmenin ne gereği var? Şimdi Horbury şatosuna neden geldiğini anlamak istiyorum. Buradan hep nefret ederdin. Şatoda sıkıntıdan patlardın.”

Cicely Horbury’nin küçük yüzünde somurtkan bir anlam belirdi. “Bu ara bunu daha uygun buldum.”

“Bu ara daha uygun mu buldun?” Kont bu sözleri düşünceli bir tavırla tekrarlamıştı. Sonra aniden sert bir sesle, “Cicely, o yaşlı Fransız kadından para mı aldın?” diye sordu.

“Hangi kadın? Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun. Şu Paris uçağında öldürülen kadını kastediyorum. Senin bindiğin uçaktaki Fransız. O kadından borç para mı aldın?”

“Hayır, ne münasebet! Böyle şeyler de nereden aklına gelir?”

“Aptalca hareket etme, Cicely. Eğer o kadından borç aldıysan, bana açıkça söyle. O olayın henüz kapanmadığını unutma. Resmi Soruşturmada kadını bilinmeyen bir kişinin veya kişilerin öldürdüğüne karar verildi. İki ülkenin polisi hâlâ olayla uğraşıyor. Gerçeği ortaya çıkarmaları yalnızca zaman meselesi. Fransız kadın mutlaka geride bazı belgeler, kâğıtlar bıraktı. Eğer, senin onunla ilişkin olduğunu gösterecek bir kanıt varsa, buna daha önceden hazırlanmalıyız. Avukatla konuşmamız iyi olur.”

“O Tanrı’nın cezası mahkemede tanıklık ettim ve kadını tanımadığımı söyledim ya!”

Kocasını alaylı bir tavırla, “Bu fazla bir şeyi kanıtlamaz,” dedi. “Eğer Giselle’le bir ilişkin varsa, polis bunu yakında ortaya çıkarır.”

Cicely öfkeyle yatakta doğruldu. “Belki de kadını benim öldürdüğümü düşünüyorsun. O uçakta ayağa kalkıp, yanaklarımı şişirdim ve zehirli dikenli boruyla kadına fırlattım. Hah, saçma!”

Stephen düşünceli bir tavırla başını salladı. “Evet, bütün olay bir garip. Ama içinde olduğun durumu anlamamı istiyorum.”

“Durum? Hangi durum? Söylediklerimin bir kelimesine bile inanmıyorsun. Korkunç bir şey bu. Sonra... birdenbire benim için bu kadar kaygılanmanın nedenini anlayamıyorum? Sanki bana bir şey olursa çok aldırırsın da. Benden nefret ediyorsun. Benden hiç hoşlanmıyorsun. Yarın ölsem sevinir, bayram edersin! Neden şimdi böyle rol yapıyorsun?”

“Fazla ileri gitmiyor musun? Biliyorum, benim eski kafalı olduğumu düşünüyorsun. Benim için aile ismim ve şerefim çok önemli ve değerli. Herhalde bu senin aşağı göreceğin modası geçmiş bir duygu... Ne yapalım ben böyleyim işte.” Aniden dönerek, odadan çıktı. Şakağındaki bir damar hızla atarken kafasında düşünceler birbirini kovalıyordu. Nefret. Nefret. Evet, bu gerçekten doğru. Yarın ölürse bayram

edermişim? Hah, o zaman hapisten çıkmış bir insan gibi hissederdim kendimi... Hayat ne garip? Onu revüde gördüğüm zaman küçücük bir kıza benziyordu. Melek gibi, güzel, küçük bir kıza... Zavallı budala! Zavallı budala Stephen! Onun için deli oluyordum! Çıldırılmışım adeta. Tatlı, masum, sevimli bir hali vardı. Oysa kinci, boş kafalı, görgüsüz ve ahlaksız bir kadınımış... evlenir evlenmez iç yüzü ortaya çıktı. Artık onun güzelliğini bile görmüyorum.

Genç adam ısıklık çalınca bir köpek koşarak yanına geldi. Konta hayranlıkla bakıyordu. Stephen Horbury eğilerek, hayvanın uzun kulaklarını okşadı. "Betsy'cik..." Başına bir şapka geçirerek, yanında köpeğiyle evden çıktı.

Ağır ağır dolaşırken biraz kendine gelmeye başladı. O sinirli hali kalmamıştı. En sevdiği atının boynunu okşayıp seyislerle konuştu. Çiftlik evine giderek, çiftçinin karısıyla bir iki laf etti.

Peşinde köpeği, dar bir kır yolundan ilerlerken, kır atına binmiş olan Venetia Kerr karşısına çıktı.

Lady Venetia atın üzerinde gerçekten çok hoş duruyordu. Kont Horbury, ona hayranlık ve sevgiyle baktı.

"Merhaba Venetia."

"Merhaba Stephen."

Bir süre havadan sudan, at satışlarından söz ettiler.

Sonra Kont, "Cicely burada," diye konuştu.

"Burada, şatoda mı?" Venetia hayretini belli etmekten hoşlanmayan bir kadındı. Yine de sesinden bu işe çok şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Evet. Dün gece geldi." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Stephen, "Sen Resmi Soruşturmadaydın değil mi, Venetia?" diye sordu. "Şey... nasıl gitti?"

Genç kadın bir an düşündü. "Kimse fazla bir şey söylemedi ve bir açıklamada bulunmadı. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Polis de fazla bir bilgi vermiyor tabii."

“Evet.”

Kont, “Bu olay seni rahatsız etmiş olmalı,” dedi.

“Tabii, hoş gidecek bir şey değildi. Ama doğrusu fazla sıkılmadım. Savcı iyi bir insandı.”

Stephen dalgın dalgın elini çite vurdu. “Şey... Venetia, bu konuda bir fikrin var mı? Yani... cinayeti kim işlemiş olabilir?”

Venetia Kerr başını yavaşça salladı. “Hayır.” Bir an durdu. Söylemek istediklerini Stephen’i incitmeden nasıl anlatacağını düşündü. Sonra, hafifçe güldü. “Her neyse katil ne Cicely, ne de benim. Bunu kesinlikle biliyorum. Böyle bir şey yapmaya kalksaydım hemen beni görürdü. Ben de onu.”

Kont da güldü. “Eh, öyleyse bir sorun yok.” Venetia şaka etmiş gibi davranmışsa da Stephen’in sesinden oldukça rahatladığını anlamıştı. Venetia, demek ki bazı kuşkuları varmış, diye düşündü.

Stephen, “Venetia,” dedi. “Birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz, değil mi?”

“Evet. Çocukken gittiğimiz o korkunç dans okulunu anımsıyor musun?”

“Nasıl anımsamam? Bana seninle her şeyi konuşabilirmişim gibi geliyor...”

“Tabii konuşabilirsin.” Venetia bir an duraksadı. Sonra da sakın bir sesle konuşmasını sürdürdü. “Cicely konusu bu galiba...”

“Evet. Bak, Venetia. Cicely’nin o Giselle’den denilen kadınla herhangi bir ilişkisi var mıydı?”

Venetia ağır ağır cevap verdi. “Bilmiyorum... Ben başka yerdedim bildiğin gibi. Henüz Le Pinet’yle ilgili dedikoduları duymadım.”

“Peki, sen bu olay hakkında ne düşünüyorsun?”

“Açıkçası Cicely’nin Giselle’den para aldığını duyarsam, buna hiç şaşmam.”

Stephen düşünceli bir tavırla başını salladı. “Evet...”

Venetia sevgiyle, “Bu seni üzer mi?” diye sordu. “Sonuçta artık birbirinizle bir ilişkiniz yok. Bu olay da yalnızca Cicely’i ilgilendirir.”

“O karım olduğu sürece bu olay beni de ilgilendirir.”

“Ondan boşanmak istiyor musun?”

“Cicely buna yanaşmıyor.”

“Eline fırsat geçseydi boşar mıydın?”

“Hem de nasıl!” Genç adamın sesi sertleşmişti.

Venetia düşünceli düşünceli, “Herhalde Cicely de bunu biliyor,” diye mırıldandı.

“Evet.”

İkisi de susuyorlardı şimdi.

Venetia, Cicely, bir Mart kedisi kadar ahlaksız, diye düşünüyordu. Bunu çok iyi biliyorum. Ama dikkatli aynı zamanda. Son derecede sinsi ve kurnaz. Sonra yüksek sesle, “Demek durum fazla ümit verici değil,” dedi.

Stephen, “Öyle,” diye başını salladı. Sonra da birden, “Serbest olsaydım, benimle evlenir miydin, Venetia?” dedi.

Genç kadın gözlerini atının kulağına dikerek, oldukça ifadesiz bir sesle, “Herhalde evlenirdim,” diye cevap verdi.

Stephen! Ta çocukluğundan beri Stephen’e âşıktı o. Stephen de ondan hoşlanırdı. Ama bu genç adamın hırslı, yalancı bir dansöze çılgınca âşık olmasını engelleyememişti.

Kont, “Seninle birlikte çok iyi bir hayat sürerdik,” dedi mırıldanırcasına. Gözlerinin önünde bazı hayaller belirmişti. Atla dolaşmak... Av partileri... Çocuklar... Cicely bunları hiçbir zaman onunla paylaşmayacaktı. Paylaşamazdı. Ayrıca o çocuk sahibi de olmak istemiyordu. Kontun gözlerinin önünde sis gibi bir şey belirdi. Sonra Venetia’nın yine anlamsız olan sesini duydu.

“Stephen, madem istiyorsun... Birlikte kaçarsak, Cicely seni boşamak zorunda kalır.”

Genç adam sertçe onun sözünü kesti. “Senin böyle bir şey yapmana göz yumar mıyım sanıyorsun?”

“Ben buna aldırmam ki.”

“Ben aldırırım.” Kont kesin bir tavırla konuşmuştu.

Venetia, işte o kadar, diye düşündü. Peşin yargıları var. Her şeye karşın çok iyi bir insan. Zaten onun değişmesini istemezdim. Sesini yükseltti. “Neyse... Ben gideyim artık, Stephen.” Topuğuyla usulca atına dokundu. Dönerek Stephen’e elini sallarken, göz göze geldiler. İşte bu bakışta birbirlerine söylemedikleri bütün duygular toplanmıştı.

Venetia kır yolunda bir dönemece saparken kırbacını düşürdü. Yolda yürümekte olan bir adam eğilip bunu aldı. Abartmalı bir tavır ve reveransla kırbacı genç kadına verdi.

Venetia teşekkür ederken, bir yabancı, diye düşündü. Yüzü bana yabancı gelmedi. Bir yandan Stephen’i düşünürken, bir yandan da yabancıyı anımsamaya çalıştı. Tam eve yaklaştığı sırada, birden irkildi. Yabancı bana uçakta yerini veren ufak tefek adamdı. Resmi Soruşturma’da onun tanınmış bir dedektif olduğundan söz etmişlerdi... Acaba... burada ne işi var?

13

Janet Resmi Soruşturma'nın ertesı günü Antoine kuaför salonuna giderken biraz kaygılıydı. Asıl adı Anthony Leech olan, ama bir Fransız mış gibi davranan Antoine onu çatık kaşlarla karşıladı. İngilizceyi bozuk bir Fransız aksanıyla konuşmayı alışkanlık edinmişti. Genç kıza, "İmbecile," dedi. "Neden uçağa binersin? Bu macera işlerimi tümüyle baltalayacak."

Janet, Antoine'ın elinden kurtulduktan sonra arkadaşı Gladys'in yanına gitti. Gladys havalı bir sarışındı. Müřterilerle çok hafif bir sesle konuşurdu. Aslında sesi kısık ve neşeliydi. "Aldırma Janet'iğim. Antoine yle söylemesine rağmen aslında bu olayın işine nasıl etki yapacağını anlamak için sabırla bekliyor... Ay, o cadı geldi. Yine saçına türlü kusur bulacak."

Gladys müşterisinin yanına giderken, Janet pembe perdeyle ayrılmış olan bir bölmeye girdi. Burada kızıl saçlı bir kadın elinde bir dergi bekliyordu.

Janet, "Günaydın, madam," dedi. "Mizampili olacak değil mi? Yoksa boya gününüz m?"

Kadın okumakta olduğu dergiden başını kaldırarak dikkatle Janet'i süzdü. "Dn Resmi Soruşturmada tanıklık eden sizsiniz değil mi? řu uçaktaki yolculardan biri?"

“Evet, efendim.”

“Ah, ne heyecanlı. Bana olanları anlatmaz mısınız?”

Janet elinden geleni yapmaya çalıştı. “Bu çok korkunç bir olaydı, madam...” Olanları anlatmaya başladı. Bir yandan da müşterinin sık sık sorduğu soruları cevaplandırıyordu.

Bu kadını diğer meraklılar izledi. Herkes saçlarını, “şu uçaktaki kız”ın yapmasını istiyordu.

Haftanın sonunda Janet sinirlerinin iyice gerildiğini fark etmişti. Neredeyse avaz avaz bağırıyordu. Ancak onun yerine başka bir şey yaptı. Gidip Antoine’dan aylığını arttırmasını istedi.

“Ne aylığını mı arttırayım? Küstah! Aslında seni burada acıdığım-dan tutuyorum. Ayrıca sen cinayet olayına karışmış bir insansın. Benim yerimde başkası olsaydı seni çoktan kovardı.”

Janet sakın sakın, “Bu sözleriniz çok mantıksızca,” diye cevap verdi. “Artık müşterilerin çoğu beni görmeye geliyorlar, bunu siz de biliyorsunuz. Eğer istemiyorsanız giderim. Henri zaten beni istiyordu. Richer salonu da öyle.”

“Oraya gittiğini nereden bilecekler? Sen bu kadar önemli misin?”

Janet, “Resmi Soruşturmada bir iki gazeteciyle tanıştım,” dedi. “Onlar bana istediğim kadar reklam yaparlar.”

Antoine böyle olacağından korktuğu için homurdana homurdana genç kızın isteğini yerine getirdi.

Gladys arkadaşını neşeyle kutluyordu. “Aferin sana, şekerim. Antoine’a böyle bir şey lazımdı...”

Ondan sonraki günlerde yine macerasını müşterilere anlattı durdu.

Janet kararlaştırdıkları gibi Norman Gale’yle yemeğe ve tiyatroya gitti. Sihirli, büyü, müthiş bir geceydi bu. Birbirlerine o kadar iyi uyum sağlıyorlardı ki.

İkisi de köpeklere bayılıyor, kedilerden hoşlanmıyorlardı. İkisi de midyeden nefret ediyor, tütün balığına bayılıyorlardı. Şişman kadınları

beğenmiyorlar, siyah saçların güzel olduğuna inanıyorlardı. Bu kadar iyi anlaşmaları olağanüstü bir şeydi.

Janet bir gün Antoine'da çantasını açarken Norman'dan gelmiş olan bir mektup yere düştü. Genç kız kızarak, eğilip bunu yerden alırken Gladys hemen atıldı.

“Erkek arkadaşın kim, şekerim?”

Janet büsbütün kıpkırmızı kesildi. “Ne demek istediğini anlamıyorum...”

“Haydi, haydi. Bu mektubun annenin büyük amcasından geldiğini söyleyecek değilsin herhalde? Kim o Janet?”

“Şey... Le Pinet'de tanıştığım biri. Bir diş doktoru.”

Gladys, “Vay vay vay,” diye mırıldandı. “Herhalde adamın dişleri bembeyaz, gülümsemesiye çok tatlı olsa gerek. Bütün dişçiler öyledir.”

Janet bu sözlerin doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. “Evet... Yüzü güneş yanığı. Gözleri de masmavi.”

Gladys omzunu silkti. “Herkesin yüzü bronz olabilir. Bunun nedeni ya güneştir ya da şişeyle satılan boyalar. Ama gözlerini beğendim. Evet, fena değil. Tam seni öpeceği sırada, ‘Lütfen ağzınızı biraz daha açın,’ demesin de...”

“Saçmalama, Gladys.”

“O kadar alıngan olma, şekerim. Adamı çok beğendiğin anlaşılıyor... Evet, Mösyö Antoine, şimdi geliyorum... Mösyö Antoine'ı sevsinler! Kendini bir şey sanıyor.”

Norman mektubunda Janet'e cumartesi akşamı yemek yemelerini önermişti. Janet o gün öğleyin aylığını alınca keyfinin büsbütün yerine geldiğini hissetti. Bir de boşu boşuna uçakta buraya gelirken kaygılıydım, diye düşündü. Oysa her şey yolunda ve hayat çok güzel.

Genç kız o kadar neşeliydi ki, biraz müsrif davranarak, yemeğini Corner Lokantasında yemeğe karar verdi. Böylece müzik de dinlemiş olacaktı.

Lokanta oldukça kalabalık olduğu için garson onu başka bir müşterinin bulunduğu bir masaya oturttu.

Genç bir adamdı bu. Dalgın dalgın yemeğini yiyordu.

Janet garsona istediklerini söyledi. Bir yandan yemek yer, bir yandan müzik dinlerken ansızın bir şeyin farkına vardı. Karşısında oturan genç adam, dikkatle kendini süzüyordu.

Janet, yüzü bana yabancı gelmiyor, diye düşündü.

Aynı anda genç adamla göz göze gelince yabancı eğilerek, Janet'i selamladı. "Affedersiniz, matmazel. Beni tanımadınız sanırım?"

Janet bunun üzerine daha dikkatle baktı. Sarı saçları ve çocuksu yüzüyle gerçekten hoş ve yakışıklıydı.

Genç adam, "Aslında resmen tanıştırılmış değiliz," diye devam etti. "Tabii bu cinayet olayını bir tür tanışma sayabiliriz. Bir de mahkemede birlikte tanıklık ettiğimizi."

Janet, "A, tabii," dedi. "Ne aptalım! Yüzünüz bana yabancı gelmiyordu. Siz..."

Genç adam neşeyle bir selam daha verdi. "Ben Charles Dupont'um."

Janet o zamana dek basit ve sessiz bir hayat sürmüş, hiçbir erkek arkadaşı olmamıştı. Oysa şimdi genç adamların ilgisini çekmeye başladığını anlıyordu. Masanın üzerinden ona doğru eğilen Charles Dupont'un yüzünde kibar bir ilgiden daha fazla şeyler vardı. Genç adamın Janet'le karşı karşıya oturmaktan çok hoşlandığı belliydi.

Janet hafif bir kaygıyla içinden, ama o bir Fransız, dedi. Fransızların çapkın olduğunu, bir kızın onların karşısında dikkatli davranması gerektiğini söylerler.

Sonra, "Demek hâlâ İngiltere'desiniz?" diye konuştu. İçin için de bu sözlerinin saçmalığı yüzünden kendi kendine kızdı.

"Evet. Babam konferans vermek için Edinburgh'a gitti. Ancak yarın Fransa'ya dönüyoruz."

"Anlıyorum."

Charles Dupont, "Polis daha kimseyi tutuklamadı, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Zaten son zamanlarda gazetelerde de olayla ilgili bir şey yok. Belki polis dosyayı kapattı."

Charles Dupont başını salladı. "Hayır, hayır, hiçbir zaman vazgeçmezler onlar. Polisler sessizce..." eliyle bir işaret yaptı. "Ve karanlıkta çalışırlar."

Janet endişeyle, "Yapmayın," dedi. "Beni korkutuyorsunuz."

"Haklısınız... Cinayet işlenen bir yerde bulunmuş olmak hoş bir şey değil." Ekledi. "Ben ölen kadına sizden daha yakındım, çok daha yakın... Bazen bu aklıma gelince ürperiyorum."

Janet sordu. "Sizce katil kim? Bunu düşündüm, ama işin içinden çıkamadım."

Charles Dupont omzunu silkti. "Katil ben değilim. Kadın çok çirkindi."

Janet, "Herhalde insan güzel bir kadın yerine çirkin ve yaşlısını öldürmeyi yeğler," dedi.

"Hiç de değil... Bir kadın güzelse ve onu seviyorsanız... O size kötü davranır, sizi kışkandırır o zaman, 'Pekâlâ,' dersiniz. 'Ben de onu öldürürüm. Üstelik hoşuma da gider.' Kıskaçlıktan çılgına dönünce böyle düşünürsünüz."

"Onu öldürmek gerçekten hoşunuza gider mi?"

"İşte bunu bilmiyorum, matmazel. Çünkü şimdiye kadar bu işi hiç denemedim." Genç adam güldü, sonra da başını salladı. "Ama Giselle gibi çirkin bir kadın... Onu öldürmeyi kim ister?"

"Evet, bu da bir fikir..." Janet kaşlarını çatı. "İnsan onun bir zamanlar genç ve güzel olduğunu düşününce üzülüyor."

"Biliyorum, biliyorum." Charles Dupont birdenbire ciddileşti. "Hayatın acı taraflarından biri de budur. Kadınların yaşlanması."

Janet, “Kadınları ve onların güzelliklerini oldukça düşündüğünüz anlaşıyor,” dedi.

“Tabii. Bence bu dünyanın en ilginç konusu. Bu size garip gelebilir, çünkü siz İngilizsiniz. Bir İngiliz erkeği önce işini düşünür, sonra sporu ve en sonunda karısını. Evet, evet, gerçekten böyledir. Örneğin... Suriye’de küçük bir otelde bir İngiliz vardı. Karısı ansızın hastalandı. Adamın belirli bir tarihte Irak’ta olması gerekiyordu. *Eh bien*, inanır mısınız, adam karısını bırakıp gitti. Karısı ve kendisi bunu gayet olağan karşıladılar. Bu İngiliz erkeğinin görevine düşkün, asil ve bencillikle ilgisi olmayan bir insan olduğunu düşündüler. Gelgelelim kadına bakması için çağırılan doktor böyle düşünmedi. Adamın barbarın biri olduğuna karar verdi. Bir erkeğin karısı her şeyden önemli olmalıdır. Çünkü o bir insandır. İşse daha sonra gelir.”

Janet, “Bilmem ki,” dedi. “Bence insanın işi her şeyden önemlidir.”

“Peki neden? Bakın, siz de aynı şekilde düşünüyorsunuz. İnsan işini yapar ve karşılığında para alır. Bir kadınla ilgilenirken de kazandığı parayı harcar. Onun için bence bu ikincisi birincisinden daha asil ve ideal olanıdır.”

Janet gülmeye başladı. “Neyse... Herhalde bir erkeğin benimle ilgilenirken bundan zevk duyduğunu hissetmek hoşuma giderdi. Ayrıca onun beni bir görev saydığını anlamaksa üzerdi.”

“Hiç kimse sizin için böyle düşünemez, matmazel.”

Genç adamın sesindeki heyecan, kızın kızarmasına neden olmuştu. Charles Dupont konuşmasını sürdürdü. “İngiltere’ye daha önce bir kez geldim. Geçen gün Resmi Soruşturma çok ilgimi çekti. Üç ayrı kadın tanıklık ediyordu. Birbirinden farklı üç kadın.”

Janet neşeyle, “Hakkımızda ne düşündünüz?” diye sordu.

“O Kontes Horbury... püf! O tipleri bilirim... Çok güzel olmalarına karşın fazla pahalıya malolan duygusuz kadınlardır. Kumar masaları-

nın başından kalkmazlar. Yüzleri güzel, ifadeleri ise serttir. Ayrıca onların on beş yıl sonra ne hal alacaklarını da bilirsiniz. O tipler yalnızca heyecan için yaşarlar. Kumar oynarlar, belki uyuşturucu maddeler de kullanırlar. Evet, Kontes Horbury hiç de ilginç bir kadın değil.”

“Ya Lady Venetia?”

“Ah, o tam bir İngiliz. Riviera’daki herhangi bir dükkân sahibinin veresiye eşya verebileceği bir tip. Bizim tüccarlar insan sarrafıdır. Lady Venetia’nın elbisesi çok iyi bir terzinin elinden çıkmıştı. Ama daha çok erkek elbisesine benziyordu. Sanki bütün dünya onunmuş gibi dolaşıyor. Kendini beğenmiş olmasa da sonuçta bir İngiliz. Ayrıca bir İngilizin, adanın hangi tarafından geldiğini hemen anlayıveriyor. Doğru söylüyorum. Öylelerine Mısır’da rastladım. ‘Ne? Bilmemkim’ler buradalar mı? Hangi Bilmemkim’ler? Yorkshire Bilmemkim’leri mi? Yoksa Shropshire Bilmemkim’leri mi?”

O kadar güzel taklit yapıyordu ki, Janet dayanamayarak güldü. “Sonra bir de ben varım...”

“Evet, bir de siz. Resmi Soruşturma’da size bakarken, ‘Onunla tekrar karşılaşmak hoş olurdu,’ dedim. ‘Çok hoş olurdu.’ İşte şimdi karşınızdayım. Tanrı bazen böyle şeyleri kolaylıkla çözümlüyor.”

Janet, “Siz arkeologsunuz, değil mi?” dedi. “Kazılar yapıyorsunuz?”

Charles Dupont heyecanla işinden söz etmeye başladı. Genç kız onu dikkat ve ilgiyle dinliyordu. Sonunda da hafifçe içini çekti. “Bir sürü ülkeye gidip birçok şey görmüşsünüz. Ben ne bir yere gideceğim, ne bir şey göreceğim.”

“Bunu ister miydiniz? Yani dışarı gitmeyi? Dünyanın vahşi yerlerini görmeyi? Ama unutmayın saçlarınızı mizampili yaptıramazsınız.”

Janet güldü. “Saçlarımı ben de kendim yaparım.” Başını kaldırıp duvardaki saate baktı. Sonra da garsonu çağırarak hesabı istedi.

Charles Dupont biraz da utangaç bir tavırla, “Matmazel...” diye konuşmaya çalıştı. “Acaba... yani... az önce de söylediğim gibi yarın Fransa’ya dönüyorum. Acaba bu gece benimle yemek yer miydiniz?”

“Çok üzgünüm, imkânsız. Çünkü bu gece birine söz verdim.”

“Ah! Buna üzüldüm. Çok üzüldüm. Yakında Paris’e gelecek misiniz?”

“Pek sanmıyorum.”

“Ben de Londra’ya tekrar ne zaman geleceğimi bilmiyorum. Çok yazık.” Ayağa kalkarak, bir an Janet’in elini sıkıca tuttu. “Sizi tekrar göreceğimi umuyorum.” Sözlerinde açık yürekli olduğu belliydi.

14

Janet, Antoine'dan çıktığı sırada Norman Gale de mesleğine yakışır bir tavırla, "Çürük fazla derin değil," diyordu. "Biraz açmamız gerek. Canınız acırsa bana haber verin." Aleti ustalıklı kullanmaya başladı. "Tamam... Oldu... Miss Ross."

Hemşire Miss Ross hemen Norman'ın yanına gelerek, dolguyu hazırladı.

Norman Gale dişin dolgusunu tamamlayarak, "Oldu," dedi. "Diğer dişiniz için salı günü gelecektiniz sanırım."

Ağzını çalkalamakta olan hastası hemen telaşla, "Bir yolculuğa çıkıyorum. Onun için o randevuyu iptal etmemiz gerek. Özür dilerim... Tabii döndüğüm zaman size haber vereceğim," diyerek odadan aceleyle adeta kaçarcasına çıktı.

Norman, "Bugünlük bu kadar," diye mırıldandı.

Miss Ross, "Lady Ginson telefon etti," dedi. "Gelecek haftaki randevusunu iptal ettirdi. Daha sonra randevu alacakmış. Sonra... Bay Blunt da perşembe günü gelemeyecekmiş."

Norman Gale başını salladı. Yüzünde sert bir anlam belirmişti. Her gün aynı şey oluyordu. Hastalar telefon ediyor ve randevularına gelemeyeceklerini bildiriyorlardı. Türlü gerekçeler ileri sürüyorlardı tabii. Kısa bir yolculuk. Ani bir yolculuk. Soğuk algınlığı.

İleri sürdükleri nedenler doğru değildi. Norman Gale bunu elektirikli aletine uzandığı sırada son hastanın gözlerinden anlamıştı. Ani bir dehşet ve korku! O anda kadının aklından geçenleri kolaylıkla okumuştı. Tanrım. Tabii ya, o kadın öldürüldüğü zaman o da uçaktaymış... Acaba?... Bazen insanların çıldırıp, cinayetler işlediklerini sık sık gazetelerde okuyoruz. Durum hiç iyi değil. Bu adam manyak bir katil olabilir. Duyduğuma göre onları normal insanlardan ayırdetmek mümkün değilmiş. Ancak Gale'nin gözlerinde her zaman garip bir pırıltı vardı. Bunu daha önce de fark etmiştim.

Norman, “Şey,” diye içini çekti. “Gelecek hafta fazla çalışmayacağız sanırım, Miss Ross.”

“Evet. Çok kişi randevularını iptal etti. Neyse, zaten dinlenmeniz gerekiyordu. Yazın başlangıcında çok çalıştınız.”

“Anladığım kadarı bu sonbahar hiç çalışamayacağım.”

Miss Ross cevap vermedi. Dışarıda telefon çalmaya başlamıştı. Hemşire çabucak dışarı çıktı.

Norman, şimdi durumu iyice gözden geçirmeli, diye düşündü. Gerçekleri görmemezlikten gelmek gereksiz. Bu cinayet durumumu sarstı. Çok garip. Oysa olay Janet'in durumunun düzelmesine neden oldu. Çok kimse Janet'i görmek için berbere gidiyor. Zaten benim durumumu sarsan bu. Hastalar bana bakıp korkuya kapılıyorlar. Dişçi sandalyesine oturdukları zaman artık her şeyin benim elimde olduğunu düşünüyorlar. Manyak bir dişçi... Hoş bir şey olmasa gerek. Cinayet ne tuhaf bir şey. Bunun doğrudan etkili olduğunu sanıyorsun ama öyle değil işte... Böyle bir olay bir sürü şeyi etkiliyor... Neyse gerçeği olduğu gibi kabul edelim. Bir dişçi olarak bu cinayet meslek hayatımı iyice sarstı... Acaba Kontes Horbury'yi tutuklarsa ne olur? Hastalarım koşa koşa bana dönerler mi? Bu da belli olmaz. İnsan yokuş aşağıya kaymaya başladı mı?... Neyse, bu o kadar önemli mi? Aldırmıyorum... Hayır, bu da doğ-

ru değil. Pekâlâ aldırıyorum. Janet yüzünden tabii... Janet harika bir kız. Ama onunla hemen evlenemem. Kötü, çok kötü... Gülümsedi. Ama her şeyin düzeleceğinden eminim. Çünkü o benden hoşlanıyor ve herhalde biraz beklemeye de razı olur... En iyisi kalkıp Kanada'ya gitmek. Evet, oraya gider ve Kanada'da para kazanırım. Kendi kendine güldü.

Miss Ross içeri girdi. "Telefon eden Bayan Lorri'ydi. Çok üzgünüm..."

Norman hemşirenin sözlerini tamamladı. "Ancak kendisi Timbaktu'ya gitmek zorundaymış. Yaşasın fareler! Siz de kendinize yeni bir iş bulun Miss Ross. Bu gemi batıyor. Farelerin tekneyi terk etmelerinden belli bu."

"Sizi terk etmeyi aklımdan bile geçirmem, Bay Gale."

"Teşekkürler... Hiç olmazsa siz o farelerden değilsiniz. Yine de az önceki sözlerimde ciddiydim. Eğer o olay aydınlanmazsa, benim meslek hayatım da mahvoldu demektir."

Hemşire bağırdı. "Bu konuda bir şeyler yapmaları gerek! Bence polis çok beceriksiz. Hiçbir şey yapmıyor."

Norman güldü. "Polisin elinden geleni yaptığından eminim."

"Bu sorun çözülmeli."

"Öyle. Hatta ben de bu işe el atmayı düşündüm. Ama doğrusu ne yapmam gerektiğini pek bilmiyorum."

"Ben sizin yerinizde olsam olayı çözmeye çalışırdım Bay Gale. Çünkü siz çok zekisiniz."

Norman Gale, bu kızın gözünde kahraman olduğum bir gerçek, diye düşündü. Bu hafiyelik işinde bana yardım etmek ister. Tabii ben başka bir yardımcı istiyorum.

Genç adam o akşam Janet'le birlikte yemek yedi. Durumun anlaşılabilmesi için oldukça neşeli davranmasına karşın genç kız durumu hemen sezdi.

Sonunda, “Norman,” dedi. “İşler kötü mü?”

Genç adam, Janet’e çabucak baktı sonra gözlerini kaçırdı. “Şey... Fazla iyi sayılmaz. Ama bu mevsim hep böyledir.”

Janet sert bir sesle, “Saçmalama,” diye cevap verdi.

“Janet!”

“Senin ne kadar üzüldüğünün farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

“Üzülmüyorum, öfkeliyim.”

“Yani hastaların çekinmeye mi başladılar...”

“Evet, dişlerini katil zanlısı olan birine çektirmeyi pek istemiyorlar.”

“Haksızlık bu!”

“Orası öyle. Çünkü ben gerçekten iyi bir diş doktoruyum, Janet. Ayrıca katil değilim.”

“Kötü bir şey bu. Birilerinin bir şeyler yapması gerek.”

“Yardımcım Miss Ross da bugün aynı şeyi söyledi.”

“Nasıl biri o?”

“Miss Ross mu?”

“Evet.”

“Bilmem. İriyarı, kalın kemikli, uzun burunlu, oldukça ciddi ve becerikli.”

Janet nezaketle, “İyi bir insan olduğu anlaşılıyor,” diye konuştu.

Norman kendi kendini kutladı. Diplomatça davranmasının faydasını görmüştü işte. Aslında Miss Ross’un kemikleri öyle iri değildi. Hoş bir yüzü, parlak kırmızı saçları vardı. Ama bu sonuncusunu Janet’e söylemenin doğru olmayacağını düşünmüştü.

Norman, “Bir şeyler yapmak istiyorum,” dedi. “Eğer romanlardaki genç kahramanlardan olsaydım, bir ipucu bulur veya kuşkulu birinin peşine takılırdım.”

Janet birden genç adamın koluna dokundu. “Bak bak Bay Clancy, şu yazar yani. Duvarın önündeki masada tek başına oturuyor. İstersen onun peşine takılabiliriz.”

“Hani sinemaya gidecektik.”

“Bırak şimdi sinemayı. Bence bu önemli bir rastlantı. Sen birinin peşine takılmak istediğini söyledin. Tanrı da karşına Bay Clancy’yi çıkardı. Belli olmaz. Belki bir şeyler öğrenebiliriz.” Janet’in önerisini Norman da kabul etti.

“Dediğin gibi, böyle şeyler belli olmaz. Clancy yemeğinin neresinde? Başımı döndürmedikçe görmem olanaksız. Bunu yapmak istemiyorum.”

Janet, “Onun durumu da hemen hemen bizimki gibi,” diye cevap verdi. “Elimizi çabuk tutup onu geçmeliyiz. Ondan sonra hesabı öder, adamı izlemeye hazırlanırız.”

Planı uyguladılar. Sonunda ufak tefek yazar ayağa kalkarak Dean Sokağı’na çıktı. Norman’la Janet de peşinden.

Janet, “Böylesi daha iyi,” diye fısıldadı. “Çünkü Bay Clancy taksiye binebilir.”

Ama yazar taksiye binmedi. Yağmurluğunu koluna almış, ağır ağır ilerliyordu. Bazen trençkotunun eteği yerde sürünse bile Bay Clancy buna aldırımıyordu. Ne var ki, hareketleri tuhaftı. Yavaş yürürken aniden hızlanıyor, sonra da duruveriyordu. Bay Clancy’nin nereye gittiği de belli değildi. Sık sık sağa sapıyordu. Bu yüzden bir geçtiği sokağa bir daha girdiği de oluyordu.

Janet iyice ümitlenmeye başlamıştı. “Gördün mü? Adam izlenmekten korkuyor. İzini kaybettirmeye çalışıyor sanırım.”

“Öyle mi dersin?”

“Tabii. Yoksa neden böyle dolaşıp dursun?”

“Ay!”

Bir köşeyi fazla hızlı döndükleri için az kalsın avlarına çarpıyorlardı. Bay Clancy durmuş bir kasap dükkânına bakıyordu. Dükkân kapalıydı tabii. Ancak yazarın ilgisini bunun hemen yukarısındaki bir şeyin çektiği anlaşılıyordu. Birdenbire, “Çok güzel,” dedi. “Tam istediğim gibi. Çok şanslıyım.” Cebinden küçük bir not defteri çıkararak, bir şeyler karaladı. Sonra dönerek hızla yürümeye başladı. Kendi kendine de bir şarkı mırıldanıyordu. Artık Bay Clancy’nin Bloomsbury’ye doğru gittiği belliydi. Bazen yazar başını çevirdiği zaman peşindekiler adamın dudaklarının oynadığını görüyorlardı.

Janet, “Bir şeyler olacak,” diye fısıldadı. Çok kaygılı ve telaşlı. Kendi kendine konuşuyor ve bunun farkında da değil.”

Clancy karşıya geçmek için trafik ışıklarının değişmesini beklerken, Janet’le Norman da onun hizasında durdular. Gerçekten yazar kendi kendine konuşuyordu. Yüzünün hatları gerilmiş, rengi uçmuştu. İki genç onun mırıldandığı kelimelerin bir ikisini duyabilmişlerdi.

“Kadın neden konuşmuyor? Neden? Bunun bir sebebi olmalı?”

Yeşil ışık yandı. Karşı kaldırıma eriştikleri sırada Bay Clancy, “Şimdi anladım,” dedi. “Tabii. Onun için de kadının susturulması gerek.”

Janet telaşla Norman’ı çimdikledi.

Şimdi Bay Clancy hızla yürüyordu. Yağmurluğuysa iyice yerde sürünüyordu artık. Ufak tefek yazar geniş adımlarla ilerlemekteydi. Peşindekilerin hiç farkında olmadığı anlaşılıyordu. Sonunda iki genci şaşırtırcasına ansızın durdu. Bir eve yaklaşarak, cebinden bir anahtar çıkardı. İçeri girip kapıyı kapattı.

Norman’la Janet birbirlerine baktılar.

Genç adam, “Burası Bay Clancy’nin kendi evi,” dedi. “Cardington Meydanı 47 numara. Resmi Soruşturmada bu adresi vermişti.”

Janet, “Eh...” diye mırıldandı. “Belki biraz sonra tekrar dışarı çıkar. Neyse bazı önemli şeyler duyduk hiç olmazsa. Biri... bir kadın susturulacak. Başka bir kadın ise konuşmuyormuş. Tanrım, bu tam bir dedektif romanına benziyor.”

Karanlıkların arasından bir ses yükseldi. “İyi akşamlar.” Konuşan adam, öne doğru bir iki adım attı. Sokak lambası pos bir bıyığı aydınlatıyordu. Hercule Poirot, “*Eh bien,*” dedi. “Kovalamaca oynamak için güzel bir gece değil mi?”

15

İki genç fena halde şaşırmışlardı. Önce Norman Gale kendini topladı. “A, tabii. Siz Mösyö... Mösyö Poirot’sunuz, değil mi? Hâlâ şerefimize sürülen lekeyi temizlemeye mi çalışıyorsunuz?”

“Demek o kısa konuşmamızı anımsıyorsunuz! Ve zavallı Bay Clancy’den kuşkulaniyorsunuz...”

Janet zekice, “Siz de öyle,” diye cevap verdi. “Yoksa şimdi burada olmazdınız.”

Belçikalı bir an düşünceli bakışlarla genç kızı süzdü. “Siz hiç cinayeti düşündünüz mü? Yani soğukkanlılıkla, duygularınızı hiç karıştırmadan, tarafsızlıkla incelediniz mi bunu?”

Janet, “Bu cinayeti son zamanlara kadar doğru dürüst düşündüğümü hiç anımsamıyorum,” dedi.

Hercule Poirot başını salladı. “Evet, bunu şimdi düşünüyorsunuz, çünkü cinayet size de dokundu. Ama ben yıllardan beri cinayetle uğraşıyorum. Benim kendime göre bir görüş açım vardır. Söyleyin bakalım: sizce bir cinayeti çözmeye çalışırken üzerinde en önemle durulması gereken şey nedir?”

Janet “Katilin bulunması,” diye cevap verdi.

Norman Gale atıldı. “Adalet.”

Poirot başını sallayarak, “Katili bulmaktan daha önemli şeyler de vardır. ‘Adalet’ güzel bir anlam ifade etse de bazen insan bununla neyi kastettiğini pek bilemez. Bence en önemli şey suçsuzları temize çıkarmaktır.”

Janet bağırdı. “Tabii. Bunu söylemek bile gereksiz. Birini haksız yere suçarlarsa...”

“Hayır, hayır, onu kastetmedim. Birini açıkça suçlamayabilirler ama katil kesinlikle ortaya çıkarılıncaya dek cinayetle ilgisi olan suçsuz kişiler çeşitli dertlerle karşılaşır.”

Norman Gale, “Çok doğru,” diye konuştu.

Janet, “Hem de nasıl,” dedi.

Belçikalı bir ona, bir genç adama baktı. “Anlıyorum... Bunun nasıl bir şey olduğunu siz de anlamaya başlamışsınız sanırım.” Birden daha da ciddileşti. “Haydi bakalım. Çözümlemem gereken işlerim var. Madem amaçlarımız aynı, neden birlikte çalışmıyoruz? Ben zeki dostumuz Bay Clancy’yi ziyaret etmek üzereydim. Matmazel de benimle gelsin. Onun sekreterim olduğunu söylerim. Matmazel, şu not defteriyle kalemi alır mısınız.”

Janet itiraz etti. “Ama ben steno bilmem.”

“Olabilir. Ancak çok zekisiniz. Deftere kalemlle birtakım şekiller çizebilirsiniz herhalde? Bay Gale’ye gelince... O bizimle bir saat sonra buluşur. Monseigneur’ün üst katında... Tamam mı? Ondan sonra oturur elde edeceğimiz ipuçlarını inceleriz.” Poirot hızla ilerleyerek zili çaldı. Janet şaşkın şaşkın onun peşinden giderken not defterini sıkıca tutuyordu.

Norman karşı çıkmak ister gibi ağzını açtı. Sonra da vazgeçti. “Pekâlâ. Bir saat sonra Monseigneur’de buluşuruz.”

Evin kapısını siyah elbiseli, aksi suratlı bir kadın açtı.

Poirot, “Bay Clancy evde mi?” diye sordu.

Hizmetçi yana çekildi. Belçikalıyla Janet içeri girdiler. Kadın, “Kimin aradığını söyleyeyim, efendim?” dedi.

“Hercule Poirot.”

Aksi suratlı kadın, onları ikinci kata çıkararak, bir odaya götürdü. Kapıyı açarak, “*Bay Ergul Prott,*” diye haber verdi.

Belçikalı, Clancy’nin, Croydon Havaalanı’nda derli toplu bir adam olmadığını söylediği zaman hiç abartmamış olduğunu anladı. Geniş oda karmakarışıktı. Ortaliğa kâğıtlar, dosyalar, çeşitli meyveler, bira şişeleri, açık kitaplar, minderler, resimler, kapkacak ve bir sürü dolma-kalem atılmıştı. O sırada bir trombon da vardı.

Bu kargaşalığın ortasında Bay Clancy bir kamera ve bir film makarasıyla boğuşup duruyordu. Konukların sesini duyunca başını kaldırdı. “Çok ilginç.” Kamerayı yere bıraktı. Makaradaki film aniden gevşeyip açılıverdi. Yazar ellerini uzatarak Poirot’la Janet’e doğru geldi. “Sizi gördüğüme çok sevindim.”

Belçikalı, “Beni anımsadığınızı umarım,” dedi. “Bu da sekreterim Miss Grey.”

“Nasılsınız Miss Grey?” Yazar genç kızın elini sıktıktan sonra tekrar dedektife döndü. “Sizi tabii anımsıyorum. Durun bakayım, nerede karşılaşmıştık? Hım... Kuru Kafa ve İskeletler Kulübü’nde mi?”

“İkimiz de cinayet işlendiği gün aynı uçaktaydık.”

Bay Clancy, “Ah, tabii ya,” diye bağırды. “Miss Grey de öyle. Yalnız o sırada kendisinin sizin sekreteriniz olduğunun farkında değildim. Hatta onun bir güzellik salonunda veya öyle bir yerde çalıştığını sanıyordum.”

Janet endişeyle Poirot’ya baktı. Ama ufak tefek dedektif istifini bile bozmadı. “Bu bakımdan yanılmıyorsunuz,” diye gülümsedi. “Miss

Grey benim sağ kolum olduğu için zaman zaman geçici birtakım işler yapmak zorunda kalır.”

Clancy, “A, tabii,” dedi. “Unuttum. Siz gerçekten özel dedektifsiniz. Gerçek bir dedektif. Scotland Yard’dan ayrı olarak çalışıyorsunuz... Oturun Miss Grey... Hayır, hayır, oraya değil. O sandalyede portakal suyu olduğunu sanıyorum... Şu dosyayı kaldırırsam... Ah, Tanrım, her şey yere devrildi. Neyse, neyse... Siz şuraya oturun, Mösyö Poirot... Sandalyenin arkası kırık değildir. Yalnızca yaslanınca biraz gıcırda. Hoş, belki dayanmamak daha doğru olur... Evet siz de benim Wilbraham Rice gibi özel dedektifsiniz. Romanlarımda kahramanı o. Okuyucular onu çok seviyorlar. Rice durmadan tırnaklarını kemirir ve bol bol muz yer. Doğrusu adama başlangıçta neden tırnaklarını kemirttiğimi bilmiyorum. Aslında iğrenç bir şey bu ama ne yaparsınız? Rice ilk macerasına tırnaklarını yiyerek başladı. Artık bunu sürekli olarak yapmaya da zorunlu. İç sıkıcı bir hareket aslında. Muz yemesi o kadar kötü değil. İnsan muzlarla ilgili eğlenceli şeyler bulabiliyor. Örneğin katil muz kabuğuna basarak kayıyor. Ben de muzdan hoşlanırım. Zaten bunu kitaba o yüzden koydum. Neyseki ben tırnaklarımı kemirmem... Bira içer misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Bay Clancy içini çekti. Bir koltuğa oturarak, gözlerini Poirot’ya dikti. “Bana neden geldiğinizi biliyorum. Giselle’in ölümü yüzünden. Olayı düşündüm durdum. Ne dersiniz deyin şaşkınlık verici bir şey. Uçakta kullanılan yerli borusu ve zehirli diken. Daha önce de söylediğim gibi ben bu fikri hem bir romanda, hem de bir hikâyemde kullandım. Evet, olay korkunçtu ama açıkçası Mösyö Poirot, bu bana garip bir zevk vermedi değil.”

Belçikalı, “Cinayetin mesleğiniz yüzünden ilginizi çektiği kesin,” diye cevap verdi.

Bay Clancy gülümsedi. “Evet, evet. Bunu herkesin, hatta o polislerin de anlaması lazımdı. Ancak öyle olmadı. Yalnızca benden kuşkulandılar. Hem müfettiş kuşkulandı, hem de yargıç. Adalet yardımcı olmak için elimden geleni yaptığım için bana teşekkür edecekleri yerde, suçlamak istiyorlar.”

Poirot, “Şey... bu durumun sizi fazla etkilemediği anlaşılıyor,” diye güldü.

Bay Clancy başını salladı. “Ah. Anlıyacağınız benim de yöntemlerim var, Watson. Sizi Watson diye çağırdığım için kızmıyorsunuz ya? Benimki yalnızca şaka. Çok tuhaf değil mi? Romanlarda büyük dedektifin ahmak bir arkadaşı olması modası hâlâ devam ediyor. Bana sorsanız aslında Sherlock Holmes hikâyeleri öyle iddia edildikleri gibi çok iyi değillerdir. O hikâyelerdeki hataları görseniz, şaşar kalırsınız. Hım... ne diyordum?”

“Yöntemleriniz olduğundan söz ediyordunuz.”

“A, evet.” Bay Clancy öne doğru eğildi. “O müfettiş var ya... Adı neydi. Hah, Japp. Evet, Müfettiş Japp’i bundan sonraki romanıma koyuyorum. Bakın göreceksiniz benim Wilbraham Rice ona neler yapacak!”

“Hem muz yiyecek, hem Japp’le meşgul olacak demek?”

“Evet... Çok hoş...” Bay Clancy bir kahkaha attı.

Poirot, “Güzel bir yönteminiz var, mösyö,” dedi. “Yazar olduğunuz için öfkenizi bu şekilde kolaylıkla çıkarabiliyorsunuz. Düşmanlarınızı kitaplarınızla yeniyorsunuz.”

Yazar arkasına yaslandı. “Biliyor musunuz, bir bakıma bu cinayet benim için iyi bir şey. Onları başından sonuna kadar yazacağım. Tabii roman şeklinde. Kitaba da, ‘Uçak Postası Cinayeti’ adını vereceğim. Uçak yolcularının yazıyla portrelerini çizeceğim. Romanı zamanında çıkarabilirsek, bol bol satar.”

Janet sordu. “Size hakaret ve iftira davası açmazlar mı?”

Bay Clancy gülümseyerek kıza döndü. “Hayır, yavrum, hayır. Tabii yolculardan birini katil yaparsam o zaman beni gerçekten dava edebilirler. Ama eserin en kuvvetli tarafı da bu. Esrar beklenmedik bir şekilde çözülecek. Tabii son kısımda açıklanacak.”

Poirot merakla öne doğru eğildi. “Bu çözüm nasıl bir şey?”

Yazar bir kahkaha atarak, “Çok zekice bir buluş. Zekice ve heyecan uyandıracak bir şey. Bir kız, pilot kılığına girerek havaalanında uçağa biniyor ve Madam Giselle’in koltuğunun altına saklanıyor. Yanında bir ampul içinde en yeni gazlardan var. Kız, ampulu kırınca gaz etrafa yayılıyor ve yolcular üç dakika kadar baygın kalıyorlar. Kız, koltuğun altından çıkıyor. Madam Giselle’e zehirli diken fırlatıyor, sonra da arka kapıdan paraşütle aşağıya atlıyor.”

Poirot’yla Janet gözlerini kırıştırdılar.

Sonra Janet şaşkın şaşkın kekeleydi. “Peki neden kız da gazdan bayılmıyor?”

Bay Clancy kısaca, “Maskesi var,” dedi.

“Sonra kız Manş’a mı iniyor?”

“Manş olması şart değil. Fransa kıyılarında bir yere inebilir.”

“Ama çok kimse koltukların altına saklanamaz. Çünkü yer yok.”

Yazar kesin bir tavırla, “Benim uçağımdaki koltukların altında olacak,” diye cevap verdi.

Poirot, “Tamam,” dedi. “Peki cinayet nedeni?”

Bay Clancy düşünceli düşünceli mırıldandı. “Buna henüz karar vermedim. Herhalde Madam Giselle kızın sevgilisini mahvetmiş, genç adam da bu yüzden kendini öldürmüştü.”

“Peki kız zehiri nereden bulmuştu?”

Yazar bağırdı. “İşte işin en zekice yanı burası! Kız yılanlarla dans eden bir yıldızdı. Zehiri de sevgili kobrasından çıkarmıştı.”

Poirot fısıldadı. “Tanrım...” Sonra ekledi. “Bu... biraz fazla heyecanlı değil mi?”

Bay Clancy kesin bir tavırla cevap verdi. “Okuyucu da heyecan arıyor. Sonuçta bir polisiye romanın gerçek yaşamdan farksız olmasını bekleyemezsiniz. Gazetelerdeki haberlere bir bakın. Hepsi de oldukça tatsız ve iç sıkıcı.”

“Yapmayın, mösyö. Başımızdan geçen o olayın tatsız ve can sıkıcı olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Yazar, “Hayır, bunu söyleyemem. Biliyor musunuz, bazen öyle bir şey olduğuna inanamıyorum,” dedi.

Poirot gıcırtılı sandalyeyi yazara doğru çekti. Bir sır söyleyecekmiş gibi sesini alçaltarak, “Bay Clancy,” diye başladı. “Siz zeki ve hayal gücü olan bir adamsınız. Dedğiniz gibi polis sizden kuşkulandı. Sizin fikrinizi almadılar, önerilerinizi dinlemediler. Ama ben, Hercule Poirot, sizinle görüşmek istiyorum.”

Bay Clancy sevincinden kıpkırmızı kesildi. “Çok nazıksınız, Mösyö Poirot.”

“Siz kriminolojinin ne olduğunu biliyorsunuz. Fikirleriniz kesinlikle çok ilginç. Sizce cinayeti kim işledi? Bu konudaki fikirlerinizi öğrenmeyi çok istiyorum.”

“Şey...” Bay Clancy bir an duraksadı. Sonra bir muz alarak soydu ve yemeye başladı. Ne var ki, o neşeli ve heyecanlı hali kalmamıştı. “Anlıyacağınız bu tümüyle başka bir şey, Mösyö Poirot. Bir kitap yazarken istediğiniz kişiyi katil yapabilirsiniz. Ama gerçek yaşamda katilin gerçek biri olması gerekir. Olayları istediğiniz şekle sokamaz, bildiğiniz gibi sıralayamazsınız. Korkarım, ben hiçbir zaman iyi bir dedektif olamam.” Üzüntüyle başını sallayarak, muz kabuğunu şömineye attı.

Poirot, “Ah, olayı birlikte gözden geçirmemiz eğlenceli olurdu,” dedi.

“A, evet. Orası öyle.”

“Şimdi bana söyleyin. Size katili seçmenizi söyleselerdi, kimin üzerinde dururdunuz?”

“Hım... Galiba o iki Fransızın üzerinde.”

“Peki, neden?”

“Bir kere kadın Fransızdı. Onun için bu akla daha yakın geliyor. Ayrıca baba oğul karşı tarafta, kadına oldukça yakın bir yerde oturuyorlardı. Aslına bakarsanız bir şey bildiğim yok tabii.”

Poirot, “Her şey cinayet nedenine bağlı,” diye konuştu.

“Tabii, tabii. Herhalde bütün nedenleri dikkatle sıraya dizdiniz?”

“Benim yöntemlerim biraz eski. Ben bu cinayet en çok kimin işine yaradı, diye düşünürüm.”

Yazar, “Güzel bir yöntem ama, olayda uygulamak biraz güç. Duyduğuma göre kadının parası kızına kalacaktı. Ama Giselle’in ölmesi uçaktaki birçok yolcunun da işine gelmiş olabilir. Yani.. belki kadına borçları vardı? Artık bunu ödemek zorunda da değiller,” diye karşı çıktı.

Poirot, “Doğru,” dedi. “Tabii benim aklıma başka olasılıklar da geliyor. Örneğin diyelim ki Madam Giselle bir şey biliyordu. Birinin bir kimseyi öldürmeye kalktığını...”

Bay Clancy mırıldandı. “Cinayete teşebbüs. Neden cinayete teşebbüs? Tuhaf bir varsayım bu.”

Poirot, “Böyle olaylarda insanın her olasılık üzerinde durması gerek,” diye cevap verdi.

Yazar, “Ah,” dedi. “Ama bütün bunları düşünmenin hiç faydası yok. İşin aslını bilmek gerekiyor.”

“Haklısınız, haklısınız...” Poirot bir an durduktan sonra ekledi. “Özür dilerim, şu sizin aldığınız yerli borusu...”

Bay Clancy bağırdı. “Lanet boru! Keşke ondan hiç söz etmeseydim.”

“O boruyu Charing Cross Sokağı’nda bir yerden almıştınız değil mi? Dükkânın adını anımsıyor musunuz?”

Yazar düşündü. “Hım... Absalom olabilir veya Mitchell. Açıkçası bilmiyorum. Ama bütün bunları o Tanrı’nın cezası müfettişe söyledim. Herhalde söylediklerimi araştırmıştır...”

Poirot, “Ah,” diye bağırdı. “Ancak benim bunu sormamın nedeni tümüyle başka. Ben de öyle bir boru almak istiyorum. Bazı deneyler yapacağım da.”

“Anlıyorum... Yalnız öyle bir boru bulabileceğinizi pek sanmıyorum. Böyle şeyler her zaman bulunmuyor.”

“Olsun, şansımı bir denerim... Miss Grey, lütfen o iki adı yazar mısınız?”

Janet defteri açarak çabucak birtakım şekiller çizdi.

Belçikalı ayağa kalktı. “Zamanınızı fazla aldık, Bay Clancy. Artık gitme zamanımız geldi. Size çok teşekkür ederim.”

Bay Clancy, “Rica ederim, rica ederim,” dedi. “Bir muz yeseydiniz.”

“Çok nazıksınız.”

“Hiç de değil, hiç de değil. Açıkçası bu akşam hayatımdan çok memnunum. Kısa bir hikâye yazıyorum, ama bir yerinde takılıp kaldım. Ayrıca katil için uygun bir ad da bulamıyorum. Şöyle ilgi çekici bir ad arıyordum. Sonra şansım yardım etti. Aradığım adı bir kasap dükkânının üzerinde buldum: Pargiter... Güzel değil mi? İsmi bulduktan beş dakika sonra da diğer sorumu çözümlerim. Hikâyelerde insan hep aynı şeye takılır. Kız neden konuşmuyor? Genç adam onu konuşturmaya çalışır ama kız, dudaklarının mühürlü olduğunu söyler. Tabii

aslında kızın her şeyi şakır şakır anlatmaması için hiçbir neden yoktur. Tabii bir yazar her zaman yeni bir neden bulmak zorunda kalır. Hem de aptalca olmayan bir neden.” Şefkatle Janet’e gülümsedi. “Bir yazarın dertleri...” Kitaplığa doğru atıldı. “Size bir şey vermeliyim.” Tekrar Poirot’nun yanına döndüğü zaman elinde bir kitap vardı. “*Kırmızı Yaprak Cinayeti*. Zannedersem Croydon’da bu kitapta yerli borusuyla zehirli diken kullandığımı söylemiştim.”

Belçikalı, “Çok teşekkür ederim. Zahmet oldu,” dedi.

“Rica ederim.” Yazar birden Janet’e döndü. “Görüyorum ki Pitman stenosu kullanmıyorsunuz.”

Genç kız kıpkırmızı kesildi. Poirot hemen Janet’in imdadına yetişti. “Miss Grey modern yöntemlere meraklıdır. Kendisi bir Japon tarafından geliştirilen yeni stenoyu kullanıyor.”

“Gerçekten mi? Çok ilginç...” Yazar, Belçikalıyla, genç kızın elini sıktı. “Keşke size daha fazla yardım edebilseydim.”

Onlar dışarı çıkarlarken Clancy karmakarışık odanın ortasında durmuş adeta üzüntüyle arkalarından bakıyordu...

16

Norman Gale, “E, nasıl oldu?” diye sordu.

Poirot, “Miss Grey, üstün bir sekreter olduğunu kanıtladı,” dedi.

Genç kız başını sallayarak, “Pek sanmıyorum. Bay Clancy doğru dürüst steno yazmadığımı fark etti. Adamın gözünden bir şey kaçmıyor sanırım.”

“Demek bunu siz de fark ettiniz. Bay Clancy’miz sanıldığı kadar dalgın bir insan değil...”

Janet sordu. “O iki dükkânın adını gerçekten istiyor muydunuz? Defterin arkasına yavaşça yazdım.”

“Onlar işime yarayabilir.”

“Madem polis...”

“Polis artık Bay Clancy’le pek ilgilenmiyor. Çünkü uçakta bulunan boruyu Paris’te bir Amerikalının satın aldığını öğrendik.”

“Paris’te bir Amerikalının mı? Ama uçakta Amerikalı yoktu ki!”

Poirot genç kıza şefkatle gülümsedi. “Evet. İşte şimdi işleri bütünü karıştırmak için ortaya bir de Amerikalı çıktı. Bu işler böyledir.” Bir an durdu. “Neyse şimdi bunu bir yana bırakalım. Bu cinayet olayı özel yaşamlarımıza nasıl bir etki yaptı?”

Janet, “Belki ayıp olacak ama,” dedi. “Benim o sayede ayrılığım arttı.” Konuyu Belçikalıya kısaca anlattı.

Norman ise, “Korkarım benim durumum iyi değil,” dedi.

Poirot başını salladı. “Bunun nedeni korku tabii...” Dikkatle genç adama baktı. “Peki ne yapacaksınız.”

“Bazen her şeyi bir yana bırakıp, İngiltere’den ayrılmayı düşünüyorum. Kanada’ya veya başka bir yere gider, her şeye yeniden başlarım.”

Janet kesin bir tavırla, “Çok yazık olur,” diye çıkıştı.

Norman genç kıza baktı. “Aslında gitmek istediğim filan yok.”

Belçikalı birden gülmeye başladı. “Madam Giselle’i kimin öldürdüğünü çabucak ortaya çıkarırsam, o zaman gitmenize gerek kalmaz.”

Janet sordu. “Gerçekten bunu yapabileceğinizden emin misiniz?”

Poirot kıza sitemle baktı. “İnsan bir konuyu dikkatle incelerse, bütün güçlükler ortadan kalkar.” Sonra ekledi. “Yardım görseydim, esrarı daha da çabucak çözerdim.”

“Nasıl yardım?”

Belçikalı hemen cevap vermedi. Düşünüyordu. Sonra, “Bay Gale bana belki yardım edebilir,” dedi. “Daha sonra da siz.”

Genç adam, “Ben ne yapabilirim?” diye sordu.

Poirot, Norman’a yan yan bakarak, “Söyleyeceğim hoşunuza gitmeyecek,” dedi.

Genç adam sabırsızca tekrarladı. “Ne yapabilirim?”

Belçikalı “Açıkçası,” dedi. “Bana bir şantajcı gerek.”

Norman, “Bir şantajcı mı?” diye bağırdı. Sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi Poirot’ya bakıyordu.

Ufak tefek dedektif başını salladı. “Evet. Bir şantajcı, Bay Gale.”

“Peki neden?”

“Tanrım! Neden olacak? Şantaj yapmak için tabii.”

“Evet, evet. Yani kime şantaj yapılacak? Ve neden?”

“Bu ‘neden’ yalnızca beni ilgilendiriyor. Şantaj yapılacak kimseye gelince...” Bir an durduktan sonra sakın ve ciddi bir tavırla sözleri-

ni sürdürdü. “Size planımı anlatayım. Kontes Horbury’ye bir mektup yazacaksınız. Daha doğrusu mektubu ben yazacağım, siz bunu kopye edeceksiniz. Mektupta kadına konuşmak istediğinizi bildireceksiniz.”

“Sonra?”

“Kontes Horbury sizinle konuşmaya razı olacak. Ona gidip size öğrettiğim bazı sözleri tekrarlayacaksınız. Sonra da kontesten on bin sterlin isteyeceksiniz.”

“Siz çıldırmışsınız!”

Poirot, “Çıldırmadım,” dedi. “Belki garip bir insan olabilirim ama deli değilim.”

“Peki ya Kontes Horbury polis çağırırsa? Doğru hapsi boylarım.”

“Kontes, polis çağırmayacak.”

“Bunu bilemezsiniz.”

“Dostum, ben hemen her şeyi bilirim.”

“Her neyse... Planınız hiç hoşuma gitmedi.”

Poirot’nun gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirdi. “Merak etmeyin, kadından on bin sterlin alacak değilsiniz.”

“Öyle de olsa... Bu öneriyi beğenmedim.”

Belçikalı şefkatle gülümsedi. “Böyle şeylerden tiksiniyorsunuz, değil mi? Haklısınız. Emin olun aslında kontes öyle acınacak bir kadın değil. Aslında kötü bir insan o.”

“Belki ama bir kadına şantaj yapmak fikri hoşuma gitmiyor. Güzel bir şey değil bu.”

“Tanrım! Şantaj yapacak değilsiniz ki. Siz kadını hazırlayacaksınız, sonra da işe ben karışacağım. Öyle bana şaşkın şaşkın bakmayın. Hastalarınızı birer ikişer kaybetmeye başladığınızı söylediniz. Bu işe bir son vermek istemez misiniz?”

Norman içini çekti. “Pekâlâ... İstedığınızı yapacağım.”

“Güzel... Şimdi şu kalemle kâğıdı alıp, söylediklerimi yazın... Tamam... Size daha sonra kontese neler söyleyeceğinizi de anlatacağım.”

Poirot genç kıza döndü. “Matmazel, Raymond Barr’ı seyrettiniz mi hiç?”

“Şu tiyatro oyuncusunu mu? Evet.”

“Yakışıklı bir adam değil mi?”

“Çok. Hem yakışıklı, hem seksi.”

Poirot mırıldadı. “Hım... Gidip onu seyredeyim...”

Janet hayretle ona bakıyordu.

Belçikalı gülümsedi. “Benim çok garip bir insan olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, hayır...”

Poirot ona şefkatle baktı. “Çok iyi bir insansınız. Annenizle babanız sizinle övünüyorlardır herhalde.”

Genç kız içini çekti. “Korkarım ben annemle babamı hiç tanımıyorum. Bir yetimhanede büyüdüm.”

“Ah, öyleyse hiç de hoş bir çocukluk geçirmediniz.”

“Pek değil... Yine de güzel günlerim oldu.”

“Yetimhane İngiltere’de miydi?”

“Hayır, İrlanda’da. Dublin yakınlarında.”

“Demek siz İrlandalısınız. Onun için simsiyah saçlarınız, siyah kirpikli mavi gözleriniz var.” Poirot eğilerek, Janet’i selamladı. “Gerçekten çok güzelsiniz, matmazel.”

Genç kız gülümseyerek, “İltifatınıza teşekkür ederim. Yalnız şunu unutmayın. Planınız yüzünden Norman hapse girerse benden çekeceğiniz var.”

Poirot’nun planını düşünen Norman’ın yüzünde sıkıntılı ve huzursuz bir anlam belirdi.

17

Hercule Poirot uçakta garsonluk eden Henry Mitchell ve karısıyla konuşuyordu. “Sanırım Scotland Yard esrarı hâlâ çözemedi.”

Mitchell, “Çok korkunç bir olaydı o, efendim,” diye başını salladı. “Açıkçası polisin elinde bir ipucu olduğunu pek sanmıyorum.”

“Doğru... Çok doğru...”

Mitchell’in karısı söze karıştı. “Henry’nin sinirleri o cinayet yüzünden çok bozuldu, efendim. Geceleri doğru dürüst uyuyamaz oldu.”

Adam, “Tabii,” dedi. “Şirket o yüzden işime son verebilirdi.”

Kadın bağırды. “Ne münasebet! Uçakta cinayet işlenmişse suç sende mi?”

Poirot, “Karınız haklı,” diye gülümsedi. “Artık şirket o olaydan da sizi sorumlu tutamazdı.”

Kadın, “Ben de ona hep aynı şeyi söylüyorum,” diye şikâyet etti. “Ancak beni dinlemiyor.”

Belçikalı, “Bayan Mitchell, siz nerelisiniz?” diye sordu. “Lehçenizden İngiltere’nin hangi bölgesinden geldiğinizi tahmin etmem gerek ama çıkaramadım.”

Kadın memnun bir tavırla Poirot’ya baktı. “Dorset’liyim, efendim.”

“Ah, güzel bir yerdır orası...”

“Gerçekten öyle. Londra, Dorset’in yanında solda sıfır kalır. Ailem oraya iki yüz yıl önce yerleşmiş, efendim. Yani Dorset kanıma işlemiş benim.”

Poirot istediğini öğrenmişti. Sözü ondan sonra ustalıkla diğer genç garsona getirdi. “Bu olay arkadaşınızı da sarstı mı?”

“O henüz çok genç, efendim.” Mitchell hafifçe gülümsüyordu. “Bana sorarsanız, öyle heyecanlı bir olaya karıştığı için memnun bile. Herkes ona içki ikram edip cinayetin nasıl işlendiğini soruyor.”

Poirot, “Davis’in sevgilisi var mı? Herhalde cinayet olayına karışmış olması sevgilisinin de hoşuna gitmiştir,” diye sordu.

Bu soruyu garsonun karısı cevaplandırdı. “Davis, Johnson’un kızıyla sevişiyor. Adam Taç ve Tüy meyhanesinin sahibidir. Yine de kızın aklılıbaşında bir insan olduğunu söylemeliyim. Davis’in cinayete karışmış olmasından da hiç mennun değil.”

Belçikalı, mırıldandı. “Aferin ona.”

Poirot evden ayrıldıktan sonra garson karısına, “Jürideki budalalar da onun katil olduğuna karar verdiler,” diye homurdandı. “Bana sorarsan bu adam gizli servisten...”

18

Bay James Ryder'a, Hercule Poirot'nun onu görmeye geldiğini haber verdiklerinde oldukça şaşırdı. Sonra da, "Pekâlâ," dedi. "Onu çağırabilirsiniz."

Hercule Poirot pek süslüydü. Yakasına çiçek takmış, eline de zarif bir baston almıştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizi madam Gisselle olayı için görmek istedim."

Ryder, "Öyle mi?" diye terslendi. "E, ne olmuş? Oturun... Oturun..." Daha nazik davranmaya çalışarak, "Bir sigara için..." dedi ve sonra ekledi. "Birkaç gün önce müfettiş beni görmeye geldi. O adamlar da her şeye burunlarını sokuyorlar. Her şeye."

Poirot sakın sakın, "Bilgi toplamaya çalışıyorlar," dedi.

"Olabilir ama herhalde biraz daha dikkatli davranabilirler." Ryder'ın sesi acılaşmıştı. "Sonuçta herkesin gururu, bir iş namusu var." "Galiba çok alıngansınız."

Ryder, "Durumum hassas da ondan," diye devam etti. "Tabii ben uçakta kadının önünde oturuyordum. Belki polis benden bu yüzden kuşkulaniyor. Ama o yeri ben seçmedim ki. Kadının öldürüleceğini bilseydim, belki de o uçağa binmezdim bile. Bilmiyorum, belki binerdim." Yüzünde düşünceli bir anlam belirdi.

Poirot gülümsedi. "Her şeyde bir hayır vardır, derler... Belki sizin için de öyle oldu."

“Bunu söylemeniz çok tuhaf... Hem oldu, hem olmadı, diyebilirim. Örneğin polis beni çok sıkıştırdı. Çeşitli imalarda bulundu. Neden ben? Niçin Doktor Byrant’dan kuşkulanmıyorlardı? Ne de olsa bir doktor, öyle ender zehirleri kolaylıkla ele geçirebilir. Sorarım size ben yılan zehirini nereden bulurum?”

Poirot, “Bu konunun bir açıdan hayırlı olduğunu söylüyordunuz,” diye anımsattı.

“Evet. İşin sevindirici yanı da var. Açıkçası bazı gazetelere cinayet hakkında yazılar yazıp, oldukça para aldım. Tabii gazetedeekiler benim anlattıklarımı iyice süsleyip değiştirdiler o başka.”

Belçikalı, “Bazen bir cinayet bu olayla fazla ilgisi olmayan kişileri değişik şekillerde etkiliyor. Örneğin siz, beklenmedik bir anda bol para kazanmışsınız. O sırada işinize yarayacak bir miktar...” dedi.

Ryder, “Para her zaman işe yarar,” dedi. Dikkatle Poirot’yu süzüyordu.

“Bazen para ihtiyacı çok şiddetli olur. İşte bu yüzden insan zimmetine para geçirir, hesapları şişirir...” Belçikalı elini salladı. “Tabii sonra da işler karışır.”

Ryder omuzunu silkti. “Bunların üzerinde durmaya değmez.”

“Doğru... Böyle iç sıkıcı şeyleri düşünmemek gerek. Kazandığınız para çok işinize yaradı tabii. Çünkü Paris’te borç para alamadınız.”

Ryder öfkeyle bağırdı. “Bunu nereden öğrendiniz?”

Poirot gülümseyerek, “Sözlerim doğru değil mi?” diye konuştu.

“Evet, doğru. Ama bunun ortalığa yayılmasını istemem.”

“Merak etmeyin, ağzım sıkıdır.”

Ryder düşünceli düşünceli mırıldandı. “Ne tuhaf... Bazen azıcık bir para yüzünden insanın başı belaya giriyor. Yine aynı şekilde az bir miktar, durumunu düzeltmesine yardım ediyor... Neyse... Beni neden görmek istediniz, Mösyö Poirot?”

“Hassas bir konu bu. Kulağıma bazı şeyler geldi. Siz Madam Giselle’den para almadığınızı iddia edip durdunuz. Aslında almışsınız.”

“Kim söyledi bunu? Yalan! Uydurma! Ben o kadını görmedim bile.”

“İşte bu çok garip.”

“Garip mi? Ne garibi? Basbayağı iftira bu.”

Belçikalı düşünceli düşünceli adama baktı. “A... Bu işi incelemem gerek.”

“Ne demek istiyorsunuz? Amacınız nedir?”

Poirot başını salladı. “Öfkelenmeyin. Herhalde bir hata var.”

“Tabii var ya. Ben öyle sosyete kadınlarına para veren bir tefeciyle iş yapar mıyım? Öyleleri kumar borcu olan sosyetik hanımların yardımına koşarlar.”

“Bu yanlışlıktan dolayı sizden özür dilerim.”

Poirot yerinden kalkmış, kapıya doğru gitmişti. Orada durdu. “Doktor Bryant’dan hoşlanmıyorsunuz galiba?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Ama doğrusu flüt çalmaya o kadar meraklı bir doktor da hiç görmedim. Adam flütünü de yanına almıştı.”

“Ah, evet, flüt. Böyle şeyler psikolojik açıdan beni çok ilgilendirir.”

‘Psikolojik’ kelimesini duyan Ryder dudak büktü. Şimdi Poirot’ ya kuşkuyla bakıyordu.

19

Kontes Horbury, Londra'daki evinde, tuvalet masasının önünde oturuyordu. Yüzü sararmış, dudakları kurumuştı.

Elinde tuttuğu mektubu dördüncü kez okudu.

“Sayın Kontes Horbury,

Geçenlerde ölen Madam Giselle’de bulunan bazı belgeler benim elime geçmiş bulunuyor. Bu konu sizi veya Bay Raymond Barr’ı ilgilendiriyorsa, hemen memnunlukla size uğrar ve bu konuyu görüşürüm.

Veya belki de bu konuyu eşinizle halletmemi daha uygun bulursunuz.

Saygılarımla,
JOHN ROBINSON.”

Cicely Horbury, aynı mektubu tekrar tekrar okumak aptallık, diye düşündü. Köpek... Ahlaksız köpek.. O yalancı Fransız cadısı da bana kendisi ansızın ölürse müşterilerine bir zarar gelmeyeceğini söylemişti. Önlem aldığından söz etmişti. Kahretsin!... Ah, sinirlerim çok bozuk... Haksızlık bu. Haksızlık. Titreyen elleriyle altın kapaklı bir şişeye uzandı. Beni yatıştırır bu. Aklımı başıma getirir. Aldığı tozu burnuna çekti. Hah... Artık daha mantıklı düşünebilirim. Ne yapacağım?... Bu mektubu yazan adamı görmekten başka çarem yok. Ama adamın isteyeceği

parayı nereden bulacağımı bilemiyorum. Neyse... Bu daha sonra. Önce adamı görmeli, neler bildiğini öğrenmeliyim.

Kalkıp yazı masasına gitti. İri, bozuk yazısıyla çabucak birkaç satır karaladı.

“Kontes Horbury, Bay John Robinson’a yarın sabah saat on birde evde bulunacağını bildirir...”

Norman sordu. “Nasıl? İyi mi?” Poirot’nun büyük bir şaşkınlıkla kendine baktığını görünce kıpkırmızı kesildi.

Belçikalı “Tanrı aşkına,” dedi. “Siz oyun mu oynuyorsunuz?”

Norman Gale büsbütün kızarak, “Görüntümü biraz değiştirmem gerektiğini düşündüm...” dedi.

Poirot içini çekti. Sonra genç adamı kolundan tutarak, aynaya götürdü. “Kendinize bir bakın. Sizden bütün istediğim bu. Şu halinize bir bakın. Kendinizi ne sanıyorsunuz? Noell baba mı? Evet, sakalınız beyaz değil, kapkara. Üstelik bunun sahte olduğu da öyle belli ki. Ayrıca sakalı beceriksizce takmışsınız. Bu yetmezmiş gibi, kaşlarınızı da kalınlaştırmışsınız. Ön dizlerinizin üstündekinin yaldızlı kâğıt olduğunu anlamayacaklarını sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Anlaşılan böyle şeylere hiç yeteneğiniz yok, dostum.”

Norman soğuk bir sesle, “Bir zamanlar amatör topluluklarla sahneye çıkardım,” dedi.

“İnanılacak gibi değil. Herhalde o zaman da makyaj işini size bırakmazlardı... Bu yaptığınız makyaj sahnede, ışıkların altında bile yutulmaz. Kaldı ki gündüz ışığında Londra’da...” Poirot omzunu silketti. “Hayır, dostum. Siz bir komedyen değil, bir şantajcısınız. Kontesin sizden korkmasını istiyorum. Sizi görünce gülmekten katılmasını değil.” Genç adama bir iki kutu verdi. “Haydi banyoya geçip yüzünüzü temizleyin.”

Norman Gale fena halde utanmıştı. Belçikalının isteğini yerine getirdi. On beş dakika sonra banyodan çıktığı zaman yüzü hâlâ utançından kıpkırmızıydı.

Poirot başını salladı. “İyi... Komedi sona erdi artık. Şimdi işimize bakalım. Bıyık takmanıza izin vereceğim. Tabii izninizle bunu ben yapıştıracağım... İşte... Tamam... Saçınızı başka şekilde tarayacağız... Evet, bu kadarı yeter... Şimdi rolünüzü ezberleyip ezberlemediğinizi anlayalım.”

Norman Gale’yi dikkatle dinledi. Sonra da, “Bu iyi,” diye cevap verdi. “Haydi bakalım... Şansınız açık olsun.”

“Öyle olacağını umarım. Ama bana evde öfkeli bir kocayla iriyarı iki polis bekliyormuş gibi geliyor.”

Poirot, “Korkmayın, korkmayın,” dedi. “Her şey yolunda gidecek.”

Norman, “O sizin düşünceniz,” diye söylendi. Cesareti iyice kırılmıştı. Bir sürü şey düşünüyordu.

Genç adam, kontesin Grosvenor Meydanı’ndaki evinin kapısını çalarken de yine endişeliydi. Onu ilk katta küçük bir odaya aldılar. Bir, iki dakika sonra da Cicely Horbury içeri girdi.

Norman derin bir nefes aldı. Kadın benim bu işde yeni olduğumu anlamamalı, diye düşünüyordu.

Cicely, “Bay Robinson?” dedi.

Norman eğildi. “Emrinizdeyim.” Sonra da kendi kendine tiksintiyle, satıcıdan farkım yok, dedi. Ama bu şekilde davranmamın nedeni korku.

Cicely, “Mektubunuzu aldım,” dedi.

Norman kendini toparlarken bir yandan da, o ihtiyar budala rol yapamadığını söyledi, diye düşünüyordu. Görsün bakalım rol kesmek nasıl olurmuş. Az kalsın gülüyordu.

Sonra küstah bir tavırla genç kadına baktı. “Evet?... E, şimdi ne diyorsunuz, kontes?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Haydi, haydi. Ayrıntıyı açıklamamız mı gerek? Herkes, deniz kıyısında geçirilen tatillerin ne kadar tatlı, ne kadar hoş şeyler olduğunu

bilir. Ancak nedense kocalar bu fikirde değillerdir. Kontes Horbury, delillerin neler olduğunu herhalde çok iyi biliyorsunuz. Doğrusu ihtiyar Giselle harikulade bir kadındı. İyi şeyler bulurdu o. Birinci sınıf deliller. Otelcilerden filan tabi. Şimdi önemli olan konu şu: bu delilleri en çok kim istiyor? Siz mi, yoksa Kont Horbury mi?”

Cicely titreyerek ayağa kalktı.

Norman, “Ne de olsa ben bir satıcıyım,” dedi. Sesi gitgide bayağlaşıyordu. Rolüne iyice girmişti artık. “Siz alıcı mısınız? İşte önemli olan bu.”

“O deliller nereden elinize geçti?”

“Kontes Horbury, işin bu yanı hiç de önemli değil. Hepsı bende. Önemli olan bu.”

“Size inanmıyorum. Delilleri bana gösterin.”

Norman sinsi sinsi gülerek, başını salladı. “Yanımda bir şey getirmedim. O kadar acemi değilim. Ama iş yapmaya karar verirsek, o zaman durum değişir tabii. Siz bana parayı vermeden önce o kâğıtları gösteririm.”

“Ne... ne kadar istiyorsunuz?”

“On bin... Dolar değil sterlin.”

“O kadar para bulmam mümkün değil.”

“İnsan istediği zaman çok şeyler başarır. Tabii mücevherler eskisi kadar fazla para etmiyor. İnciler yine de değerden düşmedi. Bakın... Sizi memnun etmek isterim. Onun için sekiz bine ineceğim. Son sözüm bu. Size durumu düşünmeniz için iki gün süre de vereceğim.”

“O kadar para bulamam.”

Norman içini çekerek, başını salladı. “Belki de Kont Horbury’nin neler olup bittiğini öğrenmesi daha iyi olacak. Yanılmıyorsam, koca karısını boşadığı zaman ona para vermek zorunda da kalmıyormuş. Doğrusu Bay Raymond Barr da yetenekli bir aktör. Tabii henüz fazla para kazanamıyor. Artık daha fazla konuşmayalım. Sizi iyice düşünmeniz

için yalnız bırakıyorum. Yalnız bir noktada yanılmayın: bu konuda çok ciddiylim.” Bir an durdu. Sonra ekledi. “Giselle kadar ciddiylim.”

Sonra Cicely cevap vermeden, odadan dışarı fırladı.

Norman sokağa çıkınca, “Off...” diye mırıldandı. “Tanrım.” Alındaki terleri sildi. “Neyse bu iş de bitti.”

Hemen hemen bir saat sonra Kontes Horbury’ye bir kart getirdiler. “Mösyö Hercule Poirot.”

Cicely kartı bir kenara itti. “Ne istiyormuş? Onu şimdi göremem.”

“Kendisini buraya Bay Raymond Barr’ın yolladığını söyledi lady.”

“Ya.” Kontes bir an durakladı. “Pekâlâ, içeri alın.”

Uşak uzaklaştı. Sonra tekrar kapıda belirerek, “Mösyö Hercule Poirot,” diye haber verdi.

Belçikalı içeri girince yerlere kadar eğildi. İyice süslenmişti. Uşak dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Cicely bir adım attı. “Sizi Bay Barr mı yolladı?”

“Oturunuz, madam.” Poirot’nun sesi nazik ama otoriterdi.

Cicely bir koltuğa çöktü. Belçikalı da onun yakınındaki bir sandalyeye yerleşti. Tavırları kontese güven veriyordu.

“Madam, rica ederim, beni bir dost olarak kabul ediniz. Size fikir vermeye geldim. Başınızda ciddi bir dert olduğunu biliyorum.”

Kontes, “Anlayamıyorum...” diye mırıldandı.

“Dinleyin, madam. Sizden sırlarınızı açıklamanızı istemiyorum. Buna gerek yok. Çünkü o sırları ben zaten biliyorum. İyi bir dedektif de böyle olmalıdır...”

“Dedektif.” Cicely’nin gözleri iri iri açıldı. “Şimdi anımsadım. Siz de o uçaktaydınız. Siz...”

“Evet, iyi bildiniz. Şimdi işimize bakalım, madam. Az önce de söylediğim gibi bana açılmanız için üsteleyecek değilim. Bana bir şey açıklamak zorunda değilsiniz. Ben size anlatacağım. Bu sabah, bir saat kadar önce size biri geldi. Belki de bu adamın adı Brown’du.”

Cicely güç duyulur bir sesle, “Robinson,” dedi.

“Aynı şey. Ha Robinson, ha Brown, ha Smith. Bu adamlar bu isimleri sırayla kullanır. O buraya size şantaj yapmak için geldi, madam. Herhalde elinde –bazı dikkatsizliklerinizin diyelim– kanıtları vardı. O kanıtlar bir zamanlar Madam Giselle’ deydi, şimdiyse bu adamda. Ve şantajcı sizden yedi bin sterlin istedi.”

“Sekiz bin.”

“Pekâlâ. Sekiz bin. Herhalde bu parayı çabucak bulamayacaksınız, madam?”

“Olamaz. Zaten borç içindeyim. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Sakin olun, madam. Ben buraya size yardım etmeye geldim.”

Kontes merakla Belçikalıya baktı. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Hercule Poirot olduğum için, madam. Hiç korkmayın. Her şeyi bana bırakın. O Bay Robinson’un icabına bakacağım.”

“Hiçbir şey düzelemez!..”

“Hayır, hayır. Her şey düzelecek artık. Hercule Poirot’ya güvenin. Yalnız bana gerçeği anlatmalısınız. Her şeyi. Benden bir şey saklamayın. Yoksa hareketlerimi güçleştirirsiniz.”

“Beni bu dertten kurtaracak mısınız?”

“Size yemin ediyorum, bir daha Bay Robinson’la karşılaşmayacaksınız.”

Kadın, “Pekâlâ,” dedi. “Size her şeyi anlatacağım.”

“İyi, Şimdi... Giselle denilen kadından borç para almıştınız değil mi?”

Kontes Horbury başını salladı. “Evet.”

“Ne zaman oldu bu? Ne zaman başladı yani?”

“On sekiz ay önce. Sıkışık durumdaydım.”

“Kumar mı oynamıştınız?”

“Evet. Şansım feci halde dönmüştü.”

“Giselle size istediğiniz kadar para verdi mi?”

“Önce vermedi. Ondan az bir para alabildim.”

“Sizi ona kim yolladı?”

“Raymond... Bay Barr bana Giselle’in sosyete kadınlarına borç verdiğini duyduğunu söyledi.”

“Madam Giselle daha sonra size daha fazla para verdi demek?”

“Evet. İstedğim kadar. Bu o sırada bana bir mucize gibi gözük-müştü.”

Poirot alayla güldü. “Madam Giselle’in kendine has mucizele-rindendi bu. Anladığıma göre, ondan daha önce de siz Bay Raymond Barr’la... şey... dost olmuştunuz.”

“Evet.”

“Tabii kocanızın bu durumu bilmesini hiç istemiyordunuz...”

Cicely öfkeyle bağırды. “Stephen, gerikafalı budalanın biri. Ben-den de bıktı. Başka biriyle evlenmek istiyor. Beni boşama fırsatını bu-lursa sevincinden çıldırır.”

“Siz ise ondan boşanmak istemiyorsunuz, öyle mi?”

“İstemiyorum. Ben... ben...”

“Durumunuz, kontes olmak hoşunuza gidiyor tabii. Ayrıca koca-nız size bol cep harçlığı da veriyor. Normal kadınların kendi çıkarları-nı kollamaları gerekir. Devam edelim. Sonra ortaya borcunuzu ödeme sorunu çıktı değil mi?”

“Evet, ben... ben parayı ödeyemedim. O zaman o yaşlı cadı nasıl bir yaratık olduğunu ortaya koydu. Raymond’la ilişki mi biliyordu. Bu-luştuğumuz yerleri, tarihleri filan öğrenmişti. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum.”

Poirot alaylı bir tavırla, “Giselle’in de kendine özgü yolları vardı,” diye cevap verdi. “Herhalde sizi delilleri Kont Horbury’ ye yollamakla tehdit etti?”

“Parayı vermezsem bunu yapacaktı.”

“Tabii siz borcunuzu ödeyemediniz.”

“Evet.”

“Demek ki, kadının ölmesi iyi oldu.”

Cicely içtenlikle, “Bu bana inanılmayacak bir mucize gibi geldi,” dedi.

“Tabii... İnanılmayacak bir mucize. Herhalde bu yüzden biraz kaygılandınız da.”

“Kaygılanmak mı?”

“Sonuçta uçakta Giselle’in ölümüne sevinen sizdiniz.”

Cicely derin bir soluk aldı. “Biliyorum... Korkunç bir şeydi bu. Bir süre kendime gelemedim.”

“Özellikle bir gece önce Paris’te Giselle’in evine gidip onunla kavga ettiğiniz için büsbütün kaygılandınız.”

“Hınzır cadı! Biraz olsun yumuşamadı. Üzüntüm hoşuna gidiyordu sanırım. Korkunç bir yaratıktı o. Yanından ayrıldığım zaman bitkin haldeydim.”

“Ama Resmi Soruşturma’da kadını o zamana kadar hiç görmemiş olduğunuzu söylediniz.”

“E, tabii, başka ne söyleyebilirdim?”

Poirot düşünceli bakışlarla kadını süzdü. “Evet, madam, sizin gibi bir insan başka bir şey söyleyemezdi.”

“Her şey korkunç bir durum aldı. Yalanlar, yalanlar, yalanlar... O müfettiş denilen adam tekrar tekrar buraya geldi. Beni sorguya çekti. Ne var ki kendimi güvende sanıyordum. O boş atıp tutturmak istiyordu. Adamın bir şey bilmediğinin farkındaydım.”

“İnsan bir tahminde bulunacaksa, bunu doğru dürüst yapmalıdır.”

Cicely sözlerini sürdürdü. “Artık hiçbir şeyin duyulmayacağından emindim. Çünkü böyle bir şey olsaydı şimdiye dek duyulurdu, diyordum. Sonra dün o iğrenç mektup geldi.”

“Uçak olayından beri çok korkuyordunuz, değil mi?”

“Tabii korkuyordum.”

“Peki neden? Borç konusunun öğrenilmesinden mi? Yoksa katil olarak yakalanmaktan mı?”

“Katil mi?” Kontesin rengi iyice uçmuştu. “Ben... ben... Giselle’i ben öldürmedim... Öldürmedim.”

“Tabii kadının ölmesini istiyordunuz.”

“Evet. Ama onu ben öldürmedim... Bana inanmalısınız... mutlaka inanmalısınız. Uçakta yerimden bile kalkmadım. Ben...” Sustu. Mavi gözlerini yalvarırcasına Poirot’ya dikmişti.

Belçikalı onu yatıştırmak ister gibi ağır ağır başını salladı. “Size inanıyorum, madam. Bunun da iki nedeni var. Bir: cinsiyetiniz yüzünden. İki: bir eşekarısı dolayısıyla.”

Kontes şaşkınlıkla dedektife baktı. “Eşekarısı mı?”

“Evet. Görüyorumki bu sözüm size anlamsız geliyor... Size söz veriyorum, Bay Robinson konusunu çözümleyeceğim. O adamı bir daha ne göreceksin, ne de işiteceksiniz. Ona haddini bildireceğim. Şimdi bu hizmetine karşılık size basit iki soru soracağım. Bay Raymond Barr cinayetten bir gün önce Paris’te miydi?”

“Evet, birlikte akşam yemeği yedik. Ancak Raymond, Giselle’e yalnız başıma gitmemin daha iyi olacağını düşündü.”

“Ya, öyle mi? Şimdi bir soru daha madam. Evlenmeden önce sahne adınız Cicely Bland’di değil mi? Gerçek isminiz miydi bu?”

“Hayır. Asıl adım Martha Jebb. Diğer ismin...”

“Sahne için daha uygun olduğunu düşündünüz. Evet, anlıyorum. Nerede doğdunuz?”

“Soncaster’de. Ama neden...”

“Yalnızca merak. Özür dilerim. Şimdi Kontes Horbury, size bir, iki tavsiyede bulunmama izin verir misiniz? Neden kocanızdan sessiz sedasız boşanmıyorsunuz?”

“Ayrılıyım da o kadınla evlensin değil mi?”

“Bırakın da evlensin. Cömert bir kadınsınız, madam. Sonra o zaman güvencede olacaksınız. Kocanız da size hatırı sayılır bir para verecek.”

“Ama istediğim kadar değil.”

“Ne olacak, serbest kalınca bir milyonerle evlenirsiniz.”

“Artık eskisi kadar milyoner yok.”

“Var var, yine var. Eskiden on milyonu olanın serveti şimdi sekiz milyon. Ama bu yeter.”

Cicely güldü. “İnsanı kandırmasını iyi biliyorsunuz, Mösyö Poirot. O korkunç adamın beni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin misiniz?”

Belçikalı ciddi ciddi, “Size yemin ediyorum,” dedi.

20

Müfettiş Japp, Harley Sokağı'ndan hızla çıktı. Bir kapıdan girerek Doktor Byrant'ı sordu.

“Randevunuz var mı, efendim?”

“Hayır. Ama kendisine bir, iki satır yazacağım.”

Kartını çıkarıp arkasına çabucak, “Bana bir, iki dakikanızı ayırabilirseniz, memnun olurum,” diye yazdı. “Sizi fazla rahatsız edecek değilim.”

Kartı bir zarfa koyup ağzını kapattıktan sonra uşağa uzattı. Uşak dışarı çıkarken, o da köşedeki kanepelerden birine oturdu.

Uşak bir, iki dakika sonra göründü. Japp'ın yanına yaklaşarak, alçak bir sesle, “Doktor biraz beklemenizi rica ediyor, efendim,” diye fısıldadı. “Sizi görecektir. Fakat bu sabah çok işi var.”

Japp başını salladı. Beklemeye bir itirazı yoktu. Koltukta arkasına yaslandı. Bekleme odası yavaş yavaş hastalarla doluyordu. Müfettiş, doktor iyi para kazanıyor, diye düşündü. Görünüşte adamın kimseden borç almaya ihtiyacı yok. Tabii Bryant parayı Giselle'den çok zaman önce almış olabilir. Doktorun işleri yolunda olsa da adı bir rezalete karışırsa her şey mahvolur. İşte doktor olmanın dertlerinden biri.

Uşak on beş dakika kadar sonra tekrar kapıda belirdi. “Doktor şimdi sizi görecektir, efendim.”

Japp'i, Bryant'ın muayene odasına soktular. Doktor masasının başında oturuyordu. Ayağa kalkarak müfettişin elini sıktı. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Yine de Japp'in gelişinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tekrar masasının başına geçerek, Japp'e koltuğa oturmasını işaret etti. "Sizin için ne yapabilirim, müfettiş?"

"Sizi muayene saatinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama fazla zamanınızı almayacağım."

"Önemli değil, önemli değil. Herhalde benimle şu uçakta işlenen cinayet hakkında konuşmak istiyorsunuz."

"Evet, efendim. Soruşturma hâlâ devam ediyor."

"Hiçbir sonuç alınamadı mı?"

"Açıkçası henüz istediğimiz kadar ilerlemiş değiliz. Size cinayet yöntemi hakkında bazı şeyler sormak için geldim. Şu yılan zehiri işine bir türlü aklım ermiyor."

Doktor Bryant gülümsedi. "Bildiğiniz gibi ben zehir uzmanı değilim ve bu konuda fazla bilgim yok. Aslında Winterspoon'la konuşmanız gerekiyor."

"Bakın konu şöyle, doktor. Winterspoon bir uzman. Onların nasıl insanlar olduklarını da bilirsiniz. Öyle bir konuşuyorlar ki, sıradan bir insanın ne dediklerini anlaması olanaksız. Zaten anladığım kadarıyla bu konu tıpla da ilgiliymiş. Sara olaylarında hastaya yılan zehiri verildiği doğru mu?"

Doktor Bryant, "Sara uzmanı da değilim," diye cevap verdi. "Gerçi kobra yılanının zehirini sara olaylarında kullandıklarını çok iyi biliyorum. Dediğim gibi, bu da benim uzmanlığım içinde bir şey değil."

"Biliyorum, biliyorum. Örneğin, siz de uçaktaydınız. Onun için de herhalde bu konu sizi ilgilendirmeye başladı. Belki aklınıza benim işime yarayacak bir şeyler gelmiştir. Kalkıp bir uzmana gitmemin hiç yararı yok. Çünkü adama ne soracağımı bilmiyorum."

Bryant güldü. “Haklısınız, müfettiş. Hiçbir insan yakından gördüğü bir cinayetin etkisinde kalmamazlık edemez. O olayın beni ilgilendirdiğini söyleyebilirim. O olayı uzun uzun düşündüm.”

“Bu konudaki düşünceleriniz nedir, efendim?”

Bryant başını yavaşça salladı. “Açıkçası cinayet beni hâlâ şaşırtıyor ve bütün olay gerçek değilmiş gibi geliyor. Garip bir cinayet yöntemi. Katilin görülmemesi olanaksızdı, ama kimse onu fark etmedi. Adamın hiçbir tehlikeye aldırmayan bir tip olduğu anlaşılıyor.”

“Çok doğru, efendim.”

“Katilin seçtiği zehir de yine insanı şaşırtan bir şey. İnsanın eline öyle bir şey nasıl geçer?”

“Biliyorum. Bu da inanılacak gibi değil. Belki ancak bin kişiden biri boomslang adını duymuştur. Bırakın zehiri ele geçirmek, çok kimse öyle bir yılan olduğunu bile bilmez. Örneğin siz doktorsunuz, efendim. Herhalde şimdiye dek o yılanın zehirini görmediniz.”

“Elime öyle bir fırsat geçmedi. Tropiklerle ilgili araştırmalar yapan birini tanıyorum. Laboratuvarında yılan zehirleri var. Örneğin kobranın. Ama onda da boomslang zehiri olduğunu pek sanmıyorum.”

“Belki siz bana yardım edebilirsiniz.” Japp bir kâğıt çıkararak doktora uzattı. “Bu üç adı Winterspoon yazdı ve onlardan bilgi alabileceğimi söyledi. Yazdığı kişileri tanıyor musunuz?”

“Profesör Kennedy’le tanışmıştım. Heidler ahabımdır. Ona adımı vererseniz, size elinden gelen yardımı yapar. Karmichael... Edinburgh’dandır. Onu tanımasam da onun iyi bir uzman olduğunu duydum.”

“Teşekkür ederim, efendim. Neyse... Artık sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim.”

Japp, Harley Sokağı’na çıktığında kendi kendine gülüyordu. Her şey tatlı dille çözümlenebiliyor. Doktor neyin peşinde olduğunun farkına bile varmadı. Neyse, bu işi de hallettik.

21

Japp, Scotland Yard'a döndüğü zaman ona Poirot'nun beklediğini haber verdiler. Müfettiş ufak tefek Belçikalıyı neşeyle selamladı. "E, Mösyö Poirot, sizi buraya hangi rüzgâr attı böyle?"

"Sizden haber almaya geldim, Japp."

"Tam sizin yapacağınız bir şey bu işte. Açıkçası fazla bir haber yok. Boru, Paris'teki antikacıya gönderildi. Bu gerçekten adamın sattığı çubukmuş. Fournier durmadan Paris'ten telefon edip şu 'psikolojik an'ı soruyor. Soluğum kesilinceye dek sorguya çektim o garsonları. Uçakta öyle herkesin birden dikkatini çekecek bir olay olmamış."

"Belki olay ön salondayken oldu."

"Yolcuları da sorguya çektim. Herkes yalan söylüyor değil ya."

"Bir zamanlar karıştığım bir cinayet olayında herkes bana yalan söylemişti."

"Siz ve karıştığınız olaylar! Açıkçası hiç de memnun değilim, Mösyö Poirot. Bu olayı inceledikçe aklım büsbütün karışıyor. Başmüfettiş de bana dik dik bakmaya başladı. Ama ben ne yapabilirim? Neyse ki olaya yabancılar da karıştı. Biz buradan, 'Bu Fransızların işi,' deriz. Fransızlar da Paris'te işi bizim üzerimize atarlar, olur biter."

"Gerçekten katilin Fransız olduğuna inanıyor musunuz?"

"Açıkçası inanmıyorum. Bence arkeologlar üzerinde durulmaya bile değmeyecek adamlar. Toprakları kazıyor, binlerce yıl önce olan bir

olaydan büyük bir ciddiyetle söz ediyorlar. Bakalım söyledikleri doğru mu? Gerçekten öyle mi olmuş? İstedikleri gibi konuşuyorlar, çünkü onlara karşı çıkacak kimse yok. Söz aramızda, cinayeti Dupont'ların işlediğini düşündüğüm bile yok.”

“O halde sizce katil kim?”

“Clancy'den kuşkulaniyorum. Tuhaf birisi. Sokaklarda kendi kendine konuşarak dolaşıyor. Kafasında bir şey var.”

“Yeni kitabının konusu herhalde.”

“Olabilir. Tabii başka bir şey olması da mümkün. Ama ne yaparsam yapayım, Clancy'nin kadını öldürmesi için bir neden bulamıyorum. Giselle'in defterindeki CL. 52'nin Kontes Horbury olduğundan eminim. Ancak kadını konuşturamıyorum. Emin olun, çok kurnaz ve sinsî.”

Poirot bıyık altından gülerken Japp sözlerini sürdürdü. “Garsonlarla Giselle arasında da bir bağ kuramadım.”

“Ya Doktor Bryant?”

“Onun hakkında bazı şeyler duydum. Bir hastasıyla seviştiği hakkında dedikodular dolaşıyor. Kadın çok güzelmış ama kocası korkunç bir adammış. Uyuşturucu madde mi ne kullanıyormuş? Bryant dikkatli davranmazsa, meslek hayatı sona erer. Tabii bu da Giselle'in defterindeki RT. 36'ya uyuyor. Ayrıca Bryant'ın yılan zehirini nereden bulabileceğini de biliyorum. Onu görmeye gittim. Benimle konuşurken, kendini ele verdi. Tabii tüm bunlar her şeye karşın kesin kanıtlar değil, yalnızca birtakım tahminler. Zaten ortada delil namına bir şey yok. Ryder'dan da kuşkulanamız olanaksız artık. Paris'te borç bulmaya çalışmış ve başarısızlığa uğramış. Bize konuştuğu kişilerin adlarını ve adreslerini verdi. Söylediklerinin doğru olduğunu anladık. Şirket bir iki hafta önce kötü durumdaymış. Oysa şimdi yavaş yavaş durumları düzeliyormuş. İşte böyle... Bu öyle karmakarışık bir iş ki.”

“Hiçbir şey karmakarışık olamaz. Evet, önce insana işin içinden çıkamayacakmış gibi gelir. Ne var ki, asıl karmaşa bir kimsenin kafasındadır.”

“İstediğinizi söyleyin. Sonuç yine aynı. Fournier de ne yapacağını bilmiyor. Herhalde siz esrarı çözdünüz ve bunu bana açıklamak istemiyorsunuz.”

“Benimle alay ediyorsunuz. Daha bir şey öğrenmiş değilim. Ama esrarı yavaş yavaş çözüyorum. İnanın, daha yapılacak çok şey var.”

“İşte buna menun oldum. Şu bildiklerinizi bana da anlatın bakalım.”

Poirot gülümsedi. “Bir liste yaptım.” Cebinden bir kâğıt çıkardı. “Şöyle düşünüyorum: Cinayet, bir sonuca erişmek için yapılan bir harekettir.”

“Canım anlaşılmaz bir şey değil ki bu.”

“Belki değil ama siz zor duruma sokuyorsunuz.”

“Hayır, hayır. Sorun basit. Diyelim ki paraya ihtiyacınız var. Halanız ölünce zengin olacaksınız. Tamam. O zaman bir hareket yapıyorsunuz. Yani halanızı öldürüyor ve sonunda onun mirasına konuyorsunuz.”

Japp içini çekti. “Keşke öyle zengin bir halam olsaydı. Devam edin. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yani... cinayetin bir nedeni olması gerektiğini söylüyorsunuz.”

“Bunu kendi bildiğim şekilde ifade etmek daha hoşuma gidecek. Bir hareket yapıldı. Bu hareket bir cinayetti. Peki hareketin sonuçları nedir? Değişik sonuçlarla bakarak, sorumuzun yanıtını bulabiliriz. İşte burada cinayete ilgisi olan on bir kişi var.” Kâğıdı masaya yaydı. Japp ilgiyle öne doğru eğilerek, Poirot’nun omzunun üzerinden okumaya başladı.

“Janet Grey – Sonuç: Geçici iyilik. Aylık artması.

Norman Gale – Sonuç: Kötü. Hastaları azalıyor.

Kontes Horbury – Sonuç: İyi. Tabii eğer o CL. 52 ise.

Lady Venetia – Sonuç: Kötü. Çünkü Giselle’in ölümünden sonra Kont Horbury’nin karısını boşamak için birtakım kanıtlar bulması çok zor.”

Japp başını kaldırdı. “Hım, Lady Venetia’nın konta âşık olduğunu mu düşünüyorsunuz? Böyle şeylerin kokusunu da çok çabuk alırsınız, Mösyö Poirot.”

Belçikalı gülümsedi. Müfettiş tekrar kâğıdın üzerine eğildi.

Clancy – Sonuç: İyi. Cinayetle ilgili romanının çok para getireceğinden emin.

Doktor Roger Bryant – Sonuç: İyi. Tabii eğer o RT. 362 ise.

James Ryder – Sonuç: İyi. Cinayet hakkında yazdığı yazılardan aldığı parayla şirketin durumunu düzeltmiş. Ayrıca onun XVB. 724 olması olasılığı da var.

Armand Dupont – Sonuç: Cinayetin onun hayatına bir etkisi olmadı.

Charles Dupont – Sonuç: Aynı.

Garson Davis – Sonuç: Durumunda bir değişiklik yok.

Garson Mitchell – Sonuç: Durumunda bir değişiklik yok.

Japp kuşkuyla, “Bu listenin size yardımı olacağını mı sanıyorsunuz?” diye sordu. “Bir kâğıda, ‘Bilmiyorum, bilmiyorum,’ yazmakla elinize ne geçecek?”

Poirot açıkladı. “İnsan durumu bir bakışta görüyor. Dört kişinin durumu iyi. Clancy, Janet Grey, Ryder ve Kontes Horbury’ nin. Norman Gale’yle Lady Venetia’nın zararı var. Dört kişinin durumundaysa bir değişiklik yok. Doktor Bryant’ın ise ne kaybı var, ne zararı.”

Japp, “Ee?” dedi.

Belçikalı, “Onun için araştırmaya devam edeceğiz,” dedi.

Müfettiş sıkıntılı sıkıntılı içini çekti. “Sanki bir ipucu var. Paris’ten istediğimiz bilgiyi edininceye dek yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Aslında, Fransızların Giselle’in hayatını iyice incelemeleri gerek. Ben o hizmetçiyi Fournier’den daha iyi konuştururdum.”

“Sanmıyorum, dostum. Bu olayda en ilginç konu ölen kadının kişiliği. Arkadaşları, yakınları ve hatta özel hayatı olmayan bir kadın... Bir zamanlar güzel ve genç olan, seven, acı çeken, sonra da bütün bunlarla ilişkisini kesiveren bir insan. Ne bir fotoğraf, ne bir anı. Marie Morisot birdenbire tefeci Madam Giselle olup çıkmış.”

“Kadının geçmişinde işimize yarayacak bir ipucu var mı acaba?”

“Belki.”

“Bu bizi kurtarırdı. Bu olayda bir tek ipucu bile yok.”

“Olmaz olur mu, dostum.”

“Yerlilerin borusunu demek istiyorsunuz tabii.”

“Hayır, hayır. Onu demek istemiyorum.”

“Öyleyse ipucundan neyi kastettiğinizi anlayayım.”

Poirot, “Bu ipucularına Bay Clancy’nin romanlarınıninkilere benzeyen adlar vereceğim: Eşekarısı. Yolcunun Eşyası. Madam Giselle’in fincanındaki iki kaşık,” diyerek gülümsedi.

Japp kaşlarını kaldırdı. “Siz kaçırmışsınız.” Sonra merakla sordu. “O iki kaşık nereden çıktı?”

Poirot ellerini açtı. “Garson Mitchell’e o gün garip bir şey görüp görmediğini sordum. Bana, ‘Daha sonra Madam Giselle’in fincanında iki kaşık olduğunu fark ettim,’ dedi.”

Müfettiş omzunu silkti. “Bazen garsonlar çabuk servis yaparlar-ken, insana iki kaşık birden getirebilirler.” Birdenbire güldü. “İnsanın fincanında iki kaşık olması onun yakında evleneceğini gösterirmiş.”

Poirot mırıldandı. “Giselle evlenmedi, öldü.”

22

Şantaj olayından sonra Norman Gale, Janet ve Poirot tekrar buluş-
tular. Genç adam tekrar Robinson rolü oynamasına gerek kalmadığını
öğrenince rahat bir soluk aldı.

Poirot kadehini kaldırarak, “Dostumuz Bay Robinson öldü. Onun
onuruna içelim,” diye konuştu.

Norman bir kahkaha attı. “Toprağı bol olsun.”

Janet, Belçikalıya, “Ne oldu?” diye sordu.

Poirot genç kıza gülümsedi. “Öğrenmek istediğimi öğrendim.”

“Kontesin Giselle’le ilgisi var mıymış?”

“Evet.”

Norman, “Benimle konuşurken durumundan da belliydi bu,” dedi.

Poirot başını salladı. “Evet. Ama ben öykünün bütün ayrıntısını
öğrenmek istiyordum.”

“E, öğrendiniz mi?”

“Tabii.” İki genç de merakla ufak tefek dedektife baktılar. Ancak
Poirot onlara istediklerini anlatacak yerde, insanların sürdükleri ha-
yatla işleri arasındaki ilgiden söz etmeye başladı. “Aslında herkesin
sandığı gibi istemediği işi yapan kişiler o kadar çok değil. Birçok kişi
size anlattıkları öykülere karşın, yine de için için istedikleri alana gi-
riyorlar. Bir büroda çalışan adamın, ‘Ben gitmek isterdim,’ dediğini

duyarsınız. Sonradan onun bu konuda bir sürü kitap okuduğunu ve yine de bürodaki rahat ve sakin hayatı yeğlediğini öğrenirsiniz.”

Janet, “Size göre,” diye konuştu. “Benim uzak yerlere gitme isteğim gerçek değil. Kadınların saçlarıyla uğraşmaya bayılırım. İşte bu hiç doğru değil.”

Poirot ona bakarak güldü. “Siz henüz çok gençsiniz. Tabii insan önce şu işi, sonra bu işi dener. Sonunda da istediği şeyi yapar.”

“Peki, ya ben zengin olmak istiyorsam?”

“Hıh, işte biraz güç.”

Norman atıldı. “Ben aynı kanıda değilim. Örneğin, ben istediğim için değil rastlantı sonucu dişçi oldum. Dayım dişçiydi. Yanında çalışmamı istedi. Gelgelelim ben dünyayı dolaşmak, serüvenlere atılmak amacındaydım. Dişçiliği bir yana bırakarak, Güney Afrika’daki bir çiftliğe gittim. Ama orası hoşuma gitmedi. Fazla tecrübem de yoktu. Sonunda dayımın önerisini kabul etmek zorunda kaldım. Buraya gelerek onunla birlikte çalışmaya başladım.”

“Şimdi de dişçiliği bırakıp, Kanada’ya gitmeyi düşünüyorsunuz. Sizde de İngiltere’den ayrılma merakı var.”

“Tabii bunu istemiyorum ama başka çare de göremiyorum.”

“Aslında çoğunlukla olaylar insanı istedikleri şeyleri yapmaya zorlarlar.”

Janet içini çekti. “Hiçbir şeyin beni uzaklara gitmeye zorladığı yok.”

“*Eh bien*, o halde size şimdi, burada bir öneride bulunacağım. Gelecek hafta Paris’e gideceğim. İsterseniz sekreterliğimi yapabilirsiniz. Size iyi bir ücret de veririm.”

Janet başını sallarken, “Antonie’dan çıkmam doğru değil. İyi bir iş bu.”

“Benim önerdiğim de öyle ama.”

“Ancak sizinki kısa bir süre için.”

“Sonra size yine öyle bir iş bulurum.”

“Teşekkür ederim. Ben yerimden memnunum.”

Poirot genç kıza bakarak, esrarlı bir tavırla güldü.

Üç gün sonra Janet, Belçikalıya telefon etti.

“Mösyö Poirot? Ben Janet Grey? Bana önerdiğiniz iş hâlâ duruyor mu?”

“Evet. Paris’e pazartesi günü gideceğim.”

“Gerçekten benim de sizinle gelmemi istiyor musunuz?”

“Tabii. Peki siz fikrinizi neden değiştirdiniz?”

“Antoine’la kavga ettim. Doğrusunu isterseniz... müşterilerden birine sinirlendim. Kadını tatlılıkla idare edeceğime, ansızın tepem atıverdi. Kadına hakkında ne düşündüğümü açıkça söyledim.”

“Ah, tabii aklınızda yapabileceğiniz yolculuklar vardı.”

“Ne dediniz?”

“Aklınız başka bir şeye takılmıştı, dedim.”

“Bu iş aklımla değil, dilimle ilgiliydi. Dilimi tutamadım. Tabii doğrusunu isterseniz kadına düşündüklerimi söylemek bana büyük zevk verdi... Ondan sonra da kapı dışarı edildim tabii. Daha sonra kendime yeni bir iş aramam gerekecek. Yine de bu ara sizinle Paris’e gelmeye hazırım.”

“İyi öyleyse. Sonra size başka iş de bulurum... Size neler yapacağınızı yolda anlatacağım...”

Poirot’yla yeni sekreteri Paris’e uçakla gitmediler. Genç kız bu yüzden için için sevindi. Son uçak yolculuğunda başından geçenler Janet’in sinirlerini oldukça bozmuştu. Koltuğa yığılıp kalmış olan siyahlı kadını anımsamak istemiyordu.

Calais’den Paris’e giderlerken, kompartımanda yalnızdılar. Poirot, Janet’e gerekenleri söyledi. “Paris’te görmek istediğim birkaç kişi var. Avukat Thibault, Fournier, Dupont’lar. Şimdi... ben baba Dupont’la ko-

nuşurken oğluyla da siz ilgileneceksiniz. Çok güzel ve hoş bir kızsınız. Charles Dupont'un sizi Resmi Soruşturma'dan anımsayacağından eminim."

Janet hafifçe kızardı. "Charles Dupont'u ondan sonra gördüm Mösyö Poirot." Genç kız, çabucak Dupont'la lokantada karşılaşmalarını anlattı.

"Güzel... Çok güzel... Şimdi Dupont'la konuşurken, Giselle'in sözünü açmayın. Sonra o bundan söz ederse o zaman pek bir şey söylemeden sanki Kontes Horbury'nin katil olduğundan kuşkulanyormuş gibi konuşursun."

"Zavallı Kontes..." Janet bir an duraksadı. Sonra da, "Charles Dupont'un katil olduğunu sanmıyorsunuz ya?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Ben yalnızca bilgi toplamak istiyorum." Dikkatle genç kıza baktı. "Charles, sizi ilgilendiriyor galiba? Onu çekici mi buluyorsunuz?"

Janet bu sözü duyunca bir kahkaha attı. "Hayır... Charles Dupont'un çekici olduğunu pek söyleyemem. Onda sevimli bir çocuk hali var."

"Demek onu çocuksu diye tanımlıyorsunuz."

"Evet, çünkü hiçbir şeyden haberi yok. Kendini mesleğine vermiş bir genç."

Poirot, "Doğru," dedi. "Örneğin, onun diş tedavisiyle hiçbir ilgisi yok. Kahraman denilen bir adamın dişçi sandalyesinde korkuyla tir tir titrediğini de görmemiş."

Janet güldü. "Norman'ın hastaları arasında tanınmış kahramanların bulunduğunu pek sanmıyorum."

"Artık bunun da önemi yok. Çünkü Norman Kanada'ya gitmek kararında."

"Son günlerde Yeni Zelanda'ya gitmekten söz etmeye başladı. Oranın iklimini daha beğeneceğimi düşünüyor." Janet içini çekti. "Her şeye karşın İngiltere'den ayrılmak zorunda kalmayacağını umuyorum." Gözlerini merakla Poirot'ya dikti.

Belçikalı gülümsedi. “Yani Baba Poirot’ya güveniyorsunuz, öyle mi? Eh ben de elimden geleni yapacağım. Size söz veriyorum. Ama bana bu işle ilgili biri daha varmış ve henüz ortaya çıkmamış gibi geliyor.” Başını sallayarak, kaşlarını çatı. “Bu olayda bilinmeyen bir ‘faktör’ var, matmazel. Her şey buna işaret ediyor.”

Paris’e geldikten iki gün sonra Poirot’yla yeni sekreteri küçük bir lokantada yemek yediler. Dupont’lar da bulundular bu yemekte.

Janet, Londra’da olduğu gibi Charles Dupont’la çabucak kaynaştı. Daha sonra diğerlerinin önerisi üzerine sinemaya gittiler. Onlar lokantadan çıkınca Poirot da sandalyesini Armand Dupont’unkine daha da yaklaştırdı.

“Evet... Anlattığınız gibi, böyle çetin günlerde kazı için para bulmak kolay bir iş olmasa gerek. Özel kişilerden yardım kabul ediyor musunuz?”

Armand Dupont güldü. “Dostum, neredeyse diz çöküp öyle yalvaracağız.”

Belçikalı, “Acaba... bin sterlinlik bir yardım işinize yarar mıydı?” diye sordu.

Dupont heyecanından neredeyse masaya yığılıyordu. “Bu... bunu mu öneriyorsunuz? Araştırmalarımıza yardım için mi? Bana mı? Hahaha! Şimdiye dek hiçbir özel kişiden bu kadar para almadık.”

Poirot öksürdü. “Yalnız buna karşılık sizden bir ricam olacak...”

“Anlıyorum. Bir hatıra... Bir çömlek...”

Belçikalı telaşla arkeoloğun sözünü kesti. “Hayır, hayır, beni yanlış anladınız. Sekreterim... bu akşam gördüğünüz o kibar kız... o da sizinle birlikte kazılara katılabilir mi?”

Dupont bir an şaşırdı. “Hım...” Bıyığını çekiştirdi. “Olabilir. Tabii bunu oğluma sormam gerek. Yeğenimle karısı da bizimle gelecekler. Yani bu kazıyla yalnızca bizim aile ilgilenecek. Ben yine de Charles’la konuşurum.”

“Çok memnun olurum. Matmazel Janet eski çanaklara çömleklere bayılıyor. Geçmiş onu büyülüyor adeta. Bütün dileği bir kazıda bulunmak. Ayrıca çok iyi çorap yamamasını, düğme filan dikmesini biliyor.”

“İşte bu işe yarar.”

“Değil mi ya?”

Poirot daha sonra otele gittiğinde Janet’in holde Charles Dupont’a, “İyi geceler,” dediğini gördü.

Birlikte asansörle yukarı çıkarlarken, Belçikalı genç kıza, “Sizin için oldukça ilginç bir iş buldum,” dedi. “Bu bahar Dupont’larla birlikte İran’a gideceksiniz.”

Janet şaşkınlıkla ona baktı. “Siz çıldırdınız mı?”

“Size bu öneriyi yaptıkları zaman çok sevinmiş gibi davranacaksınız. Hemen, ‘Kabul ettim,’ diyeceksiniz.”

“Kusura bakmayın ama İran’a gitmeye hiç niyetim yok. Baharda Norman’la ya Kanada’da ya da Yeni Zelanda’da olacağım.”

Poirot kıza şefkatle gülümsedi. “Yavrum, gelecek mart ayına daha çok var. Memnun olmuş gibi davranmak, hemen kazı yerine bilet almak değildir. Ben de paraca yardımda bulunacağımdan söz ettimse de henüz çeki imzalamış değilim. Ha, aklıma gelmişken yarın size Yakın-doğu’daki kazılar hakkında bir kitap bulmalıyım. Sizin çanak çömlekle çok ilgilendiğinizden söz ettim.”

Janet içini çekti. “Size sekreterlik etmek oldukça zor. Başka?”

“Mösyö Dupont’a çorapları çok iyi yamadığınızı, düğmeleri de çok iyi dikiğinizi söyledim.”

“Yarın bunu da kanıtlamak gerekecek mi?”

Poirot mırıldandı. “Bu bakımdan benim sözlerimi olduğu gibi kabul etmeleri daha iyi olur herhalde.”

23

Ertesi sabah Fournier, Poirot'yu görmeye otele geldi. Davranışları her zamankinden daha neşeliydi. "Mösyö, size bir şey söylemek istiyordum. Londra'da borunun bulunmasıyla ilgili olan o sözleri neden söylediğinizi sonunda anladım."

Poirot'nun yüzü aydınlanıverdi. "Ah!"

Fournier bir sandalyeye yerleşti. "O gün Londra'da, 'Katil isteseydi boruyu vantilatörden dışarı atabilirdi,' dediniz. Artık bunun yanıtını biliyorum."

Belçikalı bağırdı. "Bravo!"

"Katil, boruyu vantilatörden atmadı, çünkü bunun bizim tarafımızdan bulunmasını istiyordu... Neden?... Çünkü... aslında cinayet sırasında o boru kullanılmamıştı."

"Bravo! Bravo! Tam benim gibi düşünmüşsünüz."

"Kendi kendime, evet, dedim. Zehirli diken kullanıldı. Ama boru kullanılmadı. Diken Giselle'e doğru başka bir şeyle fırlatılmıştı. Örneğin... Kontes Horbury'nin ağızlığıyla... Veya Dupont'ların çantasında bulunan İran çubuklarıyla..." Poirot'ya baktı.

Belçikalı bir an duraksadı. Sonra da, "Doğru yoldasınız," dedi. "Tabii biraz daha ilerlemeniz gerek. Eşekarısını unutmayın."

"Eşekarısını mı?" Fournier şaşkınlıkla Poirot'ya baktı. "İşte bunu anlayamadım. Eşekarısının bu olayla ne ilgisi var?"

“Anlayamadınız mı? Ama...” Tam o sırada telefon çalmaya başlamıştı. Uzanıp almacı aldı. “Alo?... Evet, benim.” Usulca Fournier’ye döndü. “Avukat Thibault... Çok heyecanlı konuşuyordu. Surete’ye telefon etmiş, ona sizin burada olduğunuzu söylemişler... Kendisiyle konuşun.” Almacı Fransıza uzattı.

Fournier telefona, “Alo?” dedi. “Evet, benim. Ne? Ne? Sahi mi? Evet, evet. Hemen geliriz.” Almacı yerine bırakarak Poirot’ya baktı. “O kız... Madam Giselle’in kızı.”

“Ne?”

“Kız, mirasını almaya gelmiş.”

“Nereden gelmiş?”

“Amerika’dan sanırım. Thibault kızdan on bir buçukta tekrar uğramasını istemiş. Şimdi bizi bekliyor.”

“Hemen gidelim.” Yerinden fırladı. “İşte benim de beklediğim buydu. Dramın şimdiye dek ortaya çıkmamış olan oyuncusunu bekliyordum. Artık yakında her şeyi öğrenmiş olacağım.”

Avukat Thibault, Poirot’yla Fournier’yi büyük bir nezaketle karşıladı. Nazik sorular ve cevaplar, karşılıklı iltifatlardan sonra asıl konuya girdiler.

Thibault, “Dün Madam Giselle’in kızından bir mektup aldım,” dedi. “Bu sabah da kendisi geldi.”

“Matmazel Anne Morisot kaç yaşında?”

“Matmazel Morisot... daha doğrusu ona Madam Richards demeniz gerekiyor. Evlenmiş... Tam yirmi dört yaşında.”

Fournier, “Kim olduğunu kanıtlayacak belgeleri getirdi mi?” diye sordu.

“Tabii, tabii.” Dirseğinin dibindeki bir dosyayı açtı. “Önce şu...”

Bu belgeler sonradan Madam Giselle adını alan Marie Morisot’un Quebec’de George Leman adlı bir adamla evlendiğini gösteriyordu.

Ayrıca Anne Morisot Leman'ın kimlik kartı ve başka bir sürü belge vardı.

Fournier, "Bu kâğıtlar Madam Giselle'in gençlik yıllarını aydınlatıyor," diye konuştu.

Thibault, "Marie Morisot, George Leman'la karşılaştığı zaman dadılık yapıyormuş sanırım. Leman ahlaksızın biriymiş. Marie Morisot'u evlendiklerinden kısa bir zaman sonra terk edip gitmiş. Kadın hamileymiş. Kızı Anne dünyaya gelince onu Quebec'deki yetimhaneye vermiş ve Fransa'ya gelmiş. Başka bir erkekle sanırım. Arada bir yetimhaneye kızı için para yolluyormuş. Daha sonra Anne Morisot yirmi bir yaşına geldiği zaman kendisine verilmesi için hatırı sayılır bir para göndermiş. O sırada Marie Morisot fazla serbest bir hayat sürüyormuş. Onun için de kızıyla bütün bağlarının kopmasının daha iyi olacağını düşünmüş."

"Kız büyük bir servetin varisi olduğunu nereden öğrenmiş?"

"Bazı gazetelere üstü kapalı ilanlar verdik. Bu ilanları yetimhaneyi yöneten rahibe görmüş. Hemen Anne Morisot'a, daha doğrusu Madam Richards'a mektup yazmış veya telgraf çekmiş. Kız o sırada Avrupa'daymış ve Amerika'ya dönmeye hazırlanıyormuş."

"Kızın evlendiği Richards adlı adam kim?"

"Richards, Kanadalı veya Detroit'li bir Amerikalı. Ameliyat aletleri yapıyormuş."

"Karısıyla birlikte gelmemiş mi?"

"Hayır, adam hâlâ Amerika'daymış."

"Madam Richards annesinin ölümüyle ilgili esrarı aydınlatacak bir şeyler biliyor muydu?"

Avukat başını salladı. "O annesini tanımıyor bile."

Fournier, "Giselle'in kızının ortaya çıkmasının bize bir yararı olmayacak anlaşılan," dedi. "Hoş onun cinayeti aydınlatacak bir şey bildiğini de pek sanmıyordum ya."

Kapı açılınca avukatın kâtibi gözüktü. "O genç hanım geldi, efendim."

Thibault, “Hah,” diye bağırdı. “İşte Giselle’in kızını şimdi siz de göreceksiniz... Buyurun, madam, buyurun. Size Mösyö Fournier’yi takdim edeyim. Kendisi annenizin ölümüyle ilgili araştırmaları idare ediyor. Bu da Mösyö Poirot. Herhalde kendisinin adını duydunuz. O da bu olayda bizlere yardım etmek nezaketinde bulunuyor.”

Giselle’in kızı esmer, şık bir kadındı. Giysisi sade olmakla beraber oldukça zarıftı. “Korkarım bu olayda bana annemi yeni kaybetmişim gibi gelmiyor. Çünkü ben aslında bir yetim gibi büyüdüm.”

Fournier’nin bir sorusuna da cevap olarak, yetimhanenin müdiresi olan Rahibe Angelique’den sevgiyle söz etti. “Dünyanın en iyi insanıdır. Bana da her zaman şefkatle davrandı.”

“Yetimhaneden ne zaman çıktınız?”

“On sekiz yaşında, mösyö. Hayatımı kazanmaya başlamıştım. Önce manikürcülük yaptım, sonra bir terzihanede çalıştım. Kocamla o sırada Amerika’ya dönmeye hazırlanırken Nice’de tanıştım. Sonra tekrar işi gereği Hollanda’ya gelince bir ay önce Rotterdam’da evlendik. Ne yazık ki, çabucak Kanada’ya dönmesi gerekiyordu. Benim biraz işim çıkmıştı. Tabii ben de artık kocamın yanına döneceğim.” Anne Morisot Richards’ın Fransızcası çok güzeldi. Kızın babasından çok annesine çektiği, İngilizden çok da Fransız olduğu anlaşılıyordu.

“Felaketi nasıl haber aldınız?”

“Gazetelerde okudum tabii. Aslında öldürülenin annem olduğundan haberim yoktu. Ardından Rahibe Angelique buraya, Paris’e telgraf çekti ve bana Mösyö Thibault’nun adresini yolladı.”

Genç kadının annesinin ölümünü aydınlatacak bir şey bilmediği belliydi. Madam Richards’ın kaldığı otelin adını aldıktan sonra Poirot’yla Fournier avukatın bürosundan ayrıldılar.

Fournier, “Dostum galiba düşkırıklığına uğradınız,” diye konuştu. “Bu kızın bir sahtekâr olduğunu mu düşünüyordunuz?”

Poirot umutsuz bir tavırla başını salladı. “Hayır, hayır. Onun sahtekâr olduğunu sanmıyorum... Ama çok garip bir şey var. Ben bu kızı ya daha önce gördüm ya da birine benzetiyorum.”

“Bu kayıp kız sorunu sizi hep ilgilendirdi değil mi?”

“Tabii. Kıza büyük bir servet kaldı, dostum. Onun için de başından beri kızın Madam Giselle’in ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündüm durdum. O uçakta üç kadın vardı. Lady Venetia tanınmış bir ailedendi. Peki ya diğer ikisi? Elise Grandier kızın babasının İngiliz olduğunu söylemişti. Onun için uçaktaki iki kadından biri Giselle’in kızı olabilirdi. Yaşları da buna oldukça uyuyordu. Kontes Horbury, kontla evlenmeden önce ne olduğu bilinmeyen bir dansözdü. Janet Grey ise bir yetimhanede büyümüştü...”

Fournier gülümsedi. “Kuşkularınızı anlıyorum...” Poirot’nun otelinden içeri girdiler. Fransızın gözü, resepsiyonda duran bir kutuya ilişti. Heyecanla, “Kontes Horbury’nin ağızlığıyla Dupont’ ların çubuklarından başka bir şey daha vardı,” diye bağırды. “O dikenı fırlatabilecek bir şey. Doktor Bryant’ın flütü.” Ansızın durakladı, çünkü resepsiyondaki kâtiple konuşan adamı tanımıştı. Doktor Roger Bryant’tı bu.

Doktor, Poirot’yu görünce gülümsedi. Belçikalı ona doğru ilerlerken Fournier kasten biraz geride kaldı.

Poirot eğilerek selam verdi. “Doktor...”

“Mösyö Poirot...”

El sıkıştılar. Doktorun yakınında duran bir kadın yavaşça sol tarafa doğru yürüdü. Belçikalı bir an gözücüyle kadına baktı. Sonra da, “Hastalarınız sızız ne yapacaklar, doktor?” diye sordu.

Bryant hafifçe gülümserken, “Artık hiçbir hastam yok. Doktorluğu bıraktım,” dedi.

“Anı bir karar bu...”

“Pek de değil...” Bryant alçak sesle, dalgın dalgın konuşmasını sürdürdü. “Herkesin hayatında bir dönüm noktası vardır... Aslında mes-

leğimi çok seviyorum. Doktorluğu bıraktığım için de üzülüyorum tabii. Ama bu konuda... Bir insanın, bir kadının mutluluğu da söz konusu... Bir kadın var... aslında hastamdı. Onu çok seviyorum. Kocasını hayatını cehennem ediyordu. Beyaz zehir düşkünüydü. Doktor olsaydınız bunun ne demek olduğunu bilirdiniz. Söz ettiğim hanımın kendi parası, geliri yoktu onun için de kocasından ayrılamıyordu... Uzun zaman karar veremedim. Ancak şimdi onunla Kenya'ya gidiyoruz. Orada yepyeni bir hayata başlayacağız. Onun sonunda biraz olsun mutluluğu tadacağını umuyorum. Çünkü o uzun yıllar acı çekti." Bir an sustuktan sonra, "Bunu size açıkladım, Mösyö Poirot," dedi. "Çünkü durum nasıl olsa yakında duyulacak. Bu olayı herkesten önce öğrenmeniz iyi olacaktı."

Belçikalı mırıldandı. "Anlıyorum... Görüyorum flütünüzü de almışsınız."

Doktor Bryant gülümsedi. "Flütüm benim en sadık dostumdur, Mösyö Poirot." Adeta sevgiyle flüt kutusunu okşadı.

Poirot, "Size mutluluklar dilerim, doktor," diye alçak sesle konuştu. "Madama da... İyi yolculuklar..."

Fournier tekrar Belçikalının yanına geldiği zaman Poirot Kanada'da Quebec'e telefon etmeye hazırlanıyordu.

24

Fournier bağırdı. “Yine ne var? Hâlâ Giselle’in kızından mı kuşkulaniyorsunuz?”

“Hayır, hayır. Yine de her şey ayrıntılarıyla araştırılmalıdır...” Poirot çevresine bakındı. “İşte Matmazel Janet de geldi. Siz yemek salonuna geçin, ben işim biter bitmez gelirim.”

Fransız, Poirot’nun isteğini yerine getirdi. Janet’le yemek salonundaki masalardan birine yerleştiler.

Genç kız olanları öğrenince büyük bir merakla, “Madam Giselle’in kızı nasıl biri?” diye sordu.

“Orta boydan biraz uzun, esmer, siyah saçlı, sivri çeneli... Öyle fazla dikkati çeken bir kadın değil.”

Janet, “Anne Morisot güzel değil mi?” dedi.

“Eh, fena değil... Ayrıca evlenmiş. Şimdi adı Anne Morisot değil, Anne Richards.”

“Kocasını da avukata geldi mi?”

“Hayır.”

“A, neden acaba?”

“Şimdi Amerika veya Kanada’daymış.”

O sırada Poirot da yanlarına gelmişti. Ufak tefek dedektifin üzgün bir hali vardı.

Fournier sordu. “E, dostum?”

Poirot omzunu silkti. “Rahibe Angelique’le konuştum. Bayan Anne Richards’ın anlattıklarını onayladı. Yalnız biraz daha bilgi verdi. Anne Morisot yetimhaneden altı yıl önce ayrılmış. Önce manikürcülük sonra da oda hizmetçiliği yapmış.”

Fournier, “Peki, rahibe, Giselle’in ahlaksız kocası hakkında bir bilgi vermedi mi?” dedi. “Bu nokta önemli olabilir.”

“Biliyorum. Telefon etmemin bir nedeni de buydu. Ama Giselle’in ahlaksız kocası geçen savaşın başlarında ölmüş.” Belçikalı birden durdu. “Ben az önce farkına varmadan önemli bir şeyden söz ettim. Neydi o?”

Fournier anımsamaya çalıştı.

Poirot bağırdı. “Ah, Tanrı Aşkına.”

Fransızla Janet, ona hayretle bakakaldılar. Genç kız, “Mösyö Poirot,” diye bağırdı. “Ne var?”

Poirot, “Anne Morisot’un yüzünün bana neden yabancı gelmediğini şimdi anladım,” dedi. “Onu daha önce de gördüm. Cinayet günü uçakta. Kontes Horbury bir ara oda hizmetçisinden törpü istedi. Anne Morisot, Cicely Horbury’nin oda hizmetçisiydi.”

25

Şimdi yeni bir olasılık ortaya çıkıyordu. Anne Morisot'un iddia ettiği gibi kız cinayet sırasında uzaklarda değil, uçaktaydı.

Janet, "Şimdi anımsadım. Uzunca boylu esmer bir kız..." dedi. Gözlerini yarı kapayarak düşünmeye çalıştı. "Tamam. Kontes Horbury onu Madeleine, diye çağırıyordu."

Poirot bağırdı. "Tamam! Madeleine!"

"Kontes Horbury ondan salonun dibindeki eşyaların arasında duran tuvalet çantasını getirmesini istedi."

Fournier, "Yani," dedi. "Kız, annesinin yanından mı geçti?"

"Evet."

"Yani Giselle'i öldürmek için eline fırsat geçti." Fournier derin bir soluk aldı. "Cinayet nedeniye belli."

Poirot, "Ama," diye konuştu. "Anne Morisot, Giselle'in yanından uçak yeni hareket ettiği sırada geçti. Kadın ondan çok daha sonra öldürüldü."

Fournier düşünceli bir tavırla, "Tuhaf," dedi. "Acaba geç etki gösteren bir zehir mi?"

Belçikalı inleyerek, başını ellerinin arasına aldı. "Düşünmem gerek... Düşünmem gerek... Başından beri yanıldım mı ben?"

Fransız kesin bir tavırla konuşmaya başladı. “Yeni bir plan yapmamız gerek. Anne Morisot ondan kuşkulandığımızı sezmemelidir. Tabii kızın, yılan zehirini nasıl elde ettiğini öğrenmemiz gerek. Antikacıdan boruyu alan bir Amerikalı, bunu unutmayalım. Jules Perrot’a rüşvet veren de yine bir Amerikalı. Bence bu Anne Morisot’un kocası. Adamın Amerika’da olduğu söyleniyor olsa da ne derece doğru.”

“Dediğiniz gibi... kocası... kocası... Ah, durun, durun.” Poirot yumruklarını şakaklarına bastırdı. “Hayır, yanılmış olamam... Anne Morisot ya suçlu ya da değil. Eğer suçsuzsa neden yalan söyledi? Kontes Horbury’nin oda hizmetçisi olduğunu niçin gizledi? Kız yalan söylediği için onun suçlu olduğunu düşünüyoruz... Ama... belki de Anne Morisot’un o uçağa hiç binmemesi gerekirdi. Evet... Evet...”

Fournier, Müfettiş Japp’ın ne demek istediğini şimdi anlıyorum, diye düşündü. Poirot özellikle güçlük çıkarıyor. Basit çözüm yollarından hoşlanmıyor.

Janet kendi kendine, Mösyö Poirot’nun ne demek istediğini anlamadım, dedi. Kızın neden uçakta olmaması gerektiği? Kontesin oda hizmetçisiydi o. Kadın nereye isterse oraya gidecekti. Galiba... Mösyö Poirot şarlatanın biri...

Poirot aniden soluğunu tuttu. “Tabii. Bu mümkün. Ben telefona gidiyorum.”

“Yine Quebec’i mi arayacaksınız?”

“Hayır. Madame Horbury’i. Onu evde bulacağımı umarım.”

Poirot’nun şansı vardı. Cicely Horbury o sırada evdeydi gerçekten. “Kontes? Ben Poirot. Paris’ten telefon ediyorum. Hayır, hayır, merak etmeyin, o sorun çözümlendi. Sizi şimdi başka bir şey için rahatsız ediyorum... Bir sorumu yanıtlar mısınız? Uçakla Paris’ten İngiltere’ye geçerken oda hizmetçiniz de sizinle birlikte mi gelir? Yoksa trene mi biner?... Trene mi?... Mersi... Peki, o sıfır?... Anlıyorum... Emin misiniz madam?... A, demek sizin yanınızdan ayrıldı... Hem de birdenbire!

Evet, nankörlük tabii. Çok doğru. O kesimden insanlar nankör olurlar... Evet, evet... Hayır, hiç kaygınız olmasın. Teşekkür ederim. Hoşçakalın.” Poirot telefonu kapayarak Fournier’ye döndü. Açık yeşil gözleri bir kedininki gibi pırıl pırıl parlıyordu.

“Dinleyin, dostum. Kontes Horbury’nin oda hizmetçisi hep tren ve vapura binermiş. Giselle’in öldüğü gün kontes son dakikada Madeleine’nin de uçakla gelmesine karar vermiş. Eğer yanılmıyorsa... o zaman kaybedecek bir saniyemiz bile yok...”

Ancak Anne Morisot Richards otelinde yoktu.

Kâtip “Ansızın ayrıldı,” dedi. “Oysa daha önce bir hafta kadar kalacağını söylemişti.”

“Onu hiç arayan oldu mu?”

“Evet, efendim. Bayan Richards dışarıdayken bir bey gelip onun dönmesini bekledi. Sonra da Bayan Richards’la birlikte yemek yediler.”

“Adam nasıl biriydi?”

“Bir Amerikalı, efendim. Bayan Richards onu görünce biraz şaşırıldı... Yemekten sonra da eşyalarının aşağıya indirilip bir taksiye konulmasını söyledi.”

“Acaba nereye gitti? Bunu biliyor musunuz?”

“Şöföre Gare du Nord dediğini duydum.”

“Amerikalı da onunla birlikte mi gitti?”

“Hayır, efendim. Bayan Richards arabaya yalnız bindi.”

Fournier, “Gare du Nord,” diye mırıldandı. “Galiba kadın İngiltere’ye gidiyor. Herhalde iki trenine yetişecekti. Ama tabii bu şaşkınlığa olabilir.” Poirot’nun belirgin kaygı ve korkusu Fransızca da geçmiş gibiydi. Telefona koşarak, sağa sola emirler yağdırmaya başladı...

Janet elinde bir kitap otelin salonunda oturuyordu. Saat beş olmuştu. Genç kız, Poirot’nun içeri girdiğini fark ederek başını kaldırdı. Tam siteme başlayacağı sırada birden durakladı.

Belçikalının yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Janet, “Ne oldu?” diye bağırdı. “Ne var?”

Poirot içini çekti. “Hayat çok acı... İki treni Boulogne’ye eriştiği zaman birinci mevki kompartımanlarından birinde bir kadın buldular... Ölmüştü...”

“Anne Morisot mu?”

“Evet, Anne Morisot. Elinde de içinde prusikasit bulunan küçük, mavi bir şişe vardı.”

Janet, “Ah,” dedi. “İntihar mı?”

Poirot bir an yanıtlamadı. Sonra da, “Polis bunun intihar olduğunu düşünüyor,” diye konuştu.

“Ya siz?”

Dedektif derin bir soluk aldı. “Hayır çok korkunç. İnsanın cesaretli olması gerek.”

“Kendini öldürebilmek için mi?”

Poirot, “Yaşayabilmek için de,” diye yanıtladı.

26

Poirot ertesi gün Paris'ten ayrıldı. Janet daha birkaç gün orada kalacak Belçikalının verdiği talimatı yerine getirecekti. Genç kız, dedektifin emri üzerine birkaç kez Charles Dupont'u gördü.

Beş gün sonra Poirot bir telgraf çekerek, Janet'i İngiltere'ye çağırırdı.

Genç kızı Norman karşıladı. Son günlerde olanları konuştular. Anne Morisot'un intiharı fazla ilgi uyandırmamıştı. Kadının Giselle'in ölümüyle ilgisi olduğu da açıklanmamıştı zaten.

Janet çok sevinçliydi, çünkü bütün dertlerinin sona erdiğini düşünüyordu.

Norman onun kadar memnun değildi. "Kızın, annesini öldürdüğünden kuşkulabilirler. Ama bunu halka resmen açıklamazlarsa, bizlerin durumu düzelmez. Herkes yine bizden kuşkulanmaya devam eder."

Genç adam birkaç gün sonra Piccadilly'de Hercule Poirot'yla karşılaştığında bunları Belçikalıya söylemekten çekinmedi.

Poirot içini çekti. "Sizin de diğerlerinden hiç farkınız yok. Artık yaşlandığımı ve hiçbir şey yapamadığımı düşünüyorsunuz. Dinleyin, bu gece bana yemeğe geleceksiniz. Japp de bulunacak bu yemekte, dostumuz yazar Bay Clancy de. Belki anlatacak ilginç şeylerim olabilir..."

Yemek güzel geçti. Daha sonra kahvelerini içerlerken, Poirot biraz da kendini beğenmiş bir tavırla hafifçe öksürerek, “Dostlarım,” diye başladı. “Bay Clancy, benim yöntemlerimi merak ediyormuş. Eğer sizleri sıkmazsam, bu olayı nasıl incelediğimi anlatmak isterim.”

Japp, Norman’a fısıldadı. “Kendini ne kadar beğeniyor, değil mi? Poirot’nun göbek adı Kibirdir.”

Poirot, müfettişe sitemle bakarak öksürdü. Sonra da, “Şimdi olayın başına dönüyorum,” dedi. “Paris’te La Bourget’den havalanan uçağa... Size önce düşüncelerimi, izlenimlerimi anlatacağım.

“Croydon’a yaklaştığımız sırada garson Doktor Byrant’ı çağırdı. Doktor cesedi muayeneye giderken, ben de peşine takıldım. Bu olay beni ilgilendirecek bir şey olabilirdi. Kafamda ölümler ikiye ayrılır. Beni ilgilendirecek ölümler, beni ilgilendirmeyecek ölümler. Tabii aslında bu ikinciler birincilerden daha çoktur. Ama buna karşın bir ölüm olayıyla karşılaştım mı, başını kaldırarak havayı koklayan bir taziye dönerim. O gün, Doktor Byrant garsonun korktuğu gibi, kadının gerçekten ölmüş olduğunu söyledi. Tabii uzun bir muayene yapmadan ölüm nedeni konusunda fikir yürütmek niyetinde de değildi. İşte tam o sırada Charles Dupont kadının eşekarısı soktuğu için ani şoktan ölmüş olabileceğini söyledi. Bu ilkesini desteklemek için de biraz önce öldürmüş olduğu eşekarısını gösterdi.

“Bu mantıklı bir açıklamaydı. Kolaylıkla da kabul edilebilinirdi. Ölen kadının boynunda da arı sokmasına benzer bir iz de vardı. Ayrıca salonda bir eşekarısının uçtuğu da görülmüştü.

“İşte o sırada şansım yardım etti ve yerde önce yine ölü bir eşekarısı sandığım bir şey gördüm. Aslında bu, ucuna sarılı siyahlı floş takılmış bir dikendi.

“Aynı anda Bay Clancy bize yaklaşarak bunun yerlilerin boruyla üfledikleri zehirli dikenlerden olduğunu açıkladı. Bildiğiniz gibi daha sonra da boru, koltuklardan birinin arkasında bulundu.

“Artık Croydon’a erişmiş ve yere inmiştik. Bu yüzden de kafam uçaktakinden daha iyi çalışmaya başlamıştı. Herkes gibi ben de önce katilin çok korkusuz olduğunu düşündüm. O boruyla dikenin fırlatırken onu hiçbir kimsenin görmemiş olması gerçekten şaşılacak bir şeydi.

“Ondan sonra iki şey dikkatimi çekti. Uçakta uygun bir şekilde eşekarısının uçuşması. Birden borunun bulunması. Japp’e de söylediğim gibi katil boruyu neden vantilatör deliklerinin birinden atmamıştı? Zehirli dikenin kimin satın aldığı kolayca öğrenilemezdi ama üzerinde etiketinin bir parçası bulunan borunun izi bulunabilirdi.

“O halde? O halde katil borunun bulunmasını istiyordu.”

“Neden? Bu sorunun mantıklı bir tek yanıtı vardı. Zehirli bir dikenle bir boru bulunursa herkes Giselle’in borudan fırlatılan dikenle öldürüldüğüne inanacaktı. Öyleyse aslında cinayet bu şekilde işlenmemişti.

“Diğer yandan tıbbi deliller ölüme ucu zehirli dikenin neden olduğunu gösteriyordu. O zaman gözlerimi kapayarak, kendi kendime sordum. Zehirli bir dikenin boyundaki damara en iyi nasıl batırabiliriz? Bunun yanıtını hemen buldum. Elimizle.”

“İşte o zaman katilin boruyu neden uçakta bıraktığı ortaya çıkıyordu. Katil, Madam Giselle’in uzaktan öldürüldüğünü sanmamızı istiyordu. Eğer teorim doğruysa o zaman Giselle’i onun yanına giderek, üzerine eğilen biri öldürmüştü.

“Böyle biri var mıydı? Evet, hem de iki kişi. O iki garson. Başka? Bay Clancy. O da Madam Giselle’in koltuğunun yanından geçmişti.

Yazar birden ayağa fırladı. “İtiraz ediyorum! Ayıp bu!”

Poirot, “Oturun,” dedi. “Sözlerimi henüz bitirmedim. Size sonuca nasıl eriştiğimi anlatmaya çalışıyorum.”

“Şimdi listemde üç kuşku sahibi kişi vardı. Mitchell, Davis ve Bay Clancy. Üçü de ilk bakışta katile pek benzemiyorlardı.”

“Ondan sonra eşekarısının üzerinde durdum. İlginç bir şeydi bu. Bir kez salonda kimse kahveler verilinceye kadar bu eşekarısını fark etmemişti. Bu da garipti. Cinayetle ilgili bir yorumda bulundum. Katil bizlere cinayet için iki çözüm yolu gösteriyordu. Bir: Madam Giselle’i arı sokmuş ve kadın ani şok yüzünden ölmüştü. Bu çözüm yolunun kabul edilmesi için katilin zehirli dikenini çabucak alıp saklayacak durumda olması gerekti. Japp’le bunun hiç de güç olmadığına karar verdik. Yani cinayetten kuşkulanılmazsa katil yerdeki dikenini rahatlıkla alabilirdi. Ayrıca katil, dikendeki kırmızı ipeği çıkararak, bunun yerine sarılı siyahlı floş takmıştı. Dikeni eşekarısına benzetmek için tabii.

“Olay şöyle olmuştu öyleyse: katil kurbanına yaklaşmış, kadının boynuna dikenini batırmış ve o sırada eşekarısını da salıvermişti. Zehir çok kuvvetli olduğu için kadın hemen ölecekti. Kadın bağırabilirdi ama bu uçağın gürültüsünden duyulmayabilirdi. Ya da duyulursa herkes Giselle’in eşekarısı soktuğu için bağırıldığını sanacaktı.”

“Dediğim gibi bir numaralı plandı bu. Tabii bir aksilik olabilir, katil dikenini saklayamadan olayın bir cinayet olduğu anlaşılabilirdi. O zaman olan olur, Giselle’in normal şekilde öldüğüne de kimse inanmazdı. İşte katil bunun için o boruyu getirmişti. Bunu polisin bulabileceği bir yere bıraktığında tabii herkes hemen dikenin borudan fırlatılmış olduğuna inandı. Ayrıca borunun nereden alındığı öğrenildiği zaman kuşkular katilin önceden planladığı gibi belli bir kişinin üzerinde toplanacaktı.”

“Cinayet planını biliyordum artık. Listemde üç kuşkulu vardı. Buna, eşekarısı teorisini ileri süren Charles Dupont’u da ekleyebilirim... Dikkatimi bu eşekarısı konusunun üzerinde topladım. Katil eşekarısını uçağa getirip cinayet sırasında bunu bırakıvermişti. O halde katil eşekarısını bir kutu içinde getirmişti.”

“İşte bu yüzden yolcuların üzerlerindeki ve el çantalarındaki eşyaların bir listesini yapılmasını istedim.”

“İşte o zaman ummadığım bir şey oldu. Aradığımı bulmuştum ama bu bana tümüyle yanlış birinin üzerinden çıkmış gibi geliyordu. Bay Norman Gale’nin cebinde boş bir kibrit kutusu vardı. Fakat yolcular Norman Gale’nin salonun dibine doğru hiç gitmediğini söylüyorlardı. Bay Gale bir ara elini yıkamaya çıkmış, sonra geri dönmüştü.

“Ama... Norman Gale yine de bu cinayeti işlemiş olabilirdi. Çantasında bunu belirten bir şey de vardı.”

“Çantamda mı?” Norman Gale’nin hem şaşkın, hem neşeli bir görünüşü vardı. “Tuhaf. Çantamda ne olduğunu anımsayamadım.”

Poirot ona dostça bir tavırla gülümsedi. “Biraz sabredin. Ona da geleceğim. Size ilk izlenimlerimi anlatıyorum.”

“Devam edelim. Şimdi kuşkulular listesinde iki garson, Clancy ve Gale vardı.

“Bu defa olaya diğer açıdan bakmaya başladım. Kimin işine yaramıştı bu cinayet? Bu çıkarla fırsat birleşti mi, katil de elime geçmiş olacaktı. Ne yazık ki, böyle bir şey bulamadım. Madam Giselle’in ölümü en çok kimin işine yaramıştı? Kızı Anne Morisot’un tabii. Birde ayrıca uçakta Giselle’in pençesine düşmüş olan kişiler de vardı. Örneğin bunlardan biri Kontes Horbury’di.

“Kontes, Giselle’i öldürmüş olabilirdi. Bunun nedeniyse oldukça basitti. Cicely Horbury bir gece önce Paris’te Giselle’e gittiğinde güç durumdaydı. Ayrıca kadının boruyu alan ve Universal bürosundaki kâtime rüşvet veren Amerikalı rolünü yapabilecek bir arkadaşı da vardı. Genç bir aktör.

“Bu defa olay ikiye ayrılmış oluyordu. Giselle’in ölümü kontesin işine yaramıştı ama cinayeti nasıl işlemişti? İki garsonun, Bay Clancy’le Bay Norman Gale’nin Giselle’i öldürmeleri için ne neden vardı?

“Tabii bir yandan da Giselle’in büyük servetine konan kızını düşünüyordum. Listemdeki dört kuşkululu erkekten biri evli miydi? Ve karısı aslında Anne Morisot muydu? Kızın babası İngilizdi. Onun için Anne

Morisot da İngiltere’de büyümüş olabilirdi. Garson Mitchell’in karısı gerçekten tam Dorset’liydi. Davis’in sevdiği kızın meyhaneci olan babasıyla annesi hayattaydı. Bay Clancy, bekârdı. Norman Gale ise Janet Grey’e fena halde âşıktı.

“Janet Grey, Dublin yakınında bir yetimhanede büyümüştü. Zaten yaptığım araştırma sonunda onun Giselle’in kızı olmadığını öğrendim.

“Kendi kendime sonucu gösteren bir liste yaptım. Madam Giselle’in ölümü garsonların durumunu ne düzeltmiş, ne de kötülemişti. Yalnızca Mitchell’in sinirleri iyice bozulmuştu. Bay Clancy cinayet hakkında bir roman yazmaya hazırlanıyordu. Bu sayede bol para kazanacağından emindi. Norman Gale ise hastalarını kaybetmeye başlamıştı.

“Buna rağmen o sırada Norman Gale’nin aradığım katil olduğuna karar vermiştim. Cebinden o boş kibrit kutusu çıkmıştı. Çantasında da dikkatimi çeken o şey vardı. Ama genç adam Giselle’in ölümü yüzünden bir şey kazanmamış, tersine kaybı olmuştu. Tabii işin iç yüzü böyle olmayabilirdi. Bu yüzden genç adamla dost olmaya karar verdim. Ona sözde bazı açıklamalarda bulundum ve yardım istedim. Norman Gale’yi Kontes Horbury’e yalandan şantaj yapma konusunda bana yardımı zorladım. İşte genç adam o zaman ilk hatasını yaptı.

“Ona kılığını hafifçe değiştirmesini söylemiştim. O buraya oldukça garip ve gülünç bir kılıkta geldi. Olmayacak bir kılıkta. Bir komediden başka bir şey değildi bu. Hiç kimse şantajçı rolünü Norman Gale’nin düşündüğü biçimde oynayamazdı. Öyleyse o olmayacak kılığın sebebi neydi? Basit. Norman Gale ne kadar iyi bir aktör olduğunun anlaşılmasını istemiyordu. Tabii ben kılığını düzeltince onun sanat gücü de ortaya çıktı. Rolünü o kadar iyi oynadı ki, Kontes Horbury kendisinden şüphe bile etmedi. Onu tanımadı da. O zaman Norman Gale’nin Paris’te Amerikalı rolüne çıktığına ve uçakta da gerekli rolü oynadığına karar verdim.

“O arada Janet Grey için iyice kaygılanmaya başlamıştım. Ya genç kız, Norman Gale’nin suç ortağıydı ya da durumdan hiç haberi yok-

tu. Suçsuz olursa bir gün uyanacak ve bir katille evlenmiş olduğunu anlayacaktı. Onların çabucak evlenmelerine engel olmak için Janet'i sekreterim olarak yanıma aldım ve Paris'e götürdüm."

"Biz oradayken Giselle'in kızı ortaya çıkararak, annesinden kalan serveti istedi. Kızın yüzü bana yabancı gelmiyordu. Sonunda onu neredede gördüğümü anımsadım ama çok geçti artık.

"Anne Morisot'un annesi öldüğü sırada uçakta olduğunu öğrenince bütün varsayımlarım altüst oldu. Kızın suçlu olması lazımdı. Ancak eğer suçluysa, mutlaka bir yardımcısı da vardı. Boruyu alan, Jules Perrot'a rüşvet veren adam.

"Bu adam kimdi? Anne Morisot'un kocası mıydı?

"Sonra aniden gerçeği kavradım. Bir nokta kanıtlanırsa, teorimin doğru olduğu ortaya çıkacaktı.

"Teorimin doğru olması için Anne Morisot'un o gün uçakta bulunmaması gerekti.

"Kontes Horbury'e telefon ederek, durumu öğrendim. Oda hizmetçisi Madeleine'in uçağa binmesine son dakikada karar vermişti kontes... İşte böyle." Poirot sustu.

Bay Clancy öksürerek, "Şey... ben durumu pek anlayamadım."

Norman sordu. "Benim katil olduğumu düşünmekten ne zaman vazgeçtiniz, Mösyö Poirot?"

Belçikalı çabucak genç adama doğru döndü. "Hiçbir zaman vazgeçmedim. Katil sizsiniz... Durun, size her şeyi anlatacağım. Geçen hafta Japp'le çalışıp durduk. Gerçekten dayınız John Gale'yi memnun etmek için dişçi olmuştunuz. Dayınızla ortak olduğunuz zaman onun soyadını da aldınız. Asıl soyadınız Richards'dı. Nice'de Anne Morisot'la karşılaştığınız zaman da yine Richards soyadını kullanıyordunuz. Anne Morisot geçen kış kontesle birlikte Nice'deydi. Onunla o zaman tanıştınız. Anne Morisot'un çocukluğu hakkında anlattığı şeyler doğrudu. Ama son bölümlerini siz dikkatle sansür etmişsiniz. Aslında

kız annesinin kim olduğunu pekâlâ biliyordu. O sırada Giselle de Monte Carlo'daydı. Kadını ona gösterip onun asıl adını söylemişlerdi. Tabii siz işin ucunda büyük bir servet olabileceğini sezdiniz. Bu kumarbaz karakterinize uygun bir şeydi de. Kontes Horbury'nin Giselle'den para aldığını da yine Anne Morisot'dan öğrendiniz. Kafanızda cinayet planını tasarladınız. Giselle'i o şekilde öldürecektiniz ki, bütün kuşklar kontesin üzerinde toplanacaktı. Planınızı en ince ayrıntısına kadar düşündünüz ve sonra bunu uygulama işine geçtiniz. Universal'daki kâtime rüşvet verdiniz. Çünkü Giselle'in Kontes Horbury'nin bulunacağı uçağa binmesini istiyordunuz. Anne Morisot size kendisinin İngiltere'ye tren ve vapurla gideceğini söylemişti. Onun uçağa bineceğinden haberiniz yoktu. Bunu fark edince kaygılandınız. Planlarınız altüst olabiliyordu. Sonuçta Giselle'in servetine konan kızının da aynı uçakta olduğu öğrenilirse bütün kuşklar onun üzerinde toplanacaktı tabii. İlk planınıza göre Anne Morisot annesinin servetini rahatlıkla isteyebilecekti. Çünkü o cinayet sırasında tren veya vapurda olacaktı. Kısa bir zaman sonra da Anne Morisot'yla evlenecektiniz.

“Kız artık size delicesine âşıktı. Oysa sizi ilgilendiren o değil, konacağı büyük servetti.

“Planınızı altüst eden bir şey daha oldu. Le Pinet'de Janet Grey'le karşılaştınız ve ona delicesine âşık oldunuz. Ona karşı duyduğunuz aşk sizi daha da tehlikeli bir oyun oynamaya zorladı.

“Artık hem o büyük serveti ve hem de sevdiğiniz kızı elde etmek amacındaydınız. Paraya konmak için cinayet işleyecek, o servetten de vazgeçmeyecektiniz. Anne Morisot'a cinayetten hemen sonra ortaya çıkarak annesinin parasını isterse derhal kendisinden kuşkulananaklarını söyleyerek, kızı korkuttunuz. Onun yerine kızı birkaç gün için izin almasını söylediniz. Anne Morisot'yla beraber Rotterdam'a giderek orada onunla evlendiniz.

“Ondan sonra sırası gelince karınıza annesinin parasını nasıl isteyeceğini öğrettiniz. Anne Morisot hiçbir zaman oda hizmetçisi ol-

duğundan söz etmeyecekti. Cinayet sırasında da kocasıyla birlikte Amerika'da olduğunu iddia edecekti.

“Ne yazık ki, Anne Morisot’un Paris’e giderek mirasını isteyeceği gün, benim Janet Grey’le Fransa’da bulunduğum zamana rastladı. Bu işinize gelmiyordu tabii. Janet veya ben Anne Morisot’un Kontes Horbury’nin oda hizmetçisi Madeleine olduğunu anımsayabilirdik.

“Karınızla temasa geçmeye çalıştınız ama bunu başaramadınız. Paris’e geldiniz. Karınızın oteline koştuğunuzda onun avukata gitmiş olduğunu öğrendiniz. Anne Morisot otele döndüğü zaman size benimle karşılaştığını anlattı. Durum sizin için tehlikeli olmaya başlıyordu. Çabucak hareket etmeye karar verdiniz.

“Zaten genç karınızın uzun zaman yaşamasına, o servetinden yararlanmasına kesinlikle karşıydınız. Evlendikten hemen sonra ikiniz de birer vasiyetname yapmıştınız. Her şeyinizi birbirinize bırakıyordunuz. Dokunaklı bir şeydi bu!

“Anladığıma göre yavaş hareket etmek niyetindeydiniz aslında. Hastalarınızı birer ikişer kaybettiğinizi söyleyerek, Kanada’ya gidecek, orada tekrar Richards adını alacaktınız. Karınız da yanınıza gelecekti. Tabii yanılmıyorsam, genç Bayan Richards çok geçmeden ölüverecek, o büyük serveti de karısını kaybettiği için deliye dönen Bay Richards’a kalacaktı. Ondan sonra tekrar Norman Gale adıyla İngiltere’ye dönecektiniz. Kanada’da şansınızın yardım ettiği, spekülasyon sonucunda büyük para kazandığınızı söyleyecektiniz... Fakat karınızın benimle karşılaştığını duyunca, zaman kaybetmemeniz gerektiğine karar verdiniz.”

Poirot sustu. Norman Gale başını arkaya atarak gülmeye başladı. “İnsanların kafasından geçenleri nasıl da anlıyorsunuz? Siz de Bay Clancy gibi yazar olmalıydınız.” Sesinde öfke vardı şimdi. “Ömrümde bu kadar saçma sözü birarada hiç duymadım. Aklınızdan geçenlerin kesin birer kanıt olduğunu söylemeyeceğinizi umarım.”

Belçikalı sakın sakın, “Doğru,” diye cevap verdi. “Ayrıca elimde kanıt da var.”

Norman dudak büktü. “Gerçekten mi? Uçakta herkes Giselle’in yanına bile yaklaşmadığımı biliyor. Belki elinizde yaşlı kadını nasıl öldürdüğüm hakkında bir delil var?”

Poirot, “Size cinayeti nasıl işlediğinizi anlatacağım,” dedi. “O çantanızdaki şeye ne diyeceksiniz? Tatildeydiniz. Yanınıza dışçı gömleğinizi neden almıştınız? Bu soruyu kendi kendime sordum. Cevabı basitti. Çünkü bu, uçaktaki garsonların beyaz ceketine çok benziyordu.

“Cinayeti şöyle işlediniz: Kahveler verildikten ve garsonlar diğer salona geçtikten sonra, siz de sözde elinizi yıkamak için tuvalete gittiniz. Orada dışçı gömleğinizi giydiniz. Pamuk parçalarını ağzınıza yerleştirerek, avurtlarınızı şişirdiniz. Dışarı çıkınca tam karşıdaki bölmeden çabucak bir kahve kaşığı kaptınız. Garsonlar gibi koşarcasına yürüyerek, salona girdiniz. Kaşığı elinizde tutuyordunuz. Giselle’in yanına gittiniz. Diken kadının boynuna bastırıp, kutuyu açtınız. Eşekarısı uçmaya başladı. Kaşığı Giselle’in fincanına koymuştunuz. Tekrar tuvalete dönüp orada ceketinizi çıkardınız. Bu defa ağır ağır ilerleyerek, yerinizi aldınız. Bütün bunlar birkaç dakika içerisinde olup bitti.”

“Kimse garsonlara fazla dikkat etmez. Yolcuların içinde sizi fark edebilecek bir tek kişi vardı: Janet Grey. Aslında siz kadınları iyi tanırıyorsunuz? Bir kadının, özellikle yakışıklı bir erkeğin karşısında oturan bir kadının yalnız kalır kalmaz, hemen aynaya bakacağını, rujunu, pudrasını tazeleyeceğini biliyordunuz.”

Norman alay etti. “İlginç bir varsayım. Ama anlattıklarınızın hiç-biri de olmadı. Başka söyleyeceğiniz bir şey var mı?”

Poirot elini salladı. “Cook. Dediğim gibi insan konuşurken kendisini mutlaka ele verir. Örneğin dikkatsizlik ederek bana bir ara Güney Afrika’da bir çiftlikte çalıştığınızdan söz ettiniz. Oranın ne çiftliği olduğunu söylemediniz ama biz bunu öğrendik. Bir yılan çiftliğiydi bu.”

Norman Gale'nin yüzünde ilk kez korku belirdi. Konuşmaya çalıştıysa da sesi çıkmıyordu.

Poirot devam etti. "Çiftlikte asıl soyadınızı kullanmıştınız. Richards soyadını. Oraya yolladığımız fotoğrafı hemen tanıdılar. Rotterdam'da da tanıdıkları gibi. Onlar da sizin Anne Morisot'la evlenen adam olduğunuzu bildirdiler."

Norman Gale tekrar konuşmaya çalıştığında davranışları tümüyle değişmişti. O yakışıklı, canlı genç adam kaybolmuş, onun yerini kaçacak delik arayan sinsi bir yaratık almıştı.

Poirot, "Planınız acele yüzünden altüst oldu," dedi. "Yetimhanenin müdiresi olan rahibe Anne Morisot'a telgraf çekti. Bu telgrafa al-dırmazsanız çevrede kuşku uyandırabilirdiniz. Bu yüzden daha önce harekete geçmek zorunda kaldınız. Karınız benimle karşılaşınca da büsbütün acele ettiniz. Benim Anne Morisot'u zorlayarak, kendisinden gerçeği öğrenmemden korkuyordunuz. Belki karınız da sizden kuşku-lanmaya başlamıştı. Anne Morisot'u otelden çabucak çıkararak, trene bindirdiniz. Ona prusikasıyla zorla içirerek, şişeyi yanına bıraktınız."

"Birtakım iğrenç yalanlar!"

"Hayır. Karınızın boğazında morluklar vardı."

"Yalan! Hepsi de yalan!"

"Şişenin üzerinde de parmak izleriniz vardı!"

"Yalan! Ben o gün elime el..."

"Ah, demek eldiven giydiniz. Korkarım bu küçük itiraf boynunuza ilmiğin geçirilmesine neden olacak!"

"Seni Tanrı'nın cezası şarlatan!" Yüzü öfkesinden morararak ta-nınmaz hale girmiş olan Norman, Belçikalıya doğru atıldı. Ama Japp ondan çevikti. Genç adamı sıkıca yakaladı.

"James Richard, diğer adıyla Norman Gale elimde sizi cinayet su-çuyla tutuklamak için hazırlanmış bir belge var. Bundan sonra söyle-

yeceğiniz her şeyin kaydedileceğini ve aleyhinizde kanıt olarak kullanılacağını uyarırım.”

Norman Gale korkunç bir şekilde titredi. Bayılacak durumdaydı. Dışarıda sivil memurlar bekliyordı. Norman Gale’yi alıp götürdüler.

Poirot’yla yalnız kalan Bay Clancy heyecanla derin bir soluk aldı. “Mösyö Poirot, hayatımın en unutulmayacak anlarını yaşattınız bana.”

Belçikalı alçakgönüllü bir tavırla gülümsedi. “Hayır, hayır. Müfettiş Japp de benim kadar çalıştı. Gale’nin Richards olduğunu ortaya çıkarmak için çok uğraştı. Kanada polisi de Richard’ı istiyor. Orada ilgilendiği bir kız intihar etmiş. Ancak sonradan polis bunun bir cinayet olduğunu gösteren kanıtlar bulmuş.”

Bay Clancy kuş cıvıltısı gibi bir ses çıkardı. “Korkunç... Korkunç...”

Poirot, “Katil ruhlu,” dedi. “Tehlikeli bir tip. Bu yüzden de kadınların hoşuna gidiyor.”

Bay Clancy öksürdü. “Zavallı Janet Grey.”

Belçikalı üzüntüyle başını salladı. “Ona da dediğim gibi hayat çok acı. Ama cesur bir kız o. Bu sarsıntıyı atlatmasını da bilecektir.” Norman Gale’nin kendisine saldırırken ortalığa saçtığı dergileri dalgın bir tavırla topladı. Sonra da gözü bunlardan birindeki bir resme ilişti. Yarışlarda çekilmişti bu. Lady Venetia Kerr, Kont Horbury ve diğer bir arkadaşıyla konuşuyordu. Poirot fotoğrafı Bay Clancy’e gösterdi. “Bunu görüyor musunuz? Bir yıl sonra gazetelerde bir yazı çıkacak. Lady Venetia Kerr’le Kont Stephen Horbury’nin evlendiğini bildiren bir ilan. Bu evliliği kim hazırlamış olacak biliyor musunuz? Hercule Poirot... Bir başka çiftin evlenmelerini de kolaylaştıracam.”

“Kontes Horbury’le Raymond Barr’inkini mi?”

“Yok, yok. Onlar beni hiç ilgilendirmiyorlar.” Poirot öne doğru eğildi. “Hayır. Ben Janet Grey’le Charles Dupont’u kastediyorum.”

Bu olaylardan bir ay sonra Janet, Hercule Poirot'yu görmeye geldi.

"Sizden nefret etmeliyim, Mösyö Poirot," Genç kızın rengi iyice uçmuş, yüz hatları gerilmişti. İri mavi gözlerinin altında mor lekeler vardı.

Belçikalı şefkatle, "Eğer istiyorsanız benden biraz nefret edebilirsiniz," diye cevap verdi. "Yine de bence siz aptallara özgü bir cennette yaşamaktansa, gerçekleri olduğu gibi görmeyi tercih edecek insanlardansınız. Zaten... o cennette de fazla yaşayamazdınız. Kadınları ortadan kaldırmak giderek alışkanlık yaratan bir şeydir."

Janet mırıldanırcasına, "O kadar da yakışıklıydı ki." Sonra ekledi. "Artık ölünceye dek âşık olamayacağım."

Poirot ciddi ciddi başını salladı. "Tabii, tabii. Sizin için aşk defteri tümüyle kapandı artık."

"Evet..." Genç kız içini çekti. "Oyalanmam gerek... Şöyle ilgimi çekecek bir iş bulabilseydim... o zaman bu olanları düşünmekten de vazgeçerdim."

Poirot sandalyesinde arkaya yaslanarak gözlerini tavana dikti. "Bence en iyisi Dupont'larla birlikte İran'a gitmeniz olur. Onlarınki gerçekten ilginç bir iş."

"Şey ben Dupont'lara o sözleri mahsus söylediğinizi sanıyordum."

Belçikalı "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Tersine... Arkeoloji ve milattan önce yapılan çanak çömlek beni öylesine ilgilendirmeye başladı ki Mösyö Dupont'a söz verdiğim çeki yolladım. O da bu sabah bana telefon etti. Sizin de gruplarına katılmanızı bekliyorlarmış." Bir an durdu. "Hiç resim yapmasını biliyor musunuz, Miss Grey?"

"Okuldayken iyi resim yaptığımı söylerlerdi."

"Ah, işte bu harika. Orada oldukça zevkli günler geçireceğinizden eminim."

Genç kız, "Dupont'lar gerçekten gelmemi istiyorlar mı?" diye sordu.

“Hem de nasıl. Size güvendiklerini söylediler.”

Janet, “Buradan hemen uzaklaşmak çok hoşuma gidecek.” Anı-zın kızardı. “Mösyö Poirot... bütün bunları... bütün bunları bana acıdı-ğınız için yapmıyorsunuz ya?”

Poirot adeta dehşetle bağırdı. “Acımak mı? Bana inanın, matma-zel, işe para karıştı mı, acımayı filan unuturum. Bu bakımdan tam an-lamıyla bir işadama gibi davranırım.” Çok alınmış gibi davranıyordu.

Genç kız telaşla özür diledi. Sonra da, “Herhalde müzelere gide-rek, eski zamanlardan kalma çanak ve çömleklere bakmam iyi olur,” dedi.

“Evet. Güzel bir fikir bu.”

Genç kız tam kapıdan çıkarken durakladı. Geri dönerek, tekrar Poirot’nun yanına gitti. “Belki işe para karıştı mı acımayı filan unutu-yorsunuz. Ancak benim için dünyanın en iyi, en şefkatli insanısınız.” Belçikalıyı tam tepesinden öperek dışarı çıktı.

Hercule Poirot, “İşte bu hoşuma gitti,” diye mırıldandı.

S O N

